



EDITURA MIRON

GLENN
MACREYNOLDS

Raiul
e pe
Pământ

Glenna McReynolds

Raiul e pe pământ

A pice of heaven
by Glenna McReynolds

© Copyright for romanian language by Miron

Toate drepturile rezervate
Editurii Miron

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Glenna McReynolds

Raiul e pe pământ

Traducere de Petrea Alexandra



Capitolul 1

Travis Cayou își trânti șaua pe podea și rucsacul pe unul dintre scaunele de plastic înșirate pe holul autogării Laramie din Wyoming. Îl durea tot corpul, rău unde își rupsese vreun os și mai rău unde nu-și rupsese.

Ploaia cădea pe pereții albi, de ciment, ai clădirii, împrăștiind totul cu noroi. Iar posterele prăfuite, care împodobeau cei trei pereți, nu făceau nimic să înveselească atmosfera. Dar nu conta decât că era aproape de casă. Singurul lucru important pentru el, în momentul de față.

Inspirând adânc și mișcându-se cât mai încet, reuși să se așeze pe scaun. Clinchetul pintenilor de la cizme îi acompanie gemetele de durere când își întinse picioarele. Data viitoare o să fie mai atent, indiferent dacă va rezista sau nu timp de opt minute, atât cât era necesar să câștige proba.

Cel mai rău era că nu se descurcase nici la proba de călărie pe taur. Animalul fusese furios, cât pe ce să-l mănânce. Până acum crezuse că întâlnise tot soiul de tauri și le venise de hac la toți. Nici nu reușise să scape din lațul lui, care le tăia beregata. Dar Jack Nebunul n-avea pereche. Data viitoare, când o să mai dea de el la vreun concurs, o să renunțe de la bun început. Cel puțin așa jurase. N-aveau decât să nu-i mai dea niciun ban.

Și apropo de asta! Unde dracu' se dusesse clovnul ăla când Jack Nebunul se hotărâse să-l facă praf? Dar asta era, ce să faci?

— Ce ți-e și cu eroii ăștia, murmură el,

strâmbându-se din nou de durere.

Ori de câte ori apărea un articol cu vreun rodeo în ziar, scria cam așa: „Clovonii – eroi ai rodeurilor” sau „Clovonii – cei mai buni prieteni ai celor care călăresc tauri”.

Astăzi, Travis nu era de acord cu această caracterizare. Dar trebuia să admită că acești clovni erau totuși folositori. Întotdeauna când înfruntase un taur, avuseseră grijă să fie prin preajmă în arenă și să abată atenția animalului. Dar acest clovn se uitase o singură dată la Jack Nebunul și își dăduse seama imediat că era un ucigaș. Așa că lasă-l pe Travis să ducă greul și el se ținuse cât mai la distanță.

Auzi, erou! Atunci cel călare pe taur ce mai este? Cel care ațâță un animal deja furibund? Cel care are mai mult curaj decât creier. Parcă așa spunea întotdeauna James!

Travis zâmbi obosit. Apoi se sprijini de spătarul scaunului și își trase pălăria pe ochi, folosindu-se de mâna stângă. Încea să-și menajeze cât mai mult brațul drept.

Ar fi trebuit să candideze la întrecerea cu lasoul. Sigur, nu era ușor să prinzi un taur, dar riscurile erau mai mici, oricum, decât să-l călărești.

Își sprijini mâna stângă de coapsă. Ploaia transformase praful de pe blugi în noroi. Doamne, ce obosit era! Probabil că era prea bătrân pentru asemenea întreceri. Pentru circuitele de rodeo, de care nu mai avea chef oricum. Câștiga destul să fie solvabil și în rest nu conta.

Îl durea îngrozitor încheietura mâinii. Doctorul îi dăduse niște calmante destul de eficiente. Dar de câte ori putea un om să-și rupă mâna în același loc și să aibă pretenția să fie ca nouă?

Probabil că de puține ori, își spusese Travis, căutând calmantul în buzunarul cămășii. Înghiți pastila fără apă. Era prea obosit să se ridice și să iasă în ploaie, la automatul de afară.

Jurase că acesta fusese ultimul rodeo. Era timpul să se întoarcă acasă. Ar fi trebuit s-o facă de mult, ce dracu'! Opt ani de pedeapsă i se păreau de ajuns. Se săturase să fugă de amintirea lui James și de propriul său sentiment de vinovăție.

James era cel care se căsătorise cu Beth Ann.

El o dusesese la ferma lor din Colorado, la granița cu Wyoming, și o lăsa singură de dimineața până seara, uneori chiar nopți de-a rândul, să se ocupe de afaceri. Travis încercase s-o ajute cu cele mai bune intenții și dacă mersese mai departe, o făcuse la insistentele ei.

Dar n-avea niciun rost să se mai gândească la trecut. Trebuia să se ducă acasă și să-și ia partea care i se cuvenea din ținutul Cayou și din ferma de vite. Meseria de fermier era un mod cinstit de a-și câștiga existența și Travis voia să se ocupe cu ce învățase din copilărie. Îi lipsea mirosul de salvie, purtat de briza înserării, razele soarelui care se strecurau printre piscurile Munților Stâncoși. Aceeași liniște care o dusesese la disperare pe Beth Ann.

Femeia ura această existență tihnită, piscurile înzăpezite. Într-adevăr, era o viață de iad pentru o femeie, dar mama lui se descurcase, la fel ca multe alte femei, cu condiția să aibă un bărbat care să le bage în seamă.

În orice caz, era sigur că fermei îi lipsea prezența unei femei. Trecuse pe acasă cu trei ani în urmă, când știa că James era plecat la Festivalul Fermierilor și casa i se păruse părăsită, neîngrijită. Nu semăna deloc cu ce fusese când trăia mama lor. Nici măcar Beth Ann nu o

lăsase în părăsire. Shoat, unul dintre oamenii de la fermă, îl sfătuisese să se întoarcă acasă, pentru că era nevoie de el.

Ei bine, iată că se întorcea, plin de vânătași din cap până-n picioare. La toți dracu', nici lui nu i-ar strica să aibă grijă de el o femeie. Se mișcă pe scaun și se strâmbă din nou de durere. Tânjea după o ființă blândă, iubitoare, îndemânatică.

Se lăsă în jos și își sprijini capul de spătar, ținându-se de brațul drept. Mda, o ființă îndemânatică!

Închise ochii zâmbind și își aranjă pălăria în așa fel încât să nu-i bată în ochi lumina cenușie. Femei, pe dracu'! Îi trebuia un somn bun, nu o femeie! Shoat îi spusese că ajungea la fermă în vreo două ore cu autobuzul. O să rămână acasă, dacă nu-l izgonea James, bineînțeles.

Oftă obosit. Dar, dacă o s-o facă, o să-l înfrunte. Și nu așa cum o făcuse cu opt ani în urmă, când se încăieraseră din cauza lui Beth Ann. Atunci dăduse înapoi, pentru că se simțise vinovat. Acum însă nu mai era dispus să cedeze nici măcar un milimetru.

Voia să trăiască pe pământurile părintești și nimeni și nimic n-o să-l poată opri.

Callie Michael își croi drum prin furtună și intră în autogară, trântind ușa în urma ei. Se opri pe covorul vechi, crem, cu apa șiroindu-i din cizme și de pe borul căciulii.

Furtuna se întetea. Se pare că va fi una dintre cele mai puternice din acel an, mai ales aici, în nord, pe culmile vestice. Din fericire, se îndrepta către sud-vest, spre Colorado, în ținutul Cayuo, la fermă, împreună cu fratele mai mic al lui James.

Își șterse apa de pe obraji și se uită la unicul

ocupant al sălii de așteptare. Nu i se părea deloc mic.

Era un cowboy de peste un metru optzeci și se întinsese pe scaun, cu un braț atârnat ca o păpușă din zdrențe. Picioarele lui lungi, valiza, șaua și un rucsac ocupau mare parte din podea, dar privirea lui Callie fusese atrasă de cu totul altceva.

Cracul drept al blugilor era despicat de la gleznă și până la sold, iar leucoplastul cu care-i prinsese începuse să cedeze din cauza apei și a noroiului. Din câte știa, cowboy-ii nu obișnuiau să-și arate picioarele și bănuia că Travis Cayou nu făcea excepție. Picioarul lui era mai mult de culoarea leucoplastului și se deosebea de mâinile bronzate, masive.

Avea mâini puternice. Gândul acesta îi atrase atenția pe moment. Mâinile lui aspre, bătătorite, străbătute de vene groase, erau simbolul puterii. Nici nu se așteptase la altceva. Orice cowboy adevărat avea nevoie de mâini puternice. Dar cineva care-și risca viața, călărind tauri furioși avea nevoie de mai mult de atât – și anume de un braț de oțel.

Se uită la nasturii perlați ai cămășii lui crem și la hainele lui murdare, pline de noroi. Își sprijinise capul de spătarul scaunului, să sforăie în voie. Se vedea că nu se bărbierise de cel puțin o zi. Apoi remarcă bandajul de pe obraz și sângele care ieșise prin tifonul înfășurat în jurul genunchiului.

După cum arăta, avusese ghinion noaptea trecută. Shoat era îngrijorat pentru el.

În cele din urmă îi văzu mâna dreaptă, ascunsă pe jumătate de ghips. Se ținea de catarama de argint din talie, ca și când s-ar fi temut să nu se risipească.

Femeia oftă fără să vrea. Apoi se uită la șa, la valiză, la rucsac. Era o epavă și aspectul lui exterior îți spunea exact cine era: un cowboy vagabond, fiul rătăcitor care

se întorcea acasă. N-ai fi zis că era fratele lui James, mai ales fratele lui mic.

James nu avea un metru optzeci și nici asemenea picioare lungi, musculoase, care o fascinaseră de cum îl văzuse. Callie simțea că o ia i razna.

Se înroși, enervată de senzațiile nedorite pe care i le trezea. Dar ce să-i faci! Nu era obișnuită să vadă bărbați chipeși! La fermă nu avea de-a face decât cu Shoat și cu vitele. Dar, oricum, Travis nu era responsabilitatea ei. Venise doar la rugămintea lui Shoat și spera din tot sufletul că James n-o să afle niciodată ce făcuse. Șeful ei își ieșea imediat din fire când venea vorba de fratele lui mai mic.

Își dresă repede glasul și se uită spre ghișeu. Funcționara de acolo, o femeie roșcată, se zgâia la singurul bărbat din încăpere, la fel ca ea. Era ridicol.

— Este domnul Cayou? o întrebă ea, ca s-o trezească la realitate.

— Da, zâmbi funcționara. Ne-a decorat holul toată după-amiaza. Ai venit exact la timp. Mă pregăteam să închid și mă gândeam să-l iau la mine acasă.

Când zâmbi, femeia i se păru cu vreo douăzeci de ani mai tânără. I se citea în privire la ce se gândea. Din câte auzise despre Travis Cayou, Callie știa că era un adevărat magnet pentru femei, indiferent de vârstă.

Îl privi din nou. Acum, cel puțin, știa de ce. Era foarte viril, deși nici măcar nu-i văzuse fața.

Dar pe ea nu trebuia s-o preocupe asta. Trebuia doar să-l ducă acasă. Făcu un pas spre el și apoi ezită, timidă. I se accelerase pulsul. Apoi se muștră în gând și se apropie mai mult.

— Domnule Cayou, zise ea, atingându-i umărul. Domnule Cayou!

Travis auzi ca prin vis o voce dulce care-l striga. Nu

știa ce să facă: oare merita să se trezească și să înfrunte din nou durerile, doar ca să afle cine era cea care i se adresase? Dar se pare că n-avea de ales, pentru că femeia începuse acum să-l scuture de umăr.

— Domnule Cayou! Travis, trezește-te!

Atingerea ei i se părea fermă: deși n-o văzuse încă, știa un lucru: era o persoană îndemânatică. Probabil că se pricepea la cai. Apoi se întrebă ca prin vis dacă această femeie cu voce blândă ar fi bună pentru el?

— Trezește-te, Travis. Shoat m-a trimis să te aduc acasă.

Nu cunoscuse niciodată o femeie cu o voce ca a ei: blândă, dar fermă în același timp. Trebuia neapărat s-o cunoască. Se pare că Shoat îi trimisese femeia visurilor, chiar dacă acum își cam ieșise din fire.

Inspirând adânc, făcu un suprem efort să se trezească. Regreta că nu mai luase un calmant.

Ridică încet mâna și își dădu pălăria pe spate.

Callie se aștepta la orice, dar nu la așa ceva. În câteva secunde, adică până își ridică pălăria, se transformă dintr-un cowboy vagabond, pe jumătate infirm, într-un tip care-ți răpea inima de la prima vedere.

Ochii lui căprui o priveau insistent pe sub borul pălăriei. Privirea lui îndrăzneată o dezmiarda din cap până-n picioare. Callie simțea că i se încinseseră obraji. Nu pricepea cum un om care se mișca atât de încet putea să aibă efectul unui tren rapid asupra ei? Senzualitatea lui i se părea copleșitoare, irezistibilă. Se încălzise, simțea că se sufocă.

Înghiți în sec și se dădu înapoi, cât pe ce să se împiedice. Zâmbetul lui ascundea mii de promisiuni, la care visa orice femeie și pe care nu le putea îndeplini niciun bărbat. Intențiile lui erau clare, chiar și fără să

scoată un cuvânt. Voia să se culce cu ea, acum, imediat. Și culmea era că și ea dorea același lucru, deși i se întâmpla pentru prima oară în viață.

Travis ar fi vrut într-adevăr să se culce cu ea.

Se simțea atras de părul de culoarea abanosului, care se revărsa din căciulă, de sâni grațioși, de picioarele ei lungi, suple, elegante. Dar nu se simțea în stare decât să stea și s-o privească. Se gândea s-o salute, dar durerea nu-i dădea pace.

Băgă mâna în buzunar și scoase flaconul cu calmante. Apoi îl deschise și băgă două pastile în gură.

Callie nu era obișnuită cu bărbați ca el, dar când era vorba să îngrijească pe cineva, nu se dădea în lături. Doar se ocupa de vaci, asta era meseria ei.

Îi luă sticluța din mână și citi ce scria pe etichetă, ridicând din sprâncene. Când îl privi, o luă din nou prin surprindere, prin simplul fapt că era acolo și arăta așa cum arăta.

Era mult mai tânăr decât James, cu cel puțin zece ani, dar avea trăsături aspre, ca și când viața n-ar fi fost prea blândă cu el. Părul castaniu-deschis, fața bronzată, cu trăsături frumoase, nasul mic și bărbia pătrătoasă arătau că era un om care-și ducea viața în aer liber.

Deși Callie nu prea colindase prin lume, era convinsă că bărbați ca el erau rari. Sigur, era un cowboy, dar niciunul dintre cei pe care-i cunoscuse n-o făcuse să roșească.

Îi ardeau obrajii. Sigur, era un tip chipeș și zâmbetul lui îți tăia respirația, dar era evident că starea în care era îl puneă în inferioritate.

— Ar fi bine să te urci în mașină, cât timp ești în stare să mai mergi, zise ea, punând flaconul cu pastile în buzunarul ei.

Citise instrucțiunile și remarcase că luase o doză

foarte mare.

— De unde știi că acum sunt în stare să merg? zise el, cu ochii închiși, încordat de durere.

— Îți iau șaua și te las câteva minute până când își fac efectul pastilele.

Trecu peste picioarele lui, în drum spre ușă.

— Stai puțin, zise Travis, deschizând ochii pe jumătate.

Încercă să se miște când o văzu că-i ridică șaua, dar nu reuși.

— Stai puțin, cine ești, mă rog?

Îngerul cu părul negru, canadiană albă și pălărie neagră de cowboy îl privi cu cei mai frumoși ochi albaștri pe care-i văzuse vreodată.

— Sunt Katheleen Ann Michael. Lucrez la fermă. Poți să-mi spui Callie.

Apoi se întoarse din nou să plece.

— Odată am avut o iapă pe care o chema Calliope și-i spuneam Callie. A fost cel mai inteligent cal pe care l-am avut vreodată, se grăbi el să adauge.

Îi scăpase fără să vrea. Era primul lucru care-i venise în minte. De fapt, al doilea, pentru că primul lucru care-l impresionase era frumusețea ei.

Ochii ei inocenți îl priviră peste umăr.

— Mda și eu aveam un câine, Travis, dar nu era prea mintos și nici nu arăta prea grozav, adăugă ea, după ce se gândi un timp.

Travis nu era prea sigur dacă-l insultase sau nu, dar zâmbi oricum.

— Presupun că avea totuși niște calități.

— Da, sigur, avea, zise fata, ridicând șaua cu amândouă mâinile.

Travis încercă să se ridice, dar îi făcu semn să nu se obosească.

— Îți duc șaua, valiza și rucsacul, dar pe tine nu pot să te car, așa că aș prefera să nu-ți irosești forțele.

Travis se rezemă din nou de spătar. Dacă ar fi fost cât de cât sigur pe el, ar fi ajutat-o. Dar înțepenise și mai rău după ce stătuse o după-amiază întreagă pe scaun. Ba mai rău decât atât, începuse să tremure.

După ce fata luă valiza, i se lovi genunchiul de scaun din cauza tremuraturii și fu cât pe ce să urle de durere. Începu să-și maseze mușchii, să se mai liniștească. Regreta că nu dăduse drumul taurului cu două secunde mai devreme decât o făcuse noaptea trecută. Ar fi avut timp să se ferească.

Ah, de ce pastilele nu-și făceau mai repede efectul? Își apăsă mușchiul cu toată puterea. Se întreba de ce Shoat o trimisese pe Katheleen Ann Michael, în loc să vină el să-l ia?

Zgomotul ușii trântite de perete îi alungă gândurile și se uită la piciorul lui. Îi plăceau femeile și nu suporta să fie privit cu milă de sexul slab.

— Vrei să te duc la spital, în drum spre casă? îl întrebă ea.

— Nu.

Acum, după ce se apăsase cu toată puterea, se mai relaxase puțin.

— Callie, cred că ar fi mai bine să mă urc în mașină.

Fata nu avea nevoie să i se spună de două ori. Din trei pași fu lângă el, îi puse brațul sănătos pe umărul ei și îi luă de talie.

— Gata, număr până la trei și pornim.

— Mi-ar plăcea să te ajut, scumpo, îi spuse funcționara, ieșind de după teighea.

Parcă mai era nevoie să-i precizeze. Dar prefera să se descurce singură, deși avea de-a face cu ditamai

bărbatul puternic și solid.

— Nu, mulțumesc. Nu am nevoie, îi răspunse ea.

Statura lui o copleșea, dar n-o s-o lase pe roșcată să-l atingă. Se simțea stăpână pe sine. Doar răspundea de toată ferma. Nu accepta instrucțiuni de la nimeni.

Nici măcar de la tine, Travis Cayou. Așa că îl săltă pe umăr, îndoind genunchiul să preia o parte din greutatea lui corporală și zguduitura îl făcu să geamă.

În mod normal, n-ar fi dat importanță apropierei lor. În fond nu făcea altceva decât să ajute un rănit. Dar când își atinse pălăria de a ei și-i simți în ureche respirația fierbinte, o cuprinsă fiori și se înroși din nou la față.

L-ar fi lăsat chiar în clipa aceea, dacă nu și-ar fi dat seama ce greu ar fi fost să-l ridice de jos. Pe moment, se gândise că se simțea atât de amețită pentru că sărise peste masa de prânz, dar nu era pentru prima oară.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

Tonul ei era provocator, deși era exact ce încerca să evite.

— O să mă descurc, spuse el, strângând-o de umeri. Callie înjură pe înfundate și-l târî spre ușă.

Capitolul 2

Ștergătoarele de parbriz se mișcau nebunește. Ghinionistă cum era, Callie se aștepta să izbucnească furtuna din clipă-n clipă. Spera că Shoa și băiatul angajat de curând puseseră animalele la adăpost. Shoa era cel mai capabil văcar din tot ținutul, dar de cel nou nu știa ce-i poate pielea. În ultima vreme era din ce în ce mai greu să găsești un om serios, muncitor.

Se uită la bărbatul care dormea pe banchetă, lângă ea. Din câte aflase de la James, se îndoia că îi va fi de

ajutor. Deși, dacă era să se ia după Shoat, lucrurile stăteau exact invers. Însă bătrânul văcar avea o slăbiciune pentru mezinul Cayou. Pentru că Travis era un tip neîmblânzit.

Cu patru ani în urmă fusese campionul rodeului de la Cheyenne Frontier. Scrisese despre el și-n ziarul local din Laramie. Dar în poze apăruse doar o umbră călare, cu pălăria trasă pe ochi, așa că nu-și dăduse seama ce chipeș era.

Oftă iritată. Cunoștea destul de bine bărbații ca să recunoască unul periculos și Travis Cayou era destul de periculos. Trebuia să se țină cât mai departe de el. Și dacă poveștile lui James nu fuseseră de ajuns s-o înspăimânte, era suficient să-i vadă zâmbetul.

Trase de volan și intră pe un drum mai puțin frecventat. Întoarcerea lui acasă o să schimbe multe lucruri, deci un motiv în plus să nu-l aibă la stomac. Mai ales că acum reușise să se impună, căpătase încrederea lui James și putea lua hotărâri importante.

Dar indiferent ce o să se întâmple, va trebui să aștepte până când James se întorcea din călătoria lui de afaceri. Nu știa de ce se dusesse în est, ca să discute cu niște newyorkezi, dar o să-i spună, dacă nu era vorba de niște decizii care afectau ferma. Și, până atunci, o să-l cazeze pe Travis în casa cea mare și spera că nu va trebui să aibă prea multă grijă de el, pentru că nu avea nici timp, nici chef.

Avea nevoie de un om care să dea o raită noaptea și să verifice vițeeii. Pierduse deja doi, pentru că Bill Webster umbla beat tot timpul și nu își căuta oricum de lucru în altă parte.

Burnița se transformă în ninsoare. Callie înjură pe înfundate. O aștepta o noapte lungă, umedă și rece.

Travis o auzi bombănind și deschise ochii. Se

simțea mult mai bine. Medicamentele își făceau efectul fără să-l moleșească. Sigur, se simțea puțin amețit, dar era plăcut.

Auzi altă înjurătură rostită pe înfundate. Înclină capul s-o vadă mai bine. Era superbă. Răpitoare. Și lucra la ferma lui! Shoat avea dreptate. Ar fi trebuit să se întoarcă demult acasă.

— O să izbucnească furtuna, zise el, sorbind-o din privire.

Fata încuviință din cap și se aplecă înainte să se uite la indicatorul de benzină. Apoi se sprijini din nou de spătarul scaunului.

— Ești de mult la fermă? se interesă el, încercând să converseze.

— Da, de câțva timp.

Deschise geamul și reglă oglinda laterală. Era evident că încerca să-l ignore. Și nu putea fi decât un singur motiv.

Oare ce avea James de gând cu ea? O fi femeia lui? Sau era un simplu argat la fermă?

Era prima oară când angajau o femeie. Dar oricum, Shoat ar fi dat de el și l-ar fi anunțat dacă James ar fi avut de gând să se recăsătorească.

Altă femeie de-a lui James. Încercă să se convingă de acest lucru, deși nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

Își spusese că nu părea deloc genul lui James. Nu semăna nici pe departe cu snoaba de Beth Ann. Fosta soție a fratelui său avea păr blond, de culoarea mierii, des și moale, nu o coamă cu bucle negre de abanos, pe care Callie Michael încerca în zadar s-o domolească într-o coadă lungă. Era o coadă franțuzească, își aminti el. Multe dintre femeile de la rodeo își purtau părul așa. Îi plăcea stilul.

Îl plăcea mai ales pe ea. Buclele rebele îi cădeau pe

frunte și pe obrazul bronzat. Îi venea să se aplece și să-și lipească gura de pielea ei. Să-i dezmierde gâtul, să se lase pradă senzațiilor care o să-l învăluiască.

Da, își dorea s-o sărute pe gură. N-avea niciun rost să se mintă. Dorința era prea reală, prea tangibilă, dar i se părea normal să se convingă mai întâi dacă trezea aceleași reacții. Din câte observase în autogară, era sperioasă. Sigur, acest fapt nu-l deranja cu nimic. Îi plăcuse întotdeauna să vâneze și prada ușoară nu avea niciun farmec. Dar va fi imposibil s-o sărute dacă îi aparținea lui James.

Ah, Doamne, de nu i-ar aparține! Avusese ghinion în ultima vreme, dar nici așa.

— Îți mulțumesc că ai venit să mă iei, îi spuse el. Mă așteptam să-l văd pe Shoat.

Poate ar fi fost mai bine, de fapt. Se simțise stânjenit să lase o femeie să-i care lucrurile.

— Shoat nu se mai încumetă să conducă pe drumuri desfundate. Spune că i-au slăbit reflexele.

Shoat spunea asta de douăzeci de ani, din câte știa Travis. Și se pare că bătrânul găsisese în sfârșit pe cineva care să-l creadă. Nu voia s-o deziluzioneze, dar își amintea că Shoat îl adusese acasă de la un rodeo pe un viscol cumplit. A fost singurul vehicul care a trecut strâmtoarea Cameron. Nu se mai încumetase nimeni, timp de-o săptămână.

Probabil că acum era fericit să aibă o fată atât de drăguță ca ea, care să-l asculte.

Avea câțiva pistrui pe nas, dar nu-i afectau cu nimic eleganța profilului. Genele lungi îi încadrau ochii superbi. Ochii ei aveau o culoare aparte, dar nu pentru asta îi admira cel mai mult, ci pentru sclipirea lor oțelită. Era de-a dreptul fascinantă, la fel ca vocea, blândă și fermă în același timp.

Nu, nu semăna nici pe departe cu Beth Ann, își spusese el, convins. Femeia aceea fusese blândă ca o mătă, dar se transformase în leoaică atunci când voise să ia ce-i aparține, adică pe el.

De atunci trecuseră opt ani și, între timp, învățase câte ceva despre femeile mai în vârstă, cărora le plăcea să se joace cu bărbați mai tineri și n-o să-i mai permită nici uneia să-l joace pe deget. Cumnata lui îl ademenise, făcuse o promisiune de care nu fusese în stare să se țină și îi pretinsese lucruri pe care avusese destulă minte să le refuze. Timp de un an, cât fusese căsătorită cu James, sentimentele lui străbătuseră trei etape distincte. La început o admirase, pe urmă se îndrăgostise de ea și în final ajunsese s-o disprețuiască. Se mira că James nu-i împușcase pe amândoi.

Încercase, bineînțeles, în noaptea când îi găsisese în pat, în dormitorul ei, dar nu-l nimerise. Pe urmă se ferise de ea, dar Beth Ann îl urmărise tot ranch-ul, până când James îi prinsese din nou, pentru că sărise practic pe el.

Atunci, James renunțase la armă și-i trăsesese un pumn drept în față. Se uită din nou la Callie. Nu erau decât două posibilități: fie gusturile fratelui său se rafinaseră pe parcursul anilor, fie Callie Michael nu era soția lui.

Nu putea fi, insistă el, încercând să se convingă.

— Ești căsătorită? o întreabă el.

Îi aruncă o privire și apoi se concentrează asupra drumului.

— Ce-ți mai face genunchiul?

— Mă doare.

— Și brațul?

— Brațul este bine, dar încheietura mă doare ca dracu'.

— O să te cazez în casa cea mare.

— Foarte bine, zise el, mișcându-și piciorul bandajat, într-o poziție mai confortabilă. De fapt, mi se pare normal. Doar acolo este camera mea.

— De obicei, Shoat pregătește cina pe la ora trei și jumătate, continuă ea. Mi-ai fi de ajutor dacă ai putea să-ți prepari singur micul dejun și prânzul.

— Doar sunt băiat mare, îi răspunse el, ironic.

— Știi, este sezonul vițelilor și am nevoie de toți oamenii de la fermă.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea mea. Ești căsătorită?

Callie se uită la el și-l văzu zâmbind. Era fermecător. Trebuia să fie foarte atentă.

— Nu, nu sunt, îi răspunse ea în cele din urmă.

Dumnezeu răspunsese la rugăciunile lui Travis. Dacă ar fi fost soția lui James, ar fi fost tentat s-o pună să întoarcă mașina și să-l ducă înapoi, la Laramie. Ce rost ar mai fi avut să se întoarcă acasă? El și James nu se înțeleseseră niciodată și ar fi fost prea mult să se îndrăgostească din nou, amândoi de aceeași femeie.

O urmărea cum conduce prin ninsoare. Se inserase. Fata bătea cu degetele în volan și se uita din când în când în oglinda retrovizoare, dezgolindu-și gâtul grațios, ascuns de fularul roșu cu negru.

Avea o gură drăguță, îmbietoare, nici prea mare, nici prea mică, tocmai bună de sărutat.

Și în momentul acela... se uită la ochii ei. Cu cât o privea mai mult, cu atât îi venea mai ușor să-și imagineze ce i-ar plăcea să-i facă.

Începea să se excite. Nu-i venea să creadă că avea puterea să-l atâțe atât de ușor. Nu făcuse decât să-l strige pe nume, în timp ce vorbea și, de atunci o dorea. Mult timp încercase să evite tocmai acele femei pe care

le dorea mai mult și anume cele frumoase și neîmblânzite. Dar acum, în timp ce-o privea, se gândea că ar fi timpul să se schimbe.

Merseră în liniște următoarele mile. Callie încercă să se gândească la vaci, nu la bărbatul de lângă ea, care-i trezea senzații nebănuite. Bineînțeles, i se părea normal să se simtă stânjenită în prezența omului care deținea jumătate din ferma unde lucra.

Cei doi frați nu se dușmăniseră întotdeauna, dar Shoat îi spusese că totul se schimbese după sosirea lui Beth Ann. Nu-i dăduse prea multe amănunte. Nici nu era nevoie. Callie își imaginase ce se întâmplase. Această combinație: doi bărbați și o femeie aducea întotdeauna numai necazuri.

O să-l cazeze pe Travis în casa cea mare, și gata. În fond, era problema lui James, nu a ei. Pentru ea, cel mai important lucru era să nu se mai înroșească atât în prezența lui. Până la urmă o să se acomodeze cu acest cowboy solid, cu umeri lați și zâmbet fermecător. Oricum, o să fie foarte ocupată cu Shoat și cu vacile.

Travis era tăcut. Își păstra energia, lăsându-și imaginația să zburde. Spera că efectul medicamentelor o să dureze cât mai mult. Se pare că pierduse flaconul, ceea ce însemna că-l aștepta o noapte lungă, fără somn, dacă nu-l găsea.

Șoseaua asfaltată se termină și intrară pe un drum cu pietriș, care-i zgudui genunchiul rănit.

Fără să se controleze, turnă câteva înjurături deloc potrivite pentru urechile unei femei.

— Te rog să mă scuzi.

Ce rost își mai aveau scuzele acum? Parcă-i păsa cuiva de ele!

— Sper că nu ți-ai deplasat vreun os, îi spuse ea, indiferentă la limbajul lui colorat.

— Nu, cred că doctorul m-a cusut destul de bine, zise el cât de indiferent putea, deși simțea că-i luase foc genunchiul.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut ghinion, îi răspunse el, știind că se referea la concursul din noaptea trecută.

Fata nu-i răspunse. Era atentă la drum. Trase de volan și intrară pe proprietatea Cayou. Ajunsese acasă. Fusesse atât de preocupat s-o privească, încât nu se uitase deloc la peisaj. Dar se uita acum și i se frângea inima cu fiecare deal și vale.

Pe țărmurile râului Laramie se întindeau plantații de bumbac, mărginite de sălcii plângătoare. Apa era curată și rece. Râul colecta izvoare și pâraie montane. Primăvara nu se făcuse simțită încă în aceste ținuturi. Pășunile nu se înverziseră; erau încă sub zăpadă, dar era acasă, sub cerul copilăriei, a adolescenței și a visurilor sale.

— Ai câștigat ceva la rodeo? îl întreabă ea, alungându-i gândurile.

— Da, călăritul fără șa. Dar cu taurul nu mi-a mers.

— Și tata călărea tauri.

— Da?

Găsise în sfârșit un subiect comun de conversație.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu.

O privi un timp, amuțit de vorbele ei.

— De ce? o întreabă în cele din urmă, mai impresionat decât ar fi crezut. De ce nu știi?

Îi aruncă o privire și apoi fu din nou atentă la drum.

— Pentru că mama nu a vrut să alerg după un om care nu a fost în stare să-și vadă de familie.

O privea fascinat. Acum uitase complet de casă. Își aminti doar când mașina opri în fața verandei. Callie

cobori și apoi veni să-l ajute. Travis se sprijini cu mâna sănătoasă de brațul ei.

Lumina din curte sclipea în ochii ei superbi și se reflecta în borurile pălăriei, umbrindu-i fața. Era frumoasă, cu fularul la gât și cu coada neagră, care-i cădea pe spate ca un șarpe.

Ar fi vrut să-i spună că-i pare rău, dar când o privi în ochi amuți. Această femeie nu avea nevoie de platitudinile și scuzele lui, nu era interesată de el.

— Mulțumesc, zise el, mulțumesc că m-ai adus acasă.

Callie nu știa ce să-i răspundă, deși ar fi trebuit să-i spună ceva. Când își întoarse capul, îl văzu pe Shoat coborând scările. Îi plăcea să se întoarcă la fermă. Casa era așezată între brazii dezmierdați de razele soarelui ziua și înfiorați de vânt noaptea. Casa amintea de trecutul familiei Cayou, de generații de bărbați și femei care îmblânziseră peisajul și reușiseră să-l stăpânească.

— Travis! exclamă bătrânul, ținându-se de balustradă.

Avea niște picioare subțiri ca niște bețe.

— Travis!

Cu ajutorul lui Shoat, îl cără în camera lui. Travis ar fi vrut să stea puțin în bucătărie, dar bătrânul îi aruncase o singură privire și-i spusese să treacă în pat imediat.

— Ți-am spus de mii de ori, băiete, să te ferești de ticăloșii ăia de tauri. Te rog să mă scuzi, Callie.

Shoat se agita în jurul tânărului, făcându-l să zâmbească.

— Trebuie să mănânc, Shoat.

— Sigur, nu am nimic împotriva mâncării. Dar, după cum arăți, am impresia că nu ai mâncat decât noroi și cred că ți-a fost de ajuns.

Travis râse, deși Callie observase o umbră de durere pe fața lui. Își dusesese brațul sănătos la piept. Fata se uită la Shoat, dar bătrânul se grăbea să-i așeze lucrurile în dulap, ca și când s-ar fi temut să n-o șteargă.

Apoi se întoarse către Travis și-l privi drept în ochi.

— Ți-a mai rămas ceva sănătos? îl întreabă ea.

Îl văzu strâmbându-se de durere pe moment, dar în cele din urmă reuși să zâmbească.

— Mi-au rămas câteva părți care funcționează perfect, îi răspunse el.

Sclipirea din ochii lui jucăuși era plină de subînțelesuri și o făcu să roșească.

— Shoat, zise ea, mă duc să mănânc. Cum s-a descurcat Pete Rankin azi?

Shoat se întoarse spre ea cu un teanc de cămăși în mână.

— Bine, foarte bine. Se pricepe la vaci și l-a lăsat pe Babe să le dirijeze. Este un cal pe cinste, Babe ăsta!

— Cum merg treburile la Reese Park și la Connor's Place?

Erau celelalte două ferme ale familiei Cayou și știa că administratorii lor îi dădeau raportul zilnic lui Shoat.

Connor's Place îi amintea cel mai mult de casa veche. Se afla în munți. Clădirea era mai mică decât cea de aici, dar acolo creșteau mai multe vite. Deși Reese Park era mai reprezentativă. Se întindea departe, către sud și est, cuprinzând o parte din nordul statului Colorado. Kilometri întregi de preerie se întindeau peste dealurile joase, străbătuți de râul Poudre, plin de pești. La hotarul vestic erau pădurile și își mânase adesea vacile spre copacii aceia. Pentru că în ținutul Reese era o iarbă grasă, perfectă pentru creșterea vitelor.

— Se descurcă bine, îi răspunse Shoat. Am pus toate cifrele pe biroul lui James, când o să se întoarcă.

Eu unul nu mă pricep. Doar nu sunt contabil. Ar trebui să te uiți peste ele. Kyle spunea că o turmă de elani se hrănește din căpițele lui de fân de la Reese. Așa că l-am rugat să profite de ocazie și să ne trimită niște carne proaspătă de căprioară.

Travis era atent la conversație. Îl ajută să-și facă o părere generală despre activitatea lui Callie Michael la fermă. Se ocupa cu lucruri practice. Nu era bucătăreasă, menajeră sau contabilă. Dirija întreaga fermă.

James angajase o femeie! N-ar fi crezut că fratele lui avea idei atât de emancipate.

— Asta vă privește pe tine și pe Kyle. Pete știe că la noapte o să inspectăm împreună viței?

— I-am dat drumul la prânz să mănânce ceva și să se odihnească. Părea obosit, dar o să-și revină. Este tânăr. Va fi proaspăt ca o margaretă pentru tine.

Dar Shoat se înșela. După ce luă cina, Callie se duse în bungalowul lui Pete și-l găsi zăcând în pat. Vomitase și avea febră mare. Îl doftoricise cât se pricepuse și înjurase tot drumul până la hambar. Nu-și imaginase că va trebui să vadă singură de viței la noapte. Doar pentru asta îl angajase pe Pete Rankin! Crezuse că o să stea puțin cu el, să vadă cum se descurca și pe urmă o să se culce. Sau cel puțin, o să încerce să doarmă, până va fi chemată să asiste la o naștere cu probleme.

Răspundea de cele două vaci de pe pășunea sudică. Nu accepta să piardă niciun vițel din cauza neglijenței, dar toți munceau câte paisprezece ore pe zi. În primul an, lucrase la Reese Park înainte să fie transferată aici, sub supravegherea lui Shoat. Sigur, cele mai mari cirezi erau în nord, la Reese și Connor, dar ea și Shoat aveau cele mai puține pierderi. Voia să demonstreze ce putea.

În hambar, puse șaua pe un cal murg, foarte blând.

Îi aștepta pe amândoi o noapte grea. Trecu pe acasă să se schimbe într-o salopetă și dădu de flaconul cu calmante al lui Travis. Îi căzu pe pat, din buzunarul cămășii. Se simțea vinovată. Știa că bărbatul nu va dormi de durere toată noaptea, fără pastile.

Se uită la salopeta ei pătată de sânge. O spălase de dimineată. Dar petele nu mai ieșeau. Nici măcar nu se mai deranja să tragă o înjurătură.

Înșfăcă flaconul, își puse șapca și ieși din casă. Înainte să se apuce de treabă, trebuia să-i înapoieze flaconul lui Travis și o deranja s-o vadă în zdrențe. Exista totuși un avantaj. Cel puțin n-o s-o mai facă să roșească! Ar fi fost imposibil, când arăta în asemenea hal!

Dar speranțele ei se dovediră deșarte. Îi ardeau obraji de cum intră în casă.

Capitolul 3

Callie se ținu cu mâna de balustrada verandei când fu cât pe ce să alunece pe treptele înghețate. Apoi se îndreptă de spate și se uită pe fereastra bucătăriei. Fir-ar el să fie! Cine dracu' se credea? Doar Shoat îi spusese foarte clar să se bage în pat!

Dar uite că nu-l ascultase! Și acum se zgâia la trupul pe jumătate gol al lui Travis Cayou. Avea blugii pe el, adică ce mai rămăsese din ei, dar își scosese cămașa, cizmele și șosetele. Se dusese la chiuvetă să bea apă rece. Callie îi admira mușchii de pe brațe și piept. Avea o piele netedă, bronzată. După ce termină de băut, se șterse la gură cu dosul palmei. Fetei nu-i venea să se urnească din loc. Era pur și simplu fascinată de imaginea lui.

Cei mai mulți oameni păreau vulnerabili dezbrăcați,

dar nu și el. Travis părea la fel de natural ca un nou-născut. Și asta cu toate că avea trupul peticit cu bandaje.

Stătea în zăpadă și-l privea pe fereastra de la bucătărie, deși știa foarte bine câtă treabă avea de făcut. În noaptea aceea urmau să nască vreo două vaci. Curran, unul dintre ajutoarele ei, se întreba probabil ce-o fi cu ea. Dacă ar ști, ar crede că și-a pierdut mințile.

Lucra aproape numai cu bărbați, de toate felurile, așa că nu înțelegea de ce Travis Cayou o fascinasă în asemenea măsură. De ce se topea ori de câte ori îl vedea?

Probabil din cauza zâmbetului său. Nu-i plăcea să fie intimidată sau luată prin surprindere. Iar asta era exact ce făcea el, deși la un nivel foarte subtil, evident. Surâsul lui o zăpăcea complet. O făcea să se simtă lipsită de experiență în prezența unor oameni ca el. Callie era unul dintre cei mai capabili șefi de fermă din Colorado și Wyoming, iar acum se afla într-o situație dificilă.

Spera totuși că Travis n-o să zăbovească prea mult timp. Venise acasă fiindcă era rănit, mai mult ca sigur. Nu credea că avea de gând să se stabilească aici. Telefonul lui îl luase prin surprindere pe Shoat.

Între timp o să-l suporte. O să plece până la primăvară sau poate chiar mai devreme, când James o să se întoarcă acasă. N-o să-i ardă de stat, dacă fratele lui o să-i otrăvească viața.

Amăgindu-se cu aceste gânduri, traversă veranda și deschise ușa bucătăriei. Și exact în momentul acela, o rafală puternică de vânt băgă zăpada înăuntru.

Pe Travis îl apucă tremuratul și se întoarse spre ușa deschisă, înjurând printre dinți. Iar îl pusese într-o situație proastă. Parcă ar fi făcut-o special! Nu voia

decât o sticlă de whisky și nu găsisese decât suc de mere și apă. Culmea era că nu putea să ajungă nici la cafeaua lui Shoat, vestită pentru tăria ei.

— Am venit să-ți aduc pastilele, îi spuse ea, întinzându-i flaconul.

Lui Travis îi venea să sară în sus de bucurie. Noroc că nu era în stare.

— Mulțumesc, îi zise el încet, încercând să nu se arate prea fericit.

Apoi luă flaconul, scoase o pastilă și o înghiți. Când luase două, fusese terminat și nu mai voia să ajungă o povară pentru ea. Doar n-o să-l care în spinare până în pat. Oricât de apetisantă i se părea, trebuia să se țină departe de această femeie. Sigur, nici nu i se părea prea dispusă să-i acorde favoruri. O măsură din cap până-n picioare. În orice caz nu semăna deloc cu femeile de la fermă pe care le cunoscuse până acum și nici cu reginele musculoase ale rodeurilor. Era drăguță, cu părul ei răvășit, cu pielea bronzată și cu ochii luminoși.

— Nu mai știam unde lăsasem pastilele, îi spuse el.

— Da, m-am gândit că o să ai nevoie de ele.

— Și încă cum!

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit...

— Nu te îngrijora, o întrerupse el. Am trecut și prin momente mai grele.

Se uită ridicând din sprâncene la hainele ei.

— Te duci la vreo petrecere?

— Sigur, îi răspunse ea zâmbitoare. Mă așteaptă două juninci de doi ani.

— Înseamnă că o să fie înghesuială mare, zise Travis când își găsi glasul.

Zâmbetul ei îi tăiase respirația pe moment, sau poate era efectul pastilei. Dar nu, era zâmbetul care-i luminase toată fața. Niciun medicament nu-l lovise

vreodată în plexul solar, așa cum i se întâmplase acum.

— Da, sigur, va trebui să le dau o mână de ajutor.

— Poate chiar mai multe mâini, glumi Travis.

Fata râse și se întoarse să plece, dar la ușă își aminti de ceva:

— Îi spui lui Shoat că s-ar putea să am nevoie de el? Pete Rankin are febră mare. O să mă descurc oricum, dar dacă fată amândouă în același timp, o să-l chem prin radiotelefon.

— Da, sigur, zise Travis, încuviințând din cap.

O așteptă să închidă ușa în urma ei și apoi șchiopătă până la fereastră. Un cal murg stătea la lumina felinarului, suflând aburi pe nări. Afară ninge și viscolea. O urmări din privire până se pierdu în zare, printre dealuri. Călărise de multe ori noaptea, pe ger, în plin viscol, dar n-ar fi crezut că o să apuce ziua să vadă o femeie în această postură.

Sigur, logica îi spunea că se afla mai în siguranță aici decât în orice loc de pe pământ. Criminalii nici nu știau unde este Wyoming, ca să nu mai vorbim de această fermă la granița cu statul Colorado, ascunsă între piscurile muntoase; iar hoții de vite nu se aventurau pe viscol. Singurul pericol real ar putea fi pisicile sălbatice, dar animalele ar fi preferat probabil la cină un vițel nou-născut decât o femeie călare.

Rămase în loc un timp, gândindu-se la Callie. Oare de ce își făcea griji pentru ea? Probabil fiindcă era femeie. Sigur, cunoscuse câteva care lucraseră la fermă, dar Callie era diferită.

Avea ceva aparte, deși nu știa ce anume deocamdată. Se îmbrăca simplu, dar îi stătea bine în orice. Și frumusețea ei naturală era complet lipsită de artificii. Stilul direct îl atrăsese de la bun început, însă dincolo de el, se întrezărea un univers misterios, care se

cerea explorat. Instinctele îi atrăgeau atenția că era pe cale să devină obsedat de această femeie, dar spera că la vârsta lui învățase să-și țină în frâu hormonii.

Oricum, era convins că n-o să închidă un ochi toată noaptea, dacă se gândea la ea.

Callie luă ceașca fierbinte de cafea în mâinile degerate de frig. Ninsoarea se oprise după miezul nopții și temperatura era în scădere. Până acum fusese una dintre cele mai ușoare nopți din întreg sezonul. Doar una dintre juninci avusese probleme, dar reușise să salveze și mama și vițelul.

— Oare tu vei fi cea care o să-mi faci probleme? întrebă ea animalul pe un ton blând.

Apoi sorbi ultima gură de cafea și puse ceașca pe o căpiță de fân. Vaca se căznea de prea mult timp să nască. Trebuia să vadă ce se întâmplă.

Peste zece minute îl chemă pe Shoat. Nu reușea să apuce copita vițelului și juninca nu mai rezista. Dar la radiotelefon nu-i răspunse Shoat.

— Vin imediat, îi spusese bărbatul.

Era Curran probabil. Uneori îl mai înlocuia pe Shoat, când îl apucau crizele de artrită. Sau Jim Kyle trimisese vreun ajutor de la Reese. Sau se întorsese James mai devreme.

Oricum, nu se aștepta să-l vadă pe Travis. Sări din șa și o porni șchiopătând spre staul.

— Care-i problema? o întrebă el, îndreptându-se direct spre vacă.

— Vițelul și-a prins un picior, zise ea, luată prin surprindere. Și nu reușesc să-l prind.

Când o auzi, încuviință din cap și își scoase brațul sănătos din haina pe care o trânti peste un balot de paie. După ce se dezbracă, se duse la trusa medicală și

scoase sticla cu dezinfectant, fără să aștepte instrucțiuni. Era clar că știa ce face.

— Cred că ar fi mai bine să mă uit, zise el. Poți să mă ajuți să-mi suflec măneca? o întrebă el, privind-o drept în ochi.

Nu știa ce să spună. Îl crezuse expert în rodeo, nu în creșterea vacilor. Dar se vedea din gesturile lui că se pricepea. Callie își șterse mâinile de salopetă și se apropie de el cu grijă.

— Cum te simți? zise ea, deși ar fi vrut să întrebe: Îți dai seama ce faci?

— Bine. Te-aș ruga să-mi sufleci măneca.

Ezită din nou, nedumerită, zgâindu-se la brațul lui. Dar, în momentul acela, juninca începu să se agite și o trezi la realitate. Începu să ruleze măneca și apoi o trase să nu-l incomodeze. Îi atingea pielea fierbinte cu degetele ei reci. Dar nu îndrăzni să zăbovească prea mult timp.

Își trase repede mâinile când termină, evitând să se uite în ochii lui. Apoi ingenunche lângă el. Trebuia să-l ajute, doar pentru asta era plătită! Nu mai văzuse până acum un om cu un singur braț care să asiste la o naștere.

Observase bineînțeles că brațele lui erau solide, musculoase și agile.

— Așa, ia-o încet, zise ea încercând să încurajeze animalul.

Peste un sfert de oră, Travis Cayou se ridicase cu câțiva metri în ochii ei. Dacă ar fi venit să caute de lucru, l-ar fi angajat pe loc. Tipul își irosea talentele cu întrecerile de rodeo.

— Ai făcut treabă bună, zise ea, mângâind vițelul. Și acum hai să te ducem la mama ta.

Îl lipi de nasul vacii, care începu să-l dezmierde. Pe

urmă, în timp ce-l alăpta, se întoarse spre Travis. Stătea lângă soba cu cărbuni și încerca în zadar să-și spele brațul într-o găleată cu apă.

Își strânsese blugii în talie cu o curea lată de piele. Pe unul din buzunarele de la spate era imprimată o cutie de tutun. Și blugii erau prea scurți. Probabil că erau ai lui Shoat. Aveau o mulțime de buzunare și îi plăceau pantalonii largi, așa că genunchiul bandajat al lui Travis încăpuse fără probleme, deși îi atârnavă în talie, pentru că nu avea burtă.

Ar fi trebuit să-l ajute să se spele, dar așa cum stătea acolo, încordat, radia un aer viril, care o amețea, pur și simplu. Deși era frig, i se umezise fruntea după efortul depus. Fata nu făcu nicio mișcare până îl văzu tresărind de durere.

— Poți să mă ajuți puțin, Callie?

Se întoarse spre ea și o privi cu ochii lui fermecători. Dădu din cap în loc de răspuns. Lucrase cu atâția oameni la ranch, dar nu se simțise niciodată atât de singură. Parcă toată lumea ar fi încetat să mai existe.

Tipul ăsta arăta prea bine. Dar John Terrance, proprietarul fermei Terrance, era la fel de arătos și discutase de atâtea ori cu el fără să-și piardă capul sau să i se taie respirația când îl vedea.

Fătutul vacilor era cel mai puțin subiect romantic la care se putea gândi, dar i se accelera pulsul cu fiecare pas cu care se apropia de el. Își purta părul dat pe spate. Era închis la culoare, dar nu ca ochii lui căprui, care aminteau de pământul primăverii.

Își desprinsese cu greu privirea de la el. I se întâmpla ceva ciudat și asta de când intrase în autogara din Laramie.

Luă cârpa, o săpun și încercă să se gândească la altceva. Dar nu reuși să scoată nici măcar două cuvinte

coerente. Travis i se părea prea tăcut. Nu auzea decât respirația și bătăile propriiei sale inimi, care o amuțiseră.

Se strădui să nu-i atingă pielea și nu se uită nici măcar o singură dată în ochii lui, deși observase că se apropiase de ea și de găleată. Era gata să se sufoce.

— Te simți bine? o întrebă el pe un ton plăcut, cald.

— Da, îi răspunse fata, oftând.

— Dacă vrei, rămân toată noaptea să te ajut.

Cuvintele lui îi treziră o speranță nesperată.

Nu-i venea să creadă că se comporta așa. Puse cârpa deoparte și fu cât pe ce să dea peste găleată. Nici nu mai știa pe ce lume era. Travis apucă găleată exact la timp și o întrebă din nou, atingându-i brațul:

— Ești sigură că te simți bine?

Callie încuviință din cap, luă din nou cârpa și o stoarse în găleată. Lui Travis îi venea s-o tachineze, s-o întrebe dacă-i mâncase pisica limba, dar i se părea prea vulnerabilă și nici nu voia oricum să se lege prea mult de ea.

Prezența ei îl tulbura destul de mult și așa, fără s-o tachineze. Bucle rebele i se desprinseseră din coadă și-i alunecaseră pe obraji. Își ținea ochii plecați, punându-și și mai mult în evidență genele negre, dese. Ținea gura ușor întredeschisă, ca și când l-ar fi invitat s-o sărute.

— Callie?

Își înălță privirea inocentă. Acum era momentul pe care-l așteptase. Travis îi mângâie obrazul cu degetele. Ce frumoasă era!

Apoi își lipi buzele de ale ei, dornic să le guste cu pasiune. O sărută încă o dată și încă o dată, până se uită în ochii ei și fu mulțumit de ce văzu acolo. Pentru că citise în ei dorința nestăvilită și plăcerea. O strânse în brațe suspinând și o mângâie până cedă în sfârșit și deschise gura, lăsându-l să pătrundă înăuntru.

Callie gemu neajutorată, copleșită de senzațiile care nu-i dădeau pace. Îi simțea trupul fierbinte, puternic, atingerea fermecată a limbii lui. Își împletise degetele în părul ei și fata se agăță de umerii lui.

Nu mai avea niciun rost să opună rezistență.

Se lăsă în voia pasiunii și-l sărută la rândul ei. Travis ar fi vrut să meargă până la capăt, să guste din dulceața ei, să-și astâmpere setea.

Dar nu acum, nu în noaptea aceasta. Cu ani în urmă, n-ar fi stat pe gânduri, mai ales după ce simțise că-l acceptă. Ar fi făcut dragostea cu ea fără să stea pe gânduri. Dar nu mai era adolescent și nici Callie nu i se părea acel gen de fată cu care obișnuia el să umble.

Shoat îi explicase că îi coordona pe toți și Travis nu avea chef să se lege la cap dacă nu-l durea. Deși, când o strânsese în brațe, nu i se păruse deloc că făcea pe șefa. Nu semăna însă cu nicio femeie din câte cunoscuse și acest fapt îl făcea să dea înapoi.

O sărută în colțul buzelor. Pe obraz, pe ochii închiși și se abținu cu greu să n-o ia de la început. Îi simțea sânii unduioși, pasiunea care mocnea în sufletul ei.

O strânse în brațe și își rezemă bărbia de creștetul ei, lăsând-o să se liniștească. Amândoi aveau nevoie să se liniștească. Dar nici după ce își mai reveniră nu știu dacă să-i dea drumul sau nu.

Callie se rezemase de pieptul lui, cu ochii închiși. Nu-i venea să creadă că se întâmplase așa ceva. Și că ar fi dat orice să se repete. Oare nu învățase chiar nimic despre viață? Nu hotărâse că nu merita să-și complice existența iubind un bărbat?

Și, în fond, cine era Travis Cayou? Ce drept avea să-i zădărnicească planurile? Oare se prostise în asemenea hal în ultimele douăsprezece ore?

— Mă duc să văd ce fac vacile, zise ea, deodată

desprinzându-se de la pieptul lui.

Se îndreptă spre calul sur, încălecă fără să-l privească și plecă. I se umeziseră ochii, dar avusese grijă să nu-l lase să observe.

Capitolul 4

Travis își petrecu noaptea în staulul vițelilor, având grijă să țină soba caldă pentru cafea, în timp ce fata așeza la locul lor vițelii nou-născuți. Îl găsi de câteva ori întins pe căpițele de fân sau rezemat de perete lângă sobă, pe jumătate adormit. Dacă ar fi fost alt cowboy, l-ar fi trezit și l-ar fi muștruluit, dar în cazul lui se mira cum de se mai ținea pe picioare.

Adevărul era că prefera să stea cât mai departe de el. Îi venea și așa destul de greu să dea ochii cu el după ce se lăsase sărutată. Din fericire, nu se mai petrecu nimic până în zori, iar Travis nu avea nevoie de instrucțiuni când era vorba de vaci și vițel. Își vedea de treabă și, în afară de Shoat, era cel mai capabil tip din câți cunoscuse. Se pare că bătrânul îl școlise bine.

Când se lumineă de ziuă apăru și Shoat, cu zăpada înghețată pe mustață. În urma lui venea Pete Rankin, cocoșat în șa. Se vedea că nu se simțea bine, dar venise totuși la treabă. Bine că-l angajase. Intuise de la început că era băiat harnic.

Travis adormise cu o jumătate de oră mai devreme. După ce vorbi cu Shoat, Callie încălecă și plecă singură spre casă. Preferase să-l lase baltă. Fie se trezise de unul singur, fie bătrânul fusese nevoit să-l care până acasă. Oricum, nu era șeful ei și nici nu trebuia să aibă grijă de el. Nici măcar nu știu ce era de fapt – în afară doar că i se părea cel mai seducător bărbat din lume.

Oftă adânc. Fusese nebună să se lase sărutată, dar

nu mai simțise nicicând asemenea senzații erotice. De cum o atinsese, își dorise să nu se mai oprească. Dezmierdarea buzelor lui îi ațâțaseră instinctele. Era pentru prima oară în viața ei când înțelegea de ce femeile se prostesc când iubesc. Era o lecție pe care ar fi preferat s-o evite.

Mamei ei îi trebuiseră ani de zile s-o învețe. Callie își amintea cum în copilăria ei fuseseră nevoite adesea să fugă în miez de noapte, când vreunul dintre amanții mamei sale le dădea afară.

Apoi, pe parcursul anilor, prietenii se răriseră. Erau mai în vârstă și mai liniștiți. Se terminase cu cowboy-ii și cu cei de la concursurile de rodeo. În anii adolescenței lui Callie, mama ei nu avusese aproape pe nimeni. Când împlinise optsprezece ani și era gata să-și vadă de viața ei, își găsisse un cămin și un serviciu la Cheyenne. Iar în ultima vreme, se împrietenise cu un contabil și aveau de gând să se căsătorească la vară.

Când își aminti de zbuciumata viață amoroasă a mamei sale, de suferințele pe care le înduraseră amândouă, Callie își propuse să-l evite cu orice chip pe Travis. Nu avea niciun drept să apară ca din senin și să-i fure inima. Nu era o naivă. Știa ce înseamnă viața. Atracția inițială, pasiunea de moment erau ceva ridicol, adolescentin. Nu trebuia să aibă nicio legătură cu Callie Michael și cu visurile ei.

Casa principală apărură după o culme. Fata își strânse fularul la gât. Viața ei era aici, la ferma Cayou, și nimic nu i-ar putea dăuna mai mult decât dacă s-ar încurca cu unul din proprietari.

Curran era în hambar. Hrănea caii și mulgea vacile. Om în vârstă, deși mai tânăr decât Shoat, Curran avea o față trasă, zbârcită de vreme, cu riduri adânci, care se întindeau din colțul ochilor săi albaștri. Din pălăria

uzată de cowboy îi ieșea părul cenușiu. Callie îl salută din cap și apoi duse laptele în casă. Curran o să umple jgheburile cu fân, în timp ce ea va lua micul dejun. Abia după ce vacile vor fi hrănite, își va permite luxul să facă un duș fierbinte și să se culce, se gândi fata.

În timp ce își lua niște gogoși din cuptor, se întrebă pentru a nu știu câta oară, de ce James se găsisese să plece tocmai acum de la fermă, când erau atâtea de făcut. Povestea cu niște afaceri care nu suportau amânare i se păruse o scuză. Era șeful ei și trebuia să-l țină la curent cu tot ce se petrecea, deși se gândise adesea că ar trebui să-i dea mai multă mână liberă sau, dacă nu, să pună umărul alături de ea. În concluzie, cei doi frați îi îngreunau munca mai mult decât ar fi trebuit.

Își turnă sirop fierbinte și se așeză să mănânce. Nici nu apucă să muște, când se deschise ușa în spatele ei. Știa cine era, fără să se uite, pentru că se încordase din cap până-n picioare. Lăsă furculița în farfurie, regretând că nu renunțase la micul dejun.

— Bună dimineața, se auzi o voce.

Prezența lui îi dădea fiori. Callie îi răspunse evitându-i privirea.

— Micul dejun este în cuptor. Shoat a lăsat destulă mâncare.

Peste câteva clipe, auzi scârțâitul ușii cuptorului. Travis își umplu farfuria, întrebându-se dacă va avea putere să mănânce. Puse niște slănină între chiftelele de casă și își prepară câteva sandvișuri.

Nu-și puse unt și nici nu-și turnă sirop, încercând să nu-și irosească în zadar energia. Trebuia să se scuze, ori asta era un mare efort pentru el, pentru că n-o făcuse de mult timp.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută, zise el.

Observase că fetei îi pierise pofta de mâncare. Părea

la fel de epuizată ca el. Ochiul ei frumoși erau încadrați de cearcăne adânci. I se desfăcuse coada și i se înroșiseră mâinile de frig.

Dar Travis își amintea ce puțin contaseră toate acestea când se topise în brațele lui, când îi murmurase numele și îi simțise buzele dulci. Intensitatea trăirilor care se aprinseseră între ei îi luase prin surprindere pe amândoi. Pentru o clipă, când își lipise sânii de pieptul lui, când îi simțise coapsele, uitase de frig și de dureri. Uitase că o ținea în brațe pe șefa fermei.

Dar n-o să mai uite. Faptul că se întorsese acasă va crea deja destule probleme.

— Nu te îngrijora, n-o să se mai repete, continuă el, încercând să se convingă mai mult pe sine.

Fata lăsase furculița jos, nemaiputând mânca.

Se sprijinea cu cizmele de podea.

Era gata s-o rupă la fugă și-i părea rău că o adusese în starea asta. Nu voia să plece. Dacă avea de gând să rămână acasă, trebuia să fie parteneri, nu adversari.

— Bine, zise ea, gata să iasă din cameră.

Dar se mișcă mai iute ca ea. O luă de braț și o întoarse spre el. Îi scăpărau ochii de mânie. Văzu cum i se întinde roșeața pe față, dar nu se desprinsese de el. Rămase acolo, privindu-l fix, provocator și nu se simți în stare să reziste la această provocare.

— Ai fi putut foarte bine să mă respingi, Callie, zise el pe un ton apăsător.

Fata se înroși și mai rău, dar nu se clinti din loc. Și, în momentul acela, Travis fu cât pe ce să uite de bunele lui intenții. Era gata s-o sărute din nou, să simtă căldura buzelor ei.

O mângâie pe braț fără să-și dea seama și o trase mai aproape. Nu se considerase niciodată un tip plin de imaginație, dar ochii ei mari, adânci, îl făceau să viseze

la dezmierdarea dulce a trupului ei.

Înjură pe înfundate și o strânse de braț. Oare ce se întâmpla cu el? Sentimentele erau foarte puternice, galopante, și-l ducea cu viteza fulgerului spre o adevărată calamitate erotică. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Callie, ar fi răs și ar fi dat vina pe starea fizică deplorabilă în care se afla. Și dacă n-ar fi fost atât de excitat, ar fi dat înapoi.

Dar când o privea, nu se întreba decât cum reușise să se abțină de prima oară. Faptul că era obosită nu o făcea mai puțin atrăgătoare. Dimpotrivă, i se părea mai abordabilă, mai vulnerabilă. Parcă avea mai multă nevoie de ajutorul lui.

Ar fi vrut să-și lipească buzele de ale ei, să fie un singur trup cu această frumusețe brună. Dorința lui era sexuală și cât se poate de reală. Nici măcar nu încerca să-și ascundă intențiile. Voia să-i arate ce însemnase acel sărut pentru el.

Callie știa oricum. Rațiunea îi spunea să se retragă acum, înainte să fie prea târziu, înainte s-o atingă din nou și să-i stârnească senzații de nebănuț. Era evident că nu trebuia să se încurce cu unul ca Travis Cayou.

Ușor de spus, dar greu de făcut când erai sub influența magiei sale, când își lipea trupul lui viril de al ei. Îl dorea, acesta era adevărul, oricât de șocant părea. Și când o trase lângă el, știi că totul era pierdut.

Fermecătorul cowboy simți că fata cedase și zâmbi. Nu-și dădea seama dacă era un zâmbet de satisfacție sau de ușurare, dar nu mai conta oricum. Își lipise deja buzele de ale ei.

Iar când limba lui îi atinse buzele, crezu că o să se topească. Erau înlănțuiți în spirala unei pasiuni devastatoare. Deschise gura și se lăsă în voia lui. Îi pipăi părul, mușchii brațelor.

Respirația lui șuierătoare îi răsună în ureche, ațâțându-i simțurile și mai mult. Callie se lipi de el, plină de pasiune.

Travis gemu de plăcere și își desfăcu picioarele, s-o strângă mai bine la pieptul lui. O sărută din ce în ce mai apăsător. Ar fi avut nevoie de două brațe sănătoase să facă ce își dorea. Adică s-o ia pe sus și s-o ducă în camera lui, unde, cu puțin noroc, ar fi făcut dragoste cu ea până seara. Pentru că o dată nu ar fi fost de-ajuns.

Deschise gura înnebunit. Callie îl sărutase, dar nu făcuse mai mult de atât. Aceeași ezitare pe care o simțise și altă dată îl avertiza că n-o să capete mai mult. În orice caz nu în această dimineață. Existau totuși destule posibilități de a transforma un sărut în ceva mai mult.

Îi prinse sânul în mână. Doamne, ce minunat era. Apoi își lăsă mâna să alunece spre talie și începu să-i tragă cămașa, înjurând în gând taurul care-i rupsesse brațul. Dar zgomotul ușii trântite îi alungă gândurile. Pentru o secundă, rămaseră înlănțuiți, dar apoi se desprinse de el și-l lăsă singur, până să-și dea seama ce se întâmplă. Cowboy-ul își întoarse capul spre intrus.

— Scuzați-mă, Travis, Callie, zise Shoat spăsit, scoțându-și pălăria.

Părea stânjenit, deși se vedea că se abține cu greu să nu zâmbească.

— Credeam că ați terminat de mâncat până acum. Mai ales tu, Travis. Nu credeam că o să fii în stare să te ții pe picioare, când de-abia te-ai ridicat din pat. N-aș fi crezut că...

— Shoat, îl preveni Travis.

— Țasta-i adevărul, băiete, zise Shoat.

Acum râdea cu gura până la urechi.

— M-am întors să mă asigur că n-ai căzut de pe cal

undeva în zăpadă, în vreun loc pustiu, unde să nu te găsească nimeni o săptămână întreagă. Nu mi-ar fi trecut prin minte că o să ajungi până la bucătărie și o să te apuci să mănânci.

Se plesni cu pălăria peste genunchi, chicotind. Apoi se răsuci pe călcâie și ieși din bucătărie.

Lui Callie îi era de-ajuns ce auzise. Știa unde era ieșirea și se îndreptă direct spre ea.

— Callie!

Se auzi strigată pe nume de Travis, dar nu se opri. Trebuia să iasă din cameră, să se îndepărteze cât mai mult de el, dacă nu voia să-și piardă mințile.

Ultimul vițel al lui Callie s-a născut în cea de-a treia săptămână a lui aprilie. Reușise să-l evite pe Travis în primele zile. După o noapte în frig și zăpadă, căzuse la pat și Shoat îl doftoricise ca o cloșcă grijulie. În weekend-ul acela, când insistase să se apuce de treabă, nu reușise să-l evite, așa că preferase să-l ignore, ferindu-se de conversații și întâlniri directe. Pe la mijlocul celei de-a doua săptămâni, Shoat începuse să se amestece în treburile ei, restabilind prioritățile.

— Cineva tot trebuie s-o facă, îi spuse el într-o după-amiază, mângâindu-și genunchiul, dar eu nu mă simt în stare, Callie. Pur și simplu nu mă simt în stare. Mă doare îngrozitor piciorul.

Callie nu știa ce să creadă. Observase de când se angajase că era un bătrânel plin de reumatism, dar nu-l auzise plângându-se niciodată. Cel puțin nu ca acum. Și în afară de asta, i se părea destul de sprinten ori de câte ori întorcea spatele.

— Te rog doar să iei proviziile și să faci niște cumpărături. Loretta a trimis deja comenzile, dar mai avem nevoie de câte ceva în plus.

— Va fi foarte dezamăgită să nu te vadă, zise Callie în timp ce își spăla farfuria.

Prânzul era una dintre cele mai slabe realizări ale lui Shoat. Așa că n-o deranja să se ducă la Laramie și să-i caute o carte de bucate. Dar ea și Curran aveau de reparat niște garduri.

— Loretta știe ce ocupat sunt. Doar nu pleacă nicăieri.

— Dar nici nu întinerește, îi răspunse Callie.

Shoat și vânzătoarea de la băcănie erau prieteni de un an și, indiferent ce credea el, Callie știa că femeia își făcea speranțe în privința căsătoriei.

— Zău, ar trebui să te duci s-o vezi.

— Nu pot. Mă doare piciorul, Callie.

Nu-l credea, oricât s-ar fi străduit s-o convingă.

— Atunci de ce nu-l trimiți pe Pete. Măine se întoarce de la Reese. Mă pot lipsi de el, ca să-l trimiți în oraș.

Shoat pufni disprețuitor.

— Băiatul ăsta nu a fost la cumpărături în viața lui. Nu ar fi în stare să deosebească un sac de fasole de o gogoasă.

Probabil că avea dreptate, dar Callie cedă din alt motiv. Se săturase să-l contrazică și, mai ales, se săturase să mănânce lăturile lui.

— Bine, dă-mi lista, o să mă duc.

— Grozav!

Când o auzi, ieși sprinten din bucătărie, uitând complet că-l durea piciorul. Fata se încruntă suspicioasă. Oare ce-o pune la cale?

Dar se lămuri imediat când deschise ușa și-l văzu pe Travis așezat lângă scaunul șoferului. Furia o împiedică să se dea în spectacol și reuși să se așeze lângă el, ca și când ar fi fost un pasager oarecare.

Shoat o atrăsese într-o cursă, din motive pe care nici nu voia să și le explice. Ar trebui să se gândească de două ori înainte să facă pe codoașa. Dar totul i se părea lipsit de sens. Va trebui să discute cu el, să-i reamintească cine era.

— Bună, Travis, zise ea, băgând în viteza întâi.

— Bună, Callie. Ce mai faci?

— Bine, îl asigură ea, după ce deschise radioul.

Dar pe Travis nu-l deranja. Îi era de-ajuns s-o privească. În ultimele zile hotărâse ce avea de făcut cu ea, așa că scuzele și promisiunile de care nu se putea ține nu aveau niciun rost. Și nici nu voia s-o sperie, bineînțeles.

O urmărise de când se întorsese acasă. Sigur, din depărtare, dar tot reușise să remarce câteva lucruri.

În primul rând, fratele lui ar merita să fie împușcat pentru ce făcuse. Travis nu permisesese nimănui să profite de el, așa cum profita James de Callie. Se îndoia că exista vreo fermă în nordul statului Colorado sau în sudul Wyomingului, care i-ar fi dat atâta mână liberă. Dar muncea din greu pentru asta și era plătită cu două treimi din cât i s-ar fi convenit. Problema fusese ușor de rezolvat. După câteva minute petrecute în fața computerului, modificase salariul fetei. Doar n-o să se îmbogățească pe seama ei. Oricum, ar fi făcut același lucru chiar dacă ar fi fost vorba de un bărbat.

Banii trebuiau economisiți în alte sectoare. Vacile și mâna de lucru trebuiau să aibă prioritate. Putea, de exemplu, să reducă activitățile personale ale lui James. Fratele lui avea nevoie să fie ținut în frâu. N-o să fie ușor, dar Travis n-avea de gând să-l lase să aducă ferma în pragul falimentului.

Shoat avea dreptate. Lipsea de prea multă vreme. Ferma avea nevoie de o mână de fier. Oricât de bine s-ar

fi descurcat Callie, nu putea să facă față de una singură, iar James lăsa impresia că nu mai era interesat să dirijeze ferma.

În schimb, Travis era foarte interesat. De fapt asta și făcuse de o săptămână și jumătate de când venise. El și Callie se descurcau perfect. James nu va mai avea nimic de făcut când se va hotărî să se întoarcă acasă.

El și Callie. Începeau să formeze o echipă pe cînte, chiar dacă ea nu-și dădea seama de asta. Observase că era o femeie încapățânată, dar știa să se descurce. Doar domolise tauri, darmita pe ea!

Avea de asemenea un mecanism de autoapărare, care se declanșa automat și nu-și explica de ce. Nici măcar Shoat nu reușise să-l lămurească în această privință. Știa doar că apăruse în urmă cu trei ani, cu recomandări serioase și primise slujba.

Și, în afară de faptul că era foarte capabilă, știa să sărute ca nimeni alta.

Se aplecă și închise radioul.

— Ieri am fost la Reese să discut cu Jim Kyle. Îți mulțumește pentru că i l-ai trimis pe Pete. Băiatul se descurcă bine. Mi-a spus să-ți transmit că te pricepi la oameni.

Cel mai sigur subiect de conversație cu ea erau afacerile. Voia s-o obișnuiască cu gândul că va prelua conducerea fermei.

— Sunt prudentă, atîta tot, zise ea, dar observase că îi plăcuse complimentul.

— Este îngrijorat pentru impozitul pe pășunat de care se discută la Washington. I-am promis că o să discut cu tine, să vedem ce este de făcut.

Fata se înroși și mai tare, dar de data aceasta nu de plăcere.

— James a vorbit cu kongresmenul Sealy acum

câteva luni, înainte să plece pe Coasta de Est, îi spuse ea.

Se opri, fără să se întoarcă spre el și adăugă peste câteva clipe:

— Dar nu a ajuns la niciun rezultat cu el. Din câte am auzit, avea de gând să voteze împotriva noastră.

— Și James nu l-a mai sunat?

— A încercat. Dar kongresmenul n-a mai răspuns la apelurile lui. Cred că James avea de gând să ia legătura cu cineva de la Washington, sau cam așa ceva. Eu una știu doar că ar trebui să se găsească cineva care să spună guvernului că nu putem plăti de patru ori mai mult pentru pășunat fără să ne ruinăm. Este o nebunie.

— Atunci cred că ar fi mai bine să-l sun pe Bob Sealy.

Îl privi neîncrezătoare.

— Poți să încerci, dar James nu a avut niciun fel de succes cu el, după cum ți-am spus.

— Eu nu sunt James, zise el, scoțându-și o agendă din buzunarul cămășii.

Am remarcat, se gândi Callie, întrebându-se ce scria în agenda pe care o răsfoia.

Dar nu avu mult de așteptat până să afle.

— Am discutat cu Everett, de la Connor's Place, zise el, referindu-se la cel de-al treilea șef de fermă. Până luni o să-mi transmită de ce are nevoie, inclusiv pentru garduri. I-am cerut același lucru și lui Jim Kyle. Dacă îmi dai și tu o listă, o să fie o comandă mare. În felul ăsta, o să obținem o reducere, iar la anul vom încerca să ne coordonăm mai bine. Poate reușim să cumpărăm direct de la producător. Suntem o fermă mare și trebuie să acționăm ca atare.

Callie era perfect de acord cu el, dar cuvintele lui o făcură să se înfioare. Era pe cale să preia locul fratelui

său și se pare că se pricepea s-o facă. Și se întreba ce-i va mai rămâne ei de făcut. Probabil să-și caute alt serviciu. Dacă James ar fi fost cât de cât interesat de fermă, n-ar mai fi angajat-o pe ea.

Iar fratele lui părea mai mult decât interesat. Se implica din ce în ce mai mult în toate activitățile. Era curioasă să vadă dacă va reuși să facă presiuni asupra congresmenului. Bob Sealy nu era dispus să discute cu fermierii. Se descurca fiecare cum putea.

— James vrea să lăsăm lucrurile așa cum sunt, zise ea, din loialitate față de omul care-i oferise ocazia să se afirme.

— James nu este aici, îi răspunse el fără să-și ridice ochii din agendă.

Și avea dreptate. Nu putea să-l ajute în privința congresmenului, dar o să-i dea lista cu cele necesare pentru fermă. Avea de gând să-l susțină și spera că asta n-o s-o facă să-și piardă pâinea. Dintre cei trei șefi de fermă, ea era cea mai nouă.

Dacă va trebui să disponibilizeze pe cineva, se știa cine va fi. Probabil că Travis se gândise deja la asta.

James a sunat mai târziu în noaptea aceea. Travis plecase la Reese, Shoat dormea și Curran nu răspundea niciodată la telefon, pe motiv că nu se pricepea și nu voia să dezamăgească oamenii.

Nici lui Callie nu-i plăcea să dezamăgească oamenii, mai ales pe cei care o plăteau. Așa că îi dădu raportul lui James despre viței, prețul oilor, al transportului. Îi spuse că l-a concediat pe Bill Webster și că a angajat pe altcineva. Îl informă în legătură cu rezultatele celorlalte două ferme, conform datelor transmise de Jim Kyle și Everett Shaw. Își dădu cu părerea că va fi un an bun.

Avea de gând să-i spună despre Travis exact la

sfârșit. Trebuia s-o facă. Dar așteptase prea mult, pentru că, înainte să apuce, James încheie conversația brusc și închise, lăsând-o pe Callie să se întrebe dacă nu făcuse o mare greșeală.

Capitolul 5

Peste o lună, Callie își dădu seama că ar fi trebuit să fie mai mult decât îngrijorată de planurile lui Travis. Acest cowboy prelua treptat întreaga fermă și nu se ivise nimeni la orizont care ar fi putut să-l oprească. De James nici nu putea fi vorba.

James. Se fâțai stânjenită pe scaun, în timp ce-și lua micul dejun. În dimineața aceea găsisese un cec pe masă. I se mărise salariul. James nu-i pomenise nimic la telefon noaptea trecută. Poate nici nu știa. Și dacă nu știa, ce ar fi trebuit ea să facă?

Oare ce punea la cale Travis? Avea senzația că-i fuge pământul de sub picioare. Oricum, trebuia să-și vadă de treabă, dacă mai avea de ce să-și vadă.

— Trebuie să găsim pe cineva care să repare tractorul, îi spuse ea lui Shoat, luând ibricul de pe foc, să-și umple din nou cana cu cafea. Când s-a angajat, Pete a spus că se pricepe la mecanică. Sună la Reese Park și vezi dacă poate să vină aici pentru câteva zile. Promite-i că-i dai o prăjitură. Te-ai priceput întotdeauna să mituiești oamenii.

— Nu este nevoie, zise Shoat cu gura plină de pâine prăjită.

— Poftim? îl întreabă Callie, crezând că nu a auzit bine.

— Travis... vru să-i explice Shoat, dar fata nu-l lăsă să continue.

— Fir-ar să fie! exclamă Callie, trântind cana pe

masă.

Cafeaua se vărsă în farfurie, pe omleta ei.

Apoi luă ibricul de pe foc și fu cât pe ce să ardă fața de masă.

— Fir-ar să fie! înjură ea din nou, încercând să curețe mizeria pe care o făcuse.

Cum auzea numele lui, își pierdea cumpătul. Nu reușea niciodată să țină pasul cu el. Iar să-l întreacă, nici nu putea fi vorba.

Când dracu' avea timp să le facă pe toate? se întrebă ea. Nu preluase numai ferma familiei. Își petrecea o săptămână la Reese și vreo două zile la Connors. Cei de acolo nu se plâneau, dar poate că nu-i copleșea atât cu prezența lui.

— Când? pufni ea, convinsă că Shoat o să înțeleagă la ce se referea.

Așa se termina conversația lor în ultima vreme.

— Ieri, în timp ce tu și Curran ați mânat turma de vite pe noua pășune. Era îndemânatic de mic.

Bătrânul era tare mândru de el și puțin îi păsa că pe ea o scotea din sărite. La început, când îi ajutase pe ea și pe Curran, îi scutise de atâta muncă, încât se simțise dator să-i mulțumească. Dar nu știa când să se oprească și era timpul să i-o spună cineva.

Se uită pentru ultima oară la resturile micului ei dejun și se ridică de la masă. Își puse pălăria, haina roasă în coate și se îndreptă spre ușa din spate. Nici gulerul nu era într-o stare mai bună decât coatele.

— Unde este? întrebă ea, băgându-și mânușile în buzunar.

— În hambar.

Străbătu hotărâtă veranda. O să-i spună câteva lui Travis Cayou să-i bage mințile în cap. Dacă voia să renunțe la serviciile ei, trebuia s-o facă fără atâtea

ocolişuri. Nu avea niciun contract de muncă. Îşi menţinea poziţia datorită rezultatelor pe care le obţinea. Iar dacă nu voia s-o dea afară, atunci trebuia să-i dea mai multă libertate de acţiune. Căzuse dintr-o extremă într-alta. Lui James puţin îi păsa de fermă, iar Travis se amesteca prea mult în toate. Bine cel puţin că n-o mai sărutase după scena la care fusese martor Shoat în bucătărie.

Până nu de mult, singurele ei preocupări fuseseră vacile. Iar sărutul lui schimbase multe. Acum vacile erau pe planul doi.

Cele mai rele erau visele. Sau, dimpotrivă, poate că era mai bine să se limiteze la vise. Atunci îşi permitea să-şi dea frâu liber imaginaţiei. În orice caz, îi intrase în sânge şi nu putea scăpa de prezenţa lui. Îi simţea dezmiertările, apăsarea buzelor lui.

Începu să şovăie când ajunse la jumătatea drumului spre hambar. Îşi puse aceeaşi întrebare care o rodea de câţva timp: De ce nu mai încercase s-o sărute?

„Pentru că este de două ori mai înţelept decât tine, Callie Michael”. Îşi înălţă bărbia şi grăbi pasul.

Îl găsi înăuntru. Stătea gânditor lângă rucsac, cu o mână de capră în mâna stângă. Ştia că era mânăsa lui de rodeo. Îi strălucea unsoarea pe palmă şi pe degete.

Ținea în mână un şiret de piele şi crezu că o să şi-o lege, aşa cum făcuse de atâtea ori. De această mânăsa depindea cât de mult va reuşi să se țină în spinarea unui taur. Când trase cu degetele mâinii vindecate, îşi dori deodată să dea greş.

Apoi îşi dădu seama că era o idee copilărească. Nu călărea tauri de azi, de ieri. Era un jucător de rodeo experimentat. Ştia de când îl văzuse în staţia de autobuz, dar acolo nu ştiuse ce alte talente mai avea.

Nu părea deloc un tip neserios, aşa cum se zvonise

despre el. Stătea mereu acasă. Chiar și sâmbătă seara. Și nici nu era un membru iresponsabil al familiei. Dimpotrivă, ar putea să-i dea lecții lui James în această privință. Fratele lui considera că nu era bun de nimic, dar, de când venise la fermă, dovedise exact contrariul; și anume că era bun la toate.

„Și dacă nu ești atentă, Callie, o să-ți frângă inima”. Oricum era prea târziu. Era de-ajuns să se uite la el ca să știe acest lucru.

— Fir-ar să fie, murmură ea, gata să-i întoarcă spatele și să plece.

— Callie! o strigă el, oprind-o în loc. Ai nevoie de ceva?

Știind că-și trădase prezența, își întoarse încet capul spre Travis.

— Nu, îi răspunse încordată. Voiam să-ți mulțumesc că ai reparat tractorul. Îmi pare rău că te-am deranjat.

„Ah, Doamne, de ce era atât de lașă?”

— Nu mă deranjezi, poate doar câteva amintiri. Iar în privința tractorului, nicio problemă. Nicio bucată de metal nu-mi rezistă.

Când zâmbea, făcea gropițe în obraji și o înnebunea și mai rău.

— Mulțumesc.

Trebuia să plece cât mai repede de lângă el. Dar era cam greu, pentru că înainta spre ea.

— Voiam să trec pe la tine. Credeam că ești la masă.

Fata făcu încă un pas înapoi și se lovi de perete sau de ușă. Nu-și dădea seama de ce anume și nici nu putea să se întoarcă, pentru că s-ar fi făcut de râs și mai rău.

— Am aflat că Bob Sealy o să se întoarcă azi la birou, îi spuse el. Am de gând să-l sun, să văd dacă

putem fixa o întâlnire. Crezi că ar fi cazul să chem pe unul dintre șefii de fermă la discuții?

— Păi...

Înainta spre ea și-i venea foarte greu să se concentreze.

— Cine este președintele Asociației Crescătorilor de Vite anul acesta?

Se opri exact la timp pentru că, dacă mai făcea un pas, ar fi rupt-o la fugă. Se sprijinise de un teanc de șei, ca să-și schimbe greutatea de pe genunchiul bolnav. Observase că făcea de multe ori asta și se întreba dacă avea dureri mari. Dar preferase să nu deschidă acest subiect.

De ce oare? Dacă ar fi fost vorba de alt cowboy, nu ar fi ezitat să-l întrebe.

— Torrance, zise ea, John Torrance.

— Este un om de treabă, zise el. Probabil că a făcut presiuni asupra congresmenului. Nu este genul care să se lase învins de politicieni.

— A încercat, dar s-a lovit de aceeași problemă ca și James. Sealy a refuzat să mai răspundă la apelurile lui telefonice și nu are nimeni timp să se ducă să stea la ușa lui.

— Nici eu n-am de gând să fac asta.

Își pipăi mănua.

— Aș vrea să participi la întâlnire alături de mine. Am nevoie de cineva care să conducă mașina și mi se pare că ești cea mai potrivită pentru o asemenea discuție. La urma urmei ești șefă de fermă.

De fapt, Travis era obligat să recunoască în sinea lui că adevăratul motiv era cu totul altul. Voia să vină cu el ca să-și petreacă toată ziua alături de ea și să aibă o scuză s-o invite la cină.

Îi venea foarte greu să mențină o relație strict în

planul afacerilor, dar cel puțin așa nu mai fugea de el. Ba, chiar se dovedea un lucru profitabil, pentru că în această dimineață venise ea să-l caute.

Nu știa cum ar putea s-o cucerească. Până acum nu-și făcuse niciodată asemenea probleme. Dar simțea tot mai acut nevoia s-o aibă alături și trebuia să facă ceva în această privință. Nevoia aceasta devenise dureroasă, deși nu era la fel cu durerea care-i săgeta genunchiul sau coastele rupte.

Sentimentele acestea îl luaseră prin surprindere. Voia să fie una cu ea, cu lumea ei, care, culmea coincidenței, era și a lui. Voia să afle de unde venea și încotro se ducea. Voia să știe la ce se gândea în miez de noapte, când el nu putea să doarmă din cauza ei. Voia să știe dacă ar putea s-o sărute din nou și cât mai avea de așteptat până o să afle răspunsurile la aceste întrebări.

— Ce spui, Callie? Vii cu mine să-l vizităm pe Bob Sealy?

Se încordase în așteptarea răspunsului ei.

— Pari foarte sigur că o să te primească, zise ea, exprimându-și îndoielile cu sinceritate.

— Sigur că o să mă primească. Nu-ți face griji în privința asta. Vii sau nu?

— Sigur că vin. Niciun șef de fermă n-ar rata ocazia să discute cu Bob Sealy într-o problemă atât de arzătoare.

— Grozav.

Travis se luminase la față. Ah,afișa din nou zâmbetul acela fermecător! O privi un timp drept în ochi, s-o amețească și mai rău, iar apoi se uită la ceas.

— Cred că o să-l sun acum. Vreau să fiu singurul pe agenda lui de lucru, când ajung în biroul lui.

— Travis!

Îl opri exact când trecea pe lângă ea. Mare greșeală, pentru că acum era și mai aproape. Dar curiozitatea era mai mare decât teama.

— De ce ești atât de sigur că va accepta să vă întâlnești?

Nu-i răspunse imediat și când o făcu, își stăpâni cu greu zâmbetul:

— I-am făcut o mare favoare cu ani în urmă, recunosc el în cele din urmă.

— Ce anume? insistă ea, înainte să-și dea seama că nu se cădea să fie atât de curioasă.

Acum Travis zâmbi cu gura până la urechi și își pleca privirea.

— Nu m-am însurat cu fiica lui. Omul ar fi în stare probabil să-mi dea și luna de pe cer dacă i-aș cere-o.

Chicoti, își ridică pălăria și își trecu degetele prin păr. Pentru o clipă, Callie crezu că o să mai facă încă un pas spre ea și o s-o sărute. Ar fi fost momentul potrivit și nu l-ar fi respins.

Dar nu se întâmplă nimic de acest gen. În schimb, îi făcu cu ochiul înainte să iasă. Fata se uită după el mult timp. O lăsase din nou cu gura căscată când îi pomenise de fata kongresmenului.

Ar fi fost gata să parieze pe orice că bieteii fete bogate nu-i convenise deloc să-și piardă cowboy-ul de rodeo. Probabil că era o întâmplare veche de care nu-i mai păsa nimănui – în afară de ea.

Așa cum stătea acolo, în holul de la Federal Building, John Torrance arăta exact ce era: un fermier bogat, cu cizme lustruite și cu pălărie nouă, albă, așa cum poartă băieții buni, după cum le explicase el. Când îi văzuse, îl bătuse pe spate, amical, pe Travis și o luase pe după umeri pe Callie.

Părul negru al lui John era pieptănat pe spate, ca să-i pună în evidență trăsăturile distinse ale feței. Zâmbetul lui bonom îi dezgolea dinții albi și ochii lui albaștri sclipeau veseli. Dar n-o făcea să i se accelereze pulsul, așa cum i se întâmpla când îl vedea pe Travis.

El și Travis discutaseră deja la telefon despre scopul întâlnirii lor și cum ar putea să-l atingă.

Callie fusese martoră la câteva dintre aceste discuții și ideile cowboy-ului o impresionară. Tipul avea stofă de fermier, ce mai! James făcuse o mare greșală când îl înlăturase.

Această părere prindea din ce în ce mai multe rădăcini în mintea ei. Se gândea din ce în ce mai puțin la ce aflase prima oară când venise la fermă și anume că Travis se încurcase cu soția lui James și încercase să fugă cu ea primăvara, când era atâta treabă la fermă. Sigur, credea partea cu femeia, dar Travis pe care-l cunoștea ea nu ar fi plecat când munca era în toi.

— Ce mai faci, Callie? o întrebă John, luând-o din nou pe după umeri. Am vrut să trec pe la tine, dar am fost foarte ocupat primăvara asta. Nu am destui oameni. Am auzit că și tu ai avut aceeași problemă, până a apărut Travis.

Se întoarse spre el.

— Ai venit exact la timp.

— Noroc cu taurul care m-a cotonogit, zise el, încercând să zâmbească.

Se întreba ce căuta brațul lui Torrance pe umerii lui Callie.

— Ai un mare merit că ai reușit să organizezi această întâlnire, zise John. Noi n-am reușit nici măcar să discutăm cu el la telefon. Ți mulțumesc.

— Cu plăcere.

„Cel mai bun mod de a-și arăta recunoștința ar fi

să-și ia mâna de pe femeia lui”, se gândi Travis. Se uită în ochii lui Callie, încercând să-și dea seama cum stau lucrurile, dar stânjeneala din privirea ei putea să aibă diverse înțelesuri.

John își pusese brațul pe umerii ei, în mod detașat, ca un frate mai mare, deși lui Travis îi venea greu să înghită pastila asta.

Poate, își zise el – deși nu-i plăcea deloc acest gând – era logodită cu John Torrance și se simțea vinovată că se lăsase sărutată. Dar, oricum, nu era măritată. Travis jurase că n-o să se mai încurce niciodată cu femei căsătorite, dar, atâta timp cât nu avea inel, putea să concureze cu oricine la mâna ei. Iar acum, când se uita la John, își dădu seama perfect de sentimentele lui față de Callie, deși în privința ei nu putea să se pronunțe. Acum era timpul să acționeze. Nu era timp de joacă, altfel partida era pierdută și se săturase să piardă.

— Cred că ar fi totuși cazul să ne grăbim, înainte ca domnul congressman s-o șteargă înapoi la Washington, zise el luând-o de cot pe Callie, ca s-o îndepărteze de Torrance.

Aruncase mânușa și citi în privirea lui că mesajul fusese perceput. În ciuda planurilor făcute la telefon, întâlnirea nu decursese așa cum se așteptaseră. Congresmenul se dovedi alunecos ca un țipar când veni vorba de acțiuni concrete. Evita cu orice preț realitatea.

— Opt dolari pentru un hamburger! exclamă el, ca răspuns la comentariul lui Travis. E imposibil, indiferent ce s-ar întâmpla în Congres. Oamenii n-ar accepta în ruptul capului.

Bob Sealy se sprijini de spătarul scaunului și își slăbi nodul de la cravată. Părul lui tuns impecabil era presărat cu fire albe. Costumul îi venea perfect, dar cel care-l purta părea epuizat.

— Dacă te costă de patru ori mai scump să produci un lucru, îi pui un preț de patru ori mai mare, îi spuse Travis, încercând să-i expună problema clar, fără grafice și date generate de computer.

— Nu neapărat, îl contrazise kongresmenul, așa cum făcuse toată după-amiaza. Se ține cont și de alți factori care scapă de sub controlul strict al fermierului.

Travis hotărî că era timpul să pună punctul pe i.

— N-ai decât să te vopsești în cele mai plăcute culori pentru alegători. Adevărul este că o să dai o lovitură mortală fermierilor individuali, dacă votezi asemenea porcărie și prețul cărnii de vită va înregistra o creștere substanțială.

Se aplecă și luă hârtiile de pe biroul lui Sealy.

— Ar trebui să dai o raită pe terenurile noastre, pentru că ferma Cayou este cea mai mare din circumscripția ta electorală. Vino să-ți arăt pământurile pe care ești hotărât să le interzici pășunatului.

Această taxă de pășunat ridică o mulțime de probleme, pentru că lucrurile nu erau deloc clare.

— Mulți consideră că fermierii profită de pe urma contribuabililor, zise kongresmenul.

— Oamenii cred diverse lucruri, mai ales la Washington, îi răspunse Travis. Dar cei din Colorado te plătesc ca să nu te lași influențat de părerile altora.

Callie observase că Bob Sealy se îmbujorase și-i aruncă o privire lui Travis. Vorbea calm, dar îl privea provocator pe kongresmen.

— Asociația Crescătorilor de Vite te-a susținut mult anul trecut la alegeri, zise John, întărind atacul lui Travis. O să luptăm împotriva ta până în pânzele albe, dacă se votează această taxă.

— Domnilor, zi se Bob Sealy ridicându-se de la birou. Am susținut fermierii de când mă știu. Dar au

trecut vremurile acelea când crescătorii de vite dictau legea. Nu uitați că un reprezentant al poporului trebuie să țină cont și de alte interese...

Țârâitul telefonului îl întrerupse. Congresmenul ridică receptorul și ascultă o clipă. Se schimbase la față și își pironise privirea în podea.

— Nu, zise el, nici vorbă. Sunt ocupat. Spune-i să plece imediat. Adică să vină peste o oră.

Dar era prea târziu. În momentul acela se deschise ușa și apărură o femeie numai zâmbete, plină de brățări de aur.

— Travis! exclamă ea, dându-și pe spate părul castaniu.

Bronzul nu reușea să-i ascundă pistruii de pe nas. Avea cercei lungi de aur în ureche, o rochie mulată, cu decolteu adânc, prinsă cu o curea asortată cu pantofii.

„Are sâni superbi”, sesiză Callie.

— Janelle. Travis se ridică imediat, urmat de John. Callie încremenise pe scaun, la fel ca Sealy. Era îmbrăcată atât de modest în comparație cu această femeie!

Travis întinse mâna, dar bruneta nu se mulțumi numai cu atât, pentru că se aruncă în brațele lui.

— O simplă strângere de mână pentru doi vechi prieteni? Nu-mi vine să cred!

Janelle îl sărută pe amândoi obraji și apoi rămase lipită de el, în timp ce-i salută pe ceilalți.

— Mă bucur să te cunosc, Callie. Pe tine cred că te cunosc, John. Ne-am văzut undeva, la o întrunire oficială.

— La Cheyenne Frontier Days, acum câțiva ani. Mă mir că-ți amintești.

— Nu uit niciodată o față sau un nume. Am talente de politician, nu-i așa, tată?

Janelle se întoarse spre kongresmenul care spusese ceva de neînțeles. Callie nu reușea să-și desprindă privirea de la bruneta superbă și de la brațul lui Travis încolăcit de talia, ei subțire. Când îi vedea așa, simțea că i se pune un nod în gât.

Întâlnirea care ajunsese oricum într-un punct mort se încheie. John le mulțumi tuturor pentru vizită, insistând să fixeze o nouă întrevedere și Travis îi invită pe kongresmen și fiica sa să cineze împreună la fermă. Callie era gata să izbucnească.

Capitolul 6

— Am trecut întâmplător pe la biroul tatii, le explică Janelle în timp ce beau vin într-un restaurant renumit pentru cotletele pe care le servea. Dar, când am observat ce agitat era asistentul lui, mi-am dat seama că se petrecea ceva și nu voia să mă lase să intru. Așa că mi-am aruncat o privire în agenda de pe birou și mi-a fost de-ajuns să văd numele tău. Pe urmă știți ce am făcut, zise ea, zâmbindu-i din nou lui Travis. Când am văzut numele tău, m-am repezit la ușă. Știați că am divorțat de curând?

Ridică din sprâncene atât de inocentă, încât Callie fu cât pe ce să se înece cu vinul.

— Nu, nu știam, îi răspunse Travis. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară rău, chéri. Arnold era un bogătaș plicticos. Tata a considerat că și-a îndeplinit datoria de părinte când m-a condus la altar. Îl considera o partidă. De fapt chiar era, dar pentru el, nu pentru mine. Îți dai seama că a fost totul aranjat.

— Nu știam, repetă Travis. Și acum ce-ar fi...

Încerca disperat să schimbe subiectul.

— Dar ar fi trebuit să-ți dai seama, scumpule, îl

întrerupse Janelle. Noi doi am fost împreună la Cheyenne în iulie și m-am căsătorit în octombrie. Anul acela, când am câștigat întrecerile la rodeo, tata s-a ținut pe urmele noastre. Îți amintești? Nu reușeam să scăpăm de el. Iar noi aveam de gând să fugim împreună.

Travis gemu în sinea lui, întrebându-se ce șanse avea să-i astupe gura lui Janelle. Relația dintre ei fusese o simplă aventură. Nici măcar ea nu putea pretinde mai mult, iar el n-avea de gând s-o încurajeze.

În acei ani, când se lansase în întrecerile de rodeo, se comportase ca un nebun. Legătura lui cu Janelle Sealy la Cheyenne fusese o nebunie, ca multe altele. Din câte își amintea, hotărâseră să fugă împreună, după ce se îmbătaseră cu Martini. Fata îi spusese că era băutura cea mai la modă la Washington.

În vara aceea își făcuse de cap. Avea succes, se considera invincibil. Taurii fuseseră feroce, dar îi domolise pe toți și ajunsese pe prima pagină a ziarelor. Era exact ce căuta fata kongresmenului de Colorado: un cowboy adevărat, cu care să se distreze. Și-l găsisese pe Travis.

Se uită la Callie și observă că-l privește întrebător. Aștepta să audă ce o să-i răspundă lui Janelle și se strădui să n-o dezamăgească.

— Mi s-a făcut foame. Ce-ar fi să comandăm ceva?

Propunerea lui se dovedi pe placul tuturor, deși numai bărbații se înfruptară din mâncare. Janelle părea genul de femeie preocupată de silueta ei, care ținea tot timpul cură de slăbire, iar Callie își pierduse de mult apetitul, de când îl văzuse pe Travis. Iar acum era și mai rău de când apăruse Janelle Sealy.

Această femeie era exact opusul lui Callie. Aranjată, cu unghii lungi, date cu oja, plină de bijuterii, în rochie de mătase, nu de bumbac, așa ca ea. De când dăduse cu

ochii de ea, își dăduse seama că nu putea s-o suferă. Vorbea prea mult, deși era mai bine în situația de față. Callie nu se simțea în stare să susțină o conversație.

Trăncănea tot timpul despre aventurile ei. Îl tachina pe Travis și-l făcea să roșească. Era plină de farmec feminin și ținea o singură mână pe masă. Callie nici nu îndrăznea să se gândească ce făcea cu cealaltă.

— Haide, nu te rușina, Travis, scumpule, murmură Janelle la desert, mângâindu-i coapsele, în timp ce el îi îndepărta mâna pentru a nu știu câta oară. Doar știi că ai fost cel mai bun. Ai fost întotdeauna cel mai bun.

Se lipea de el, învăluindu-l în parfumul ei ademenitor.

Acum discutau despre tauri, dar Travis era convins că Janelle va începe iarăși cu aluziile intime. Se abținea cu greu să n-o pună la punct. Sigur, se distraseră bine împreună, trebuia să recunoască, dar nimic mai mult. Știuse de la început cum stăteau lucrurile. Ba chiar, dacă își amintea bine, ea fusese cea care trasase limitele. Și dacă n-ar fi un gentleman, ar trebui să profite de ocazie și să i-o spună acum, la cină.

Callie observă din nou roșeața din obrajii lui și își lăsă ochii în jos. Desertul era delicios: frișcă pufoasă, cu aromă de lămâie, care plutea în sos de căpșuni. Era aranjat superb și avea un gust delicios, dar ei îi stătea în gât.

Avea impresia că seara asta n-o să se mai termine niciodată. Se gândea la asta de o oră. Era probabil o pedeapsă pentru păcatele ei trecute. Acum n-o mai ura pe această Janelle, pentru că ura se transformase în dispreț. Sclipirea brățărilor ei de aur, râsul zglobiu al femeii o scoteau din sărite.

Iar ea stătea acolo ca o proastă. Nu mai putea să suporte. Fusese de ajuns s-o sărute de două ori ca să-i

sucească mințile. Și doar știuse cine era, înainte să-l cunoască personal. Nu înțelegea cum o făcuse să se răzgândească în privința lui. Numai brațele sale puternice, ademenitoare, erau de vină, mai mult ca sigur.

Trudise din greu la fermă, cot la cot cu ea. Își dovedise bărbăția, iar sărutările lui i se întipăriseră în minte și o țineau trează toată noaptea. Își dăduse frâu liber imaginației și se înroșea adesea în cele mai nepotrivite momente. Curran o întrebase de trei ori în ultima săptămână dacă se simțea bine.

Mintise când îi răspunsese că da, pentru că sărutările lui Travis erau de neuitat. Cea mai bună dovadă era această Janelle Sealy. Nici ea nu reușise să uite clipele petrecute împreună.

— Îți amintești de taurul acela mecanic pe care-l aveau la Laredo? îl întrebă ea pe Travis. Ai câștigat o cataramă și mi-ai dăruit-o. Era așa de drăguță! O mai am și acum.

Travis se simțea îngrozitor. Regreta că Janelle nu era un aparat electric, pentru că ar fi putut cel puțin s-o scoată din priză. Vorbea într-una și numai despre el. Pe John nu-l deranja, se pare. Dimpotrivă, zâmbea cu subînțeles și se amuza. În schimb Callie nu zâmbea și nu schița niciun gest. Travis se întreba dacă mai asculta ce se vorbea. Spera că nu.

Se uită din nou la ea, contemplându-i obrazul, gâtul și simți cum i se pune un nod în gât. Nu-și dorea decât s-o ducă undeva, unde s-o poată atinge, să-i dezmierde fața cu buzele lui. Era exact ce-și propusese de la început să facă în seara aceea. Iar acum când o privea, simțea că nu se mai poate abține.

Lumina palidă a lumânării îi puneă în evidență genele și dădea o tentă rozalie obrazilor ei, reflectându-se

în părul său negru. Voia să-i sărute buzele și să-i dezgolească umerii, să-i vorbească toată noaptea în timp ce-o ținea în brațe. Nu-și dorea să audă decât glasul ei dulce.

— Nu mai călărisem niciodată un taur, bineînțeles, zise Janelle, trezindu-l din visare.

Își dusesese mâna la piept și își dăduse ochii peste cap, extaziată.

— Dar am insistat, așa că mi-au făcut pe plac. Au adus o fiară neîmblânzită și a fost nevoie de trei bărbați să mă urce pe animal. Dar vă jur că am rezistat două secunde în șa! Și a fost minunat! Nu știu cum reușește Travis să-i domolească.

Nici Callie nu știa. Nu înțelegea cum putuse să se distreze cu o idioată ca Janelle Sealy. Gata, se săturase. Nu mai rezista s-o asculte.

— Scuzați-mă, zise ea și se ridică de la masă.

Credeau că se duce la toaletă, așa cum și intenționase de fapt, dar, până la urmă, ieșise în parcare să simtă aerul proaspăt al nopții. Regreta din tot sufletul că acceptase să vină. Își terfelise mândria și își rănise inima. Nu-și dorea decât să se ducă acasă și să și-l alunge definitiv din minte pe Travis Cayou.

Peste două minute era la volanul mașinii, în drum spre fermă.

Iar peste zece minute începură remușcărilor. Ar fi trebuit să spună noapte bună, deși se îndoia că-i simțise cineva lipsa. Nu scosese nici măcar două cuvinte toată seara. Chiar și John care fusese atât de încântat s-o vadă la început fusese copleșit de farmecul lui Janelle Sealy. Iar Travis fusese pur și simplu acaparat de femeia aceea.

Ah, Doamne, cât suferea. I se pusese un nod în gât și știa că o să izbucnească în plâns. Lacrimile triste erau

tocmai potrivite pentru un bărbat care o sărutase de două ori.

La o jumătate de oră după ce ieșise din oraș, o cuprinseseră îndoielile.

Își șterse o lacrimă de pe obraz și încercă să-și analizeze sentimentele. Ce mai putea fi, în afară de faptul că nu-și luase rămas-bun? Se simțise ca o țărâncuță și își călcase mândria în picioare fără să observe cineva. Apoi își dădu seama. Uitase de Travis. Da, asta era.

Frână și opri brusc, uluită. Opri motorul și rămase tăcută în beznă, ascultând zgomotele nopții care pătrundeau pe geamul deschis. Își încleștase degetele pe volan.

În cele din urmă își ridică privirea și se uită la cele două coline, Big Dipper și Little Dipe, ca și când s-ar fi așteptat să-i furnizeze vreo explicație pentru atitudinea sa revoltătoare. Cum a putut să uite de el? I se părea absurd, de neiertat!

Dar iată că nu era în camion, iar ea ajunsese deja la jumătatea drumului spre casă. Inspiră profund, încercând în zadar să-și stăvilească lacrimile.

Apoi scoase un geamăt, puse capul pe volan și începu să suspine.

John se oferise imediat să-l conducă acasă, spunând că Travis ar fi făcut în mod sigur același lucru, în locul lui. John nu-l întrebase dacă fata ajunsese deja, dar Travis îl asigurase că mașina era în garaj. Deși nu era acolo.

Acum stătea în spatele hambarului, contemplând brazii înalți, luminați de luna plină. Frunzele foșneau în vânt, ca un fundal sonor pentru melodia country care se

revărsa în valuri de la radioul camionului parcat sub copaci.

Era un loc perfect pentru o persoană care voia să fie singură cu cerul nopții și cu natura. Venise de atâtea ori aici în adolescență, când ajungea prea târziu acasă sau, și mai rău, prea devreme.

Dincolo de culmi nu erau decât pășunile și vitele fermei. Nicio lumină nu puncta spațiile deschise care duceau spre Wyoming, în munți.

Portiera camionului era deschisă și-i vedea picioarele întinse, rezemate de geamul lăsat în jos. Dacă asculta atent, avea impresia că-i aude glasul amestecându-se cu foșnetul frunzelor.

Își scoase pălăria. Ce era de făcut? Dacă își așezase picioarele în asemenea poziție, însemna că fusta îi ajunsese undeva pe la șolduri și nu se simțea în stare s-o vadă așa.

Să se ducă la ea să-i vorbească? Aveau multe de discutat despre întâlnirea cu kongresmenul și cu fiica acestuia. Îi era dator cu niște explicații.

Trebuia să se ducă la ea. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să-i arate că se întorsese acasă și nu plecase cine știe unde. Probabil că-și făcea tot felul de idei, după insinuările lui Janelle, pe care el, Travis, nu prea reușise să le spulbere.

Sigur, nu era obligat să-i dea explicații, dar voia s-o facă. Simțea nevoia să-i povestească despre vara aceea minunată, la Cheyenne, când Janelle nu fusese singura femeie care se ținuse de capul lui. Tocmai de aceea considera probabil o mare realizare faptul că reușise să-l cucerească. Voia să-i spună lui Callie ce minunat era să fie campion, să dovedești cine ești de față cu atâția oameni, deși majoritatea își vor uita numele peste o săptămână sau două.

Voia să-i spună că gustul succesului îi alinase dorul de casă și că se simțea și mai singur atunci când pierdea. Voia să-i explice ce însemnase pentru el întoarcerea acasă.

Oare o să fie în stare să se ducă să discute cu ea? Măcar să discute. Se uita nehotărât la camion și la picioarele ei atrăgătoare. Trebuia să se ducă.

O porni spre deal, cu pălăria în mână, având grijă să facă destul zgomot ca s-o prevină de apropierea lui.

Callie auzi pe cineva apropiindu-se și își dădu seama imediat cine era, dar se uită totuși pe geam, ca să fie sigură. După ce-l văzu, se ridică imediat și își trase fusta peste genunchi, decent.

Nu știa cât de furios era sau cum reacționa când se înfuria, dar era pregătită pentru tot ce putea fi mai rău. Poate în felul acesta o să-i iasă din cap cowboy-ul de rodeo sau, mai bine-zis, proprietarul fermei Cayou.

— Frumoasă noapte, zise el, înainte să ajungă la camion.

Lui Callie nu i se părea prea furios.

— Da, frumoasă, într-adevăr, îl aprobă ea, prudent.

— Mă bucur că ai ajuns acasă cu bine.

Ce generos era, se gândi fata când îl văzu oprindu-se în fața portierei deschise. Își aruncă pălăria pe acoperișul mașinii și apoi își mută greutatea de pe genunchiul bolnav, ca de obicei.

— N-am vrut să te las acolo, începu ea. Nu știu cum s-a întâmplat. Am uitat pur și simplu...

Ridică mâna s-o oprească.

— Nu este nevoie să mai adaugi și alte complimente, zise el zâmbind. Nu sunt obișnuit să fac o impresie atât de lamentabilă femeilor pe care le invit la cină.

— Nu-i nimic, ai impresionat-o în schimb pe Janelle.

Vorbise fără să-și dea seama ce spune, dar nu regretă. În fond acesta era adevărul.

Travis se aplecă, rupse un fir de iarbă și-l băgă în gură. O privea cum stătea acolo, în lumina lunii. Ah, Doamne, ce superbă era! Purtase toată ziua rochia deschisă la gât cu doi nasturi, iar acum se deschisese și la al treilea. Ce-ar fi să cedeze și al patrulea și să-și desfete ochii cu sânii ei?

— Janelle a fost o aventură, zise el, aruncând firul de iarbă.

— Nu mai spune! exclamă Callie, vădit surprinsă.

— Am făcut multe lucruri nebunești la viața mea. Foarte multe. Dar sper că nu-ți imaginezi că am pus fata congresmenului pe spinarea unui taur. Ideea nu mi se pare deloc nostimă. Nu-i deloc plăcut să-ți smulgă brațul. Te rog să mă crezi, dar domnișoara Sealy ar fi leșinat înainte să apuce să se urce pe el. Doar i-ai auzit cum pufnesc pe nări și bat din copite, semănând spaimă și teroare în jur. Până acum n-am mai întâlnit niciun taur care să miroasă a parfum franțuzesc.

Râse și fu răsplătit cu un zâmbet din partea fetei.

— N-am pus-o pe un taur, Callie, și nici n-am cerut-o în căsătorie. Acum patru ani l-am speriat de moarte pe tăticul ei. Era distrus că fiica lui bogată și răsfățată umbla cu un cowboy de rodeo.

Callie își plecă privirea, îndreptându-și tivul rochiei.

— Atunci cum a reușit să-ți atragă atenția? îl întreabă ea când își regăsi glasul.

— La fel cum a reușit s-o piardă.

Se apropie de ea și începu s-o mângâie pe față.

— Pentru că este tot ce nu ești tu.

Îi ridică bărbia și începu să-i dezmierde buza. Callie simțea cum se înfierbântă, cum tânjește din nou după sărutarea lui.

— Ah, Doamne, ce frumoasă ești, Callie! Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Își lipi buzele de ale ei, înnebunit de pasiune. O scoase din mașină și o lipi de camion, strângând-o în brațe. Trupul lui fierbinte îi trezea senzații nebănuite. Callie simțea că-și pierde mințile. Era pierdută. Plutea între cer și pământ. Intențiile lui erau cât se poate de evidente. Se lipise de ea și nu mai voia să-i dea drumul.

— Travis, gemu fata, desprinzându-se cu greu din brațele lui. Te rog, Travis. Nu pot să fac asta.

— Nu trebuie să faci nimic, Callie, o asigură el, dezmiardându-i gâtul în timp ce-i descheia rochia. Ne sărutăm, atâta tot.

Și ca să-i demonstreze că vorbea serios, puse din nou stăpânire pe buzele, fața, fruntea ei.

— Nu vreau să te ademenesc, murmură fata. Te rog, Travis.

Dar nu apucă să continue ce avea de spus, pentru că-i astupă gura.

— Nu-i nicio problemă, Callie, îi spuse el la ureche. Poți să mă tachinezi cât vrei. Doar n-o să mor din asta.

Poate el nu, dar ea simțea sigur că o să moară, mai ales când începu s-o sărute cu pasiune, aplecând-o pe spate. Apoi o privi drept în ochi și-i cuprinse sânii.

— Haide, Callie, tachinează-mă, ce mai stai.

„Fugi, dacă ții la viața ta”, îi șoptea glasul rațiunii, dar încremenise în loc, incapabilă să-l asculte. Simțea că se topește sub dezmierdările lui. Cum să-l tachineze? Mii de imagini zburau prin fața ochilor ei. Imaginația îi juca feste din nou. Se vedea în brațele lui, mângâindu-l la rândul ei, pipăindu-l.

Înghiți în sec și își încleștă pumnii.

Travis se opri. Sesizase imediat schimbarea în atitudinea ei. Simțea că o pierde.

— Callie, te rog, nu pleca, zise el, luând-o de mână. Nu fugi.

Îi sărută sprânceana și îi lipi mâna de inima lui, să vadă ce tare bătea.

— Vreau să fac dragoste cu tine și știu că și tu vrei același lucru. Am simțit-o în sărutările tale, Callie, în dogoarea pielii tale. Știu că mă dorești la fel de mult și tocmai de aceea nu înțeleg de ce mă respingi.

Fata încerca să se desprindă din brațele lui, dar o ținea strâns.

— Trebuie să te conving să mă accepți. Pentru că o să te doresc și mâine dimineață când o să mă trezesc și ori de câte ori o să fim singuri o să încerc să-ți arăt pasiunea mea.

Callie îl dorea mai mult decât orice pe lume, dar știa că va fi pierdută dacă ceda. Travis îi dădu drumul la mână și începu să-i încheie nasturii. Încercă să-l oprească, dar insistă.

— Lasă-mă, te rog. Poate n-o să mai am ocazia altă dată, zise el cu un umor amar.

Dar, după ce termină de închis nasturii, o sărută din nou înfocat, gustându-i buzele, bărbia, obrații. După un timp, îi dădu drumul.

— Ah, Callie, de unde găsești atâta putere să spui nu? murmură el.

Se simțea atât de singură fără sărutările lui, fără strânsoarea brațelor lui puternice în jurul taliei.

— Să știi că nu-mi vine ușor, îi spuse fata cu un glas tremurat.

— Atunci de ce?

Se gândi înainte să-i răspundă. Trebuia să-i spună adevărul. Merita măcar atât. Așa că încercă să transpună în cuvinte toate sentimentele care o frământau.

— Iubirea este un lux, zise ea, cu capul în jos. Sigur, nu orice iubire. De exemplu, dragostea față de copii sau față de muncă este o binecuvântare, te face să te bucuri de viață. Dar ce faci tu cu mine este un lux.

Cu un suprem efort de voință, ridică bărbia și-l privi drept în ochi, să-i demonstreze că nu era o lașă.

— Te doresc, Travis, o să plâng probabil toată noaptea pentru că nu poți fi al meu, dar m-ar costa prea mult să fac dragoste cu tine.

Zicând aceasta, îi întoarse spatele și o porni în jos, pe deal. Bărbatul o lăsă să ajungă până în spatele camionului și apoi o întrebă:

— De ce, Callie? De ce te-ar costa atât de mult să faci dragoste cu mine?

Fata se opri și se răsuci spre el. Travis se abținu cu greu să nu alerge la ea. Vântul îi ridicase fusta deasupra genunchilor și îmbrățișările lor îi răvășiseră părul.

— Pentru că nu ai intenții onorabile, îi răspunse ea.

Capitolul 7

Avea dreptate, bineînțeles. Nu avea intenții onorabile. De fapt, nu avea niciun fel de intenții.

Nici nu se gândise la așa ceva, din mai multe motive. În primul rând, nici nu știa măcar la ce fel de intenții se referea.

Sigur, bănuia, dar nu putea fi sigur. Nu credea că fata se gândea la căsătorie. Deși el, în principiu, nu era împotriva căsătoriei. Dar nici pentru.

Fixă sârma ghimpată și-i făcu semn lui Curran să ia o pauză. Reparaseră garduri toată dimineața. O scutise pe Callie de această sarcină, atât de dragul ei, cât și de al lui Curran. Îi văzuse pe amândoi într-o zi cum se căzneau să tragă un stâlp și nu avusese inima să stea

cu mâinile în sân. Lui îi luă câteva minute să termine o treabă care le-ar fi luat o jumătate de zi unei femei și unui bătrân ca el. Dimineața aceasta se dovedise foarte productivă, dar Curran se resimțea și avea nevoie de o pauză, chiar dacă Travis își asumase ce era mai greu.

Shoat începuse să fie mult mai inventiv în privința mâncării în ultima vreme. Travis și Curran deschiseră sufertașele, cu inima strânsă. Era numai vina lui Callie. Îl pisase la cap din zori și până-n seară să schimbe meniul. Și uite că-l schimbase.

— Ce ți-a pus de mâncare? îl întrebă Curran, uitându-se la cutia de plastic din mâna lui Travis.

— Mai multe.

— Ce anume?

— Un fel de amestec de pufuleți cu ciocolată, stafide, alune, sticksuri și încă ceva de care nu sunt prea sigur.

— Și trebuie să mâncăm așa ceva?

— Presupun că da. Este invenția lui Shoat.

Gustă din el și-i zâmbi încurajator.

— Este foarte bun.

Curran cotrobăi în sufertașul lui și după câteva minute, îl întrebă:

— Mi-ai luat sandvișul, Travis? Pentru că nu reușesc să-l găsesc aici.

Se uită la prânzul lui Curran întins pe un șervet.

— Uite-l, zise el. Chestia asta rotundă. Se numește chiflă, dar ar fi trebuit să fie tăiată pe mijloc.

Curran bombăni ceva și Travis își luă cuțitul să-și taie propriul sandviș într-o formă mai acceptabilă. Când îl văzu pe bătrân mușcând din chiflă, zâmbi din nou.

— Fir-ar el să fie! exclamă Curran, scuișcând în toate părțile. Ce dracu' are de gând? Să ne omoare pe toți?

Se șterse cu mâneca la gură.

— Nu te atinge de sandvișul ăsta, Travis. Maioneza asta are mai mulți ani ca mine. O să-l ucid pe ticălosul ăla.

Travis luă o îmbucătură zdravănă.

— Nu este maioneză, Curran, ci iaurt pentru felafel.

— Fela cum?

— Felafel. Adică un amestec de mazăre tânără și boabe de grâu neîncolțit.

Dar explicația lui nu-l domoli deloc pe Curran. Bătrânul cowboy îl privi dezgustat.

— Vrei să spui că alerg de douăzeci de ani după vite ca să ajung la bătrânețe să mănânc legume, în loc de un sandviș sănătos cu carne de vacă?

— Așa se pare, se amuză Travis, luând încă o îmbucătură.

Curran trase o înjurătură și dădu cu piciorul într-un cauciuc, să-și verse năduful.

— Numai tu ești de vină, zise el, întorcându-se spre Travis.

— Eu?

Lui Travis nu-i venea să creadă.

— Eu nu m-am plâns niciodată de bucatele lui și nici nu i-am făcut cadou o carte de bucate, ca să învețe să gătească sănătos. Nici măcar nu-mi place tofu. Ah, nu, Curran, dacă vrei să dai vina pe cineva, du-te la Callie.

— Nu mă crede prost, Travis. Am observat ce se petrece. Fata asta a înnebunit de când ai venit. Mai bine te-ai culca odată cu ea, să vă mai potoliți. Poate așa s-or îndrepta lucrurile, mai ales la bucătărie.

Travis se uită lung la Curran, mestecând gânditor.

— Știi, zise el în cele din urmă, cred că încep să înțeleg de ce nu te-ai însurat niciodată. Nu te pricepi

deloc la femei.

— Ba mă pricep foarte bine, dinainte să te naști tu. Și te asigur că nu s-au schimbat prea mult de atunci. Tocmai asta-i problema voastră, a cocoșilor tineri. Credeți că le știți pe toate.

Travis râse.

— Nu s-au schimbat prea mult, într-adevăr, mai ales în anumite privințe, dar spune-mi pentru câte femei ai mai lucrat.

Întrebarea asta îl amuți pe bătrânul cowboy.

— Pentru niciuna. Dar Callie nu face pe șefa. Nu te bate la cap până nu mai poți.

— Apelezi la ea când ai o problemă?

— Bineînțeles, pentru că James este plecat aproape tot timpul. Și chiar când nu este plecat, nu se amestecă.

— Dar Callie?

— Nu-i scapă nimic. Îi merge mintea brici, zâmbi Curran.

— Și cine îți semnează cecurile?

— Callie, când James nu este aici. Dar acum le semnezi tu.

— Da, spuse Travis. Dar Callie e șefa fermei. Nu te amăgi, Curran. Am văzut-o cum îți dă ordine și ție și lui Shoat. De ce dracu' crezi că mâncăm felafel? Nu vă dați seama că vă conduce pentru că o face cu mânuși, vă cere sfatul înainte să dea ordine, dar ea vă comandă, nu uitați. Doar asta-i treaba ei.

Curran încuviință din cap.

— Ai dreptate, dar nu vorbeam despre asta.

Travis știa exact la ce se referea?

— Da, mă rog. Dar să știi că nouăzeci și nouă la sută din femei nu sunt dispuse să se culce cu orice bărbat, așa, la întâmplare, și culmea este că tocmai pe acelea le dorești mai mult. Nu-mi explic de ce, dar ăsta-i

adevărul.

Bătrânul mormăi ceva în loc de răspuns.

Pe urmă mâncară în liniște. Doar Curran mai protesta din când în când, trântind câte o înjurătură. Când terminară, înainte să se apuce de treabă, bătrânul cowboy vorbi din nou:

— Aș fi putut să mă însor. Am avut destule ocazii.

Travis încuviință din cap, punând un sandviș la loc în cutie.

— E greu să-ți alegi o nevastă potrivită. Nu știi niciodată dacă ți se potrivește.

„Sau dacă are intenții onorabile”, se gândi el. El unul văzuse câteva intenții mai mult decât lipsite de onoare. De exemplu, în cazul soției fratelui său. După un timp, când reparau gardurile, Curran puse o altă întrebare culinară:

— Ce este tofu?

Travis se strădui să-i explice cât mai pe înțelesul lui.

— Diseară, la cină, să fii atent la farfuria pe care ți-o pune Shoat dinainte. Sunt cubulețe albe, care plutesc în sosul de spaghete. Sunt făcute din soia.

Curran clătină din cap și dădu din nou drumul la înjurături.

— Fir-ar să fie, Travis. Doar nu muncești la o fermă de vite ca să te hrănești cu soia și mazăre. Ar trebui să te culci mai repede cu muierea asta!

Era perfect de acord cu el, dar nu spuse nimic. Ce era între el și Callie îi privea numai pe ei doi. Și, în afară de asta, era prea mândru ca să-i mărturisească lui Curran că încercase deja și dăduse greș.

„Probabil că au costat o avere”, se gândi Callie când văzu buchetul uriaș de flori din pragul ei. Își scoase mânușile, în timp ce traversa curtea. Numai taxa de

livrare la domiciliu se ridicase probabil la o sumă astronomică. Mai mult decât își permisesese ea să cheltuiască pentru nevoile personale în ultimul an.

Se uită de jur-împrejur, ca și când s-ar fi așteptat să-i sară cineva în spate și să strige „surpriză” sau să-i aducă aminte că era ziua ei de naștere, deși nu era bineînțeles. În coșul de flori erau margarete albe, iriși roșii și garoafe roz... iar aceia erau cumva trandafiri galbeni? Fata nu era obișnuită cu asemenea cadouri. Mergea cu grijă pe poteca dintre casa mare și cabina ei. Știa că se purta copilărește, dar i se accelerase pulsul. Se aștepta să apară cineva din clipă-n clipă să-i spună că era o greșeală. I se părea ridicol să se entuziasmeze atât pentru niște flori care nu-i erau destinate în mod sigur.

Dar nici nu ar fi avut cum să fie trimise aici din greșeală, pentru că ferma Cayou se afla, practic, la capătul drumului. Mai departe se întindea doar o cărare care ducea în Munții Rawah și intersecta undeva șoseaua, spre sud. Nimeni și nimic nu putea să apară accidental aici, dar se petreceau destule ciudățenii pe lumea asta. În orice caz, florile nu puteau să-i aparțină.

Pe măsură ce se apropia, observă o carte de vizită prinsă între boboci și petale. Se simțea ușurată și dezamăgită în același timp. Acum o să se lămurească.

Îngenunche lângă coșul de flori de pe verandă și își șterse mâinile de haine înainte să ia cartea de vizită. Nu voia s-o murdărească, mai ales pentru că aparținea altei femei. Dar pe plic scris clar „Callie Michael”.

Arzând de curiozitate, rupse plicul cu dinții, luă coșul cu amândouă mâinile și se duse să se spele. Dacă îi aparținea, așa cum părea la prima vedere, nu voia să păteze cartea de vizită.

Apoi, cu mâinile curate, sprijinită de bufetul de

bucătărie, scoase cartea de vizită din plic. „Pentru Callie, cu cele mai onorabile intenții. Travis”.

Se întoarse și se așeză pe un fotoliu. Nu reușea să-și desprindă privirea de la cuvintele lui. Le reciti de zeci de ori, oprindu-se de fiecare dată asupra numelui său. Nu știa ce însemnau aceste cuvinte, ce voise să spună sau la ce se referise ea când i le trântise în noaptea aceea în pădure. Dar o făcură să zâmbească. Îi trimisese flori. Și nu orice fel de flori, ci unele scumpe, de seră.

Râse, strângând cartea de vizită la pieptul ei.

Apoi își îngropă fața în flori, sorbindu-le parfumul exotic. Îi trimisese flori!

Nu era nimic de făcut, se gândi Travis. Va trebui să-i împuște pe Shoat și pe Curran, să-i spânzure de călcâie în hambar sau să-i însoare pe amândoi – ceea ce era cel mai greu de realizat, indiferent cât de irezistibil se considera Curran. Cei doi boșorogi se uitau la Callie ca la regina Angliei, sau mai rău, ca la Prințesa de Wales. Dar cel mai rău era să suporte sclipirile pline de admirație din ochii lor reumatici.

Gata, se hotărâse. Dacă mai prindea pe vreunul uitându-se la picioarele sau decolteul ei, o să-l împuște pe loc.

Știa că primise florile. Trecuse pe lângă camion, când se întorcea de la Reese Park. Ceilalți doi șefi de fermă nu aveau nimic împotrivă ca Travis să se ocupe de afaceri în lipsa lui James. Jim Kyle spusese chiar că prefera să lucreze cu el, nu cu fratele lui. Vorbele omului îl făcuseră să zâmbească satisfăcut, iar satisfacția se adâncise când văzuse camionul întorcându-se la Laramie.

Era pentru prima oară când trimitea flori unei femei și după efectul pe care-l avuseseră asupra lui Callie,

regreta că n-o făcuse mai de mult. În seara aceasta, radia de fericire. Părea complet schimbată, feminină, seducătoare.

Părul îi cădea în valuri pe umeri, iar la tâmpile își făcuse niște zuluși. Îi venea să-și înfigă mâinile în părul ei și s-o tragă la pieptul lui.

Își pusese o rochie sexy, dar inocentă în același timp, care nu semăna deloc cu bluza și cu fusta în care se îmbrăcase pentru întâlnirea cu senatorul. Era dintr-un material bleumarin de bumbac, cu flori mici, albe. Deși demodat, stilul avea accente moderne. Rochia era strânsă peste piept, cu dantelă la mâneci și buzunare, și se încheia cu nasturi mici până la genunchi. O făcea să arate delicată și fragilă, ca și când ar fi putut s-o topească în îmbrățișările lui înflăcărâte.

— Mai vrea cineva cafea? întrebă ea.

Stătea cu spatele la ei, lângă bufetul de bucătărie, în ciorapi de mătase și pantofi eleganți, cu tocuri.

— Da, răspunseră toți trei în același timp.

Cei doi boșorogi pufniră în râs, iar tânărul cocoș se încruntă la ei.

— Ce-ați zice de niște prăjituri? le propuse Travis, luând cuțitul și ridicându-se în picioare.

N-aveau decât să-și petreacă toată noaptea mâncând prăjituri. Începu să taie, fără să aștepte răspunsul lor. Shoat și Curran vor primi desert dublu. Callie nu se omora cu dulciurile, iar el era dispus să sacrifice o felie de prăjitură cu nucă de cocos, în speranța unui desert și mai dulce.

Nu rămăsese nicio clipă singur cu ea de când se întorsese acasă. După ce terminase treaba, cei trei bărbați veniseră la cina și dăduseră de Callie, care arăta mai superb ca oricând. Îl vrăjise pe Curran, care uitase să critice mâncarea.

Puse prăjiturile în fața lor, în timp ce fata le umplea cămile cu cafea. Când termină, nu pierdu nicio clipă. Nu voia să riște. O luă imediat de mână și o conduse în sufragerie, ignorând privirile cu subînțeles ale celor doi cowboy bătrâni.

— Vino, Callie. Vreau să-ți arăt ceva.

„Vreau să-ți spun ceva. Vreau să aflu”.

— Dar, știi... vasele... Era rândul meu astă-seară, zise ea ezitând.

Travis avu senzația că intrase în criză de timp. Fata aceasta trebuia neapărat să facă parte din viața lui. Puțin îi păsa că era șefa fermei și angajata fratelui său.

Sufrageria nu se schimbase prea mult. Aceleași canapele din copilăria sa erau acoperite cu aceleași cuverturi indiene. Lambriurile de pin căpătaseră o culoare plăcută, odihnitoare. Într-un colț era un televizor vechi la care nu se uita nimeni, pentru că le rămânea prea puțin timp după ce străbăteau pământurile întinse ale fermei. Lângă canapele erau fotoliile, așezate în așa fel încât să prindă răsăritul, nu știrile de seară.

Travis plănuise să se așeze pe sofa, dar acum, când intrase în cameră, își dădu seama că era prea aproape de bucătărie. Așa că își continuă drumul până ajunse în living-room, ținând-o tot timpul de mână. Dar nici acolo nu-i plăcea. Nu avea nimic împotriva sofalei de stambă, a măsuțelor cu veioze delicate sau a bibliotecii cu bibelourile și șervețelele brodate ale mamei sale. Nu-i convenea că și de aici se auzeau glasurile celor doi bătrâni.

Abia pe verandă, în aerul rece al nopții de primăvară, găsi un loc pe gustul lui, dincolo de vechiul leagăn, în colțul sud-estic al casei, unde brazii crescuseră unul lângă altul.

— Îți mulțumesc pentru flori, zise ea, grăbind pasul să se țină după el.

— Cu plăcere. Am vrut să-ți dăruiesc ceva frumos.

Îi aruncă o privire piezișă și o strânse de mână.

Callie fu cât pe ce să se împiedice. Omul acesta nu înceta s-o surprindă de fiecare dată. Foarte puțini oameni se arătaseră interesați să-i ofere lucruri drăguțe. Mama ei încercase, dar din obligație și se rezumase la hrană, adăpost și haine.

Existaseră, sigur, și momente deosebite, de exemplu, de ziua ei, când dragostea maternă se făcea simțită. Cuvintele lui o făcuseră să-și amintească de acele dimineți în care găsea pe pernă câte un cadou împachetat frumos. În timp ce se uita la el, se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva se petrecea ceva deosebit între ei, ceva dincolo de imaginația ei și de sărutările lui.

— Sunt superbe! se bâlbâi ea, încercând să-i spună cât de mult o impresionaseră. N-am mai văzut un aranjament floral atât de minunat. Cred că ți-a plăcut și ție.

— Nu le-am văzut, zise el.

Se opri se lângă balustrada verandei și se sprijinise de un stâlp, fără să dea drumul mâinii ei.

— Nu le-am văzut. Am sunat, am spus ce vreau și vânzătoarea s-a ocupat de tot.

Dar asta nu știrbea cu nimic valoarea gestului său. Callie nu cumpărase niciodată flori și nu știa cum se procedează.

— Aș vrea să le văd.

— Da, sigur, zise Callie, dar apoi începu să ezite.

Rugămintea lui i se părea destul de inocentă și la urma urmei ce putea să fie mai plăcut decât să primească vizite în timp ce casa ei era plină de flori!

Dar una era să primească vizita unor cunoscuți și alta să fie singură cu Travis, la miezul nopții. Deși nu-și făcea griji în privința lui. Era îngrijorată de propriile ei reacții.

Florile erau minunate, dar știa că în seara aceasta își pusese o rochie datorită sărutărilor lui. O făcuse să încerce lucruri pe care le considerase întotdeauna periculoase. De exemplu, începea să simtă nevoia de cineva alături de ea. Cineva care s-o țină în brațe noapte și s-o trezească dimineața. Cineva pe care să-l cauți în mijlocul zilei ca să-l îmbrățișezi, să-l săruți sau pur și simplu să-l întrebi ce mai face. Ochii lui întunecați, fermecători, și trupul lui musculos, ademenitor, o făcuseră să dorească mai multe lucruri.

— Poate o să trec mâine, zise Travis.

Spera că o să-l invite acum, dar fata amuțise brusc și nu mai știa ce să spună.

— Poate, zise ea, mângâindu-i palma timidă.

Îl dorea și nu știa cum să i-o spună. Blândețea atingerii fetei învălui inima lui Travis. Se abținea cu greu să n-o strângă la piept. Dar își înfrâna dorințele, pentru că avea impresia că fiecare gest al ei, fiecare privire îl ațâța din ce în ce mai mult.

— Cu ce te-ai ocupat înainte să te angajezi aici? o întrebă el, sperând să-și abată gândurile.

Deși citise lista cu locurile de muncă pe care le avusese și însemnările lui James referitoare la excelentele ei recomandări, îi plăcea s-o asculte, să-i audă vocea seducătoare. Măcar cu atât să se aleagă, dacă altceva nu se putea.

— Am lucrat la o fermă din Jackson, zise ea. Am stat vreo șase ani acolo. În ultimii ani mă ocupam de vite pe timp de iarnă.

— Jackson este un oraș cu multe distracții, zise el.

Am participat la câteva întreceri de rodeo organizate acolo. Într-o vară am călărit un taur feroce, Cocklebur. Avea un truc ucigaș. Te zguduia la început și apoi se oprea, ca și când s-ar fi terminat totul. Cel din șă începea să-l ațâțe și exact când te așteptai mai puțin, te arunca în cap. Toți îi cunoșteau meteahna, dar cowboy-ii își pierdeau cumpătul când îl vedeau.

— Și tu nu ți l-ai pierdut? îl întreabă Callie, cu un glas tremurat.

O mângâia pe mână și-i venea greu să se controleze, mai ales că Travis nu se mulțumea cu atât. Își împletise degetele cu ale ei, drăgăstos.

— Nu, i-am șoptit ceva la ureche și l-am potolit.

— Ce i-ai șoptit?

— Nu pot spune așa ceva în prezența unei femei.

Travis râse și-o strânse în brațe. Era gata să cedeze tentației, pentru că citise fascinația din ochii ei. Poala rochiei îi mângâia genunchii.

— Doar știi cum sunt cowboy-ii, Callie, zise el. Vorbesc atât de deocheat, încât ar face să roșească și un animal de la fermă.

Nu avusese de gând s-o sărute. Dar când îi prinse celălalt braț cu mâna, când o auzi gemând extaziată și-i văzu părul poleit de razele lunii, uită de toate planurile. Îi acoperi gura atât de repede, de lacom, încât o luă prin surprindere. Își băgă un genunchi între picioarele ei și simți cum tremură de plăcere. Își lipise coapsele ei unduioase de șoldurile lui.

— Callie, Callie, murmură el, în timp ce-i dezmierda gâtul.

Apoi își strecură o mână pe sub rochia ei și îi cuprinse fesele. Purta bikini de mătase, alunecoși. Slipurile de mătase avuseseră întotdeauna un efect electrizant asupra lui, iar acum, cu ea, efectul era de

zece ori mai puternic, pentru că își lipise sânii ei tari de pieptul lui și își mișca șoldurile înnebunită de dorință.

Era la fel de excitată ca și el. Își trecea degetele prin părul lui și-i sorbea sărutările cu aceeași pasiune.

— Du-mă la tine acasă, Callie, murmură el, când dulcea tortură încetă pentru o clipă.

Îi percepușe dorința, o înțelesese. Invitația ei era clară, provocatoare și o accepta fără rezervă.

Callie se lipise de el, în timp ce o săruta pe obraz și-i murmură promisiuni la ureche. Își dorea atât de mult s-o țină în brațe, s-o iubească. Știa că era o slăbiciune din partea ei, dar Travis făcea ca această slăbiciune să pară sublimă, ca-n paradis. Se uitase toată după-amiaza la florile pe care i le trimisese, le atinsese, inspirase aroma lor și simțise cum se îndrăgostește din ce în ce mai mult de el. Era un om bun, iar ea avea nevoie de un om bun.

Dar, în momentul acela, un zgomot răsunător din spatele casei le întrerupse interludiul romantic ca o găleată cu apă rece. Travis trânti o injurătură și Callie tresări. Fata îl auzea prima oară, nu știa ce-l provocase, dar el știa și o luă la fugă injurând. Încercând să-și revină, Callie se luă după el și-l găsi pe Shoat în bucătărie, trăgând de zor de clopotul care chema oamenii la masă.

— Incendiu! strigă Curran, arătându-i dealul din spatele staulelor cu viței.

Se uită într-acolo și văzu culmile dealurilor sclipind portocalii, ca la apus. Brazii se proiectau singuratici pe cerul în flăcări. Callie o luă la fugă spre camion. Travis era cu douăzeci de pași înaintea ei. Săriră amândoi în remorcă și Curran se urcă la volan, apăsând pedala de accelerație.

Capitolul 8

Cu o săptămână în urmă mutaseră cireada spre vest – Callie îi mulțumi lui Dumnezeu de sute de ori că le dăduse acest gând bun. N-ar fi reușit să stingă incendiul la timp, dacă ar fi trebuit să facă față vitelor înnebunite de spaimă. Ar fi rupt gardurile și ar fi fugit în toate părțile.

Lucrase cu vite de când se știa, le mânase mile întregi, uneori într-un ritm destul de susținut, dar nu fusese niciodată în mijlocul unei cirezi în derivă. Însă Shoa și Curran fuseseră.

— În '68, zise Shoa.

— Ba în '67, protestă Curran dând din cap dezgustat. Băieții de la ferma Mountain Back își aduseseră vitele și Mountain Back a luat foc în '68.

— Ei da.

— Ce dracu', Shoa, doar am lucrat acolo! Așa că știi când s-a întâmplat, nu crezi?

Faptul că mai aveau putere să se contrazică demonstra cât de rezistenți erau cowboy-ii. Ea una era moartă de oboseală, plină de funingine, pârjolită de flăcările cu care se luptaseră. Dantela rochiei atârna în zdrențe. Își scosese pantofii cu tocuri și își pusese niște cizme de cauciuc pe care le găsisese în camion, dar tot o dureau picioarele.

Se sprijinea de capota mașinii, ascultându-i pe cei doi bătrâni. Îl aștepta pe Travis să termine de scormonit prin moloz. Înjurătura lui întrerupse discuția dintre cei doi și o făcu să-și înalțe capul, curioasă.

— Cine bea poșirca lui McAllister? întrebă el, înălțând un borcan cu maioneză plin pe jumătate cu acest lichid.

McAllister nu avusese succes cu creșterea vitelor și se apucase de distilat alcool de vreo patru ani.

Cei trei știau că Travis nu admitea ca oamenii lui să bea așa ceva și-i răspunseră fără să stea pe gânduri:

— Ticălosul ăla! exclamă Curran, dând cu pumnul în capota mașinii.

— Fir-ar să fie, Callie, înjură Shoat, doar ți-am spus să-l lași pe James să-l concedieze. Știam că Webster n-o să accepte să fie dat afară de o femeie.

— James nu era aici, îi aminti Callie, pe un ton ferm.

— Ce dracu' vreți să spuneți? zise Travis, apropiindu-se de ei.

— Bill Webster este cel pe care l-am concediat, spuse Callie. Am făcut-o cu o noapte înainte să vii acasă, pentru că l-am prins beat.

— Bea otrava lui McAllister?

— Este marca lui preferată.

Travis se uită la borcanul din mâna lui. Poate că a rămas de atunci.

Shoat pufni.

— Webster și-ar fi dat mai degrabă brațul drept decât să-și lase băutura.

— Mai este pe aici? se interesă Travis.

Pe Callie o cuprinseră frisoanele. Doar n-o să facă ce se gândea ea.

— Noaptea trecută a fost la barul Roundup, îi răspunse Shoat.

Fetei îi venea să-i tragă un picior. Știa ce era în mintea lui Travis. Nu-și explica de ce, dar știa. James nu ar fi făcut așa ceva. Ar fi chemat șeriful.

— Haideti să ne întoarcem acasă, zise ea, ocolind camionul. O să chem șeriful.

— Ba n-o să chemi pe nimeni, zise el, deschizându-i portiera. Shoat sună la Reese și Connor's. Anunță-i ce s-a întâmplat și spune-le să fie cu ochii în patru.

Lui Callie nu-i venea să creadă. Nu era obișnuită să i se revoce ordinele. Nici măcar James nu făcea așa ceva, fără să se consulte mai întâi cu ea. Și cel mai rău era că Travis intenționa să facă un lucru contra stilului ei de lucru. Era foarte periculos să ia legea în mâinile lui și să pornească pe urmele lui Webster. Se temea pentru el.

Travis vru să se urce, dar ea nu se urni din loc.

— Haide, ce faci, scumpo? Urcă-te.

Fata încremenise pe loc, furioasă și speriată în același timp.

— Scumpo? repetă ea, pronunțând cuvântul de alint pe un ton glacial.

Travis își dădea seama întotdeauna când greșea și acum greșise. Dar nu știa ce anume o scosese din sărite și adevărul era că nici nu-i ardea să afle în momentul de față. Un ticălos încercase să-i incendieze ferma și-i stricase planurile din noaptea aceea. Dacă o să se culce din nou singur, Bill Webster era un om mort.

Se uită la Callie care nu voia să se dea bătută. Oftă când o văzu cum își ridică bărbia, hotărâtă. Nu înțelegea de ce mai era supărată acum, după ce se lăsase sărutată.

— Nu sunt scumpa nimănui de pe aici, continuă ea, confirmându-i bănuielile. Sunt șefa acestei ferme și dacă eu spun că trebuie chemat șeriful, atunci așa o să facem.

Știa să-și impună punctul de vedere nu glumă.

— Șeriful nu-și pierde timpul cu dovezi neconcludente și bănuieli, zise el, încercând să nu-și iasă din fire.

Oare nu-și dădea seama ce însemna acest incendiu, mai ales dacă fusese pus de un om pe care-l concediase? Numai gândul că un tip încercase să se răzbune pe ea, îl

făcea să înnebunească.

— Cred totuși că ar trebui să-l chemăm, zise ea printre dinți.

— Și eu cred că ar fi cazul să mai discutăm puțin. Poate reușesc să te conving.

— De ce nu te-aș convinge eu pe tine?

— Nu prea ai cu ce să mă convingi, Callie.

Acum chiar că nu o mai înțelegea. Cum putea să-l contrazică. Doar era proprietarul acestei ferme, fir-ar să fie!

— Știu că funcția ta implică răspunderi mari, dar aceasta este proprietatea mea și nu am nevoie ca șeful de fermă să-și pună pielea în joc pentru ea. James nu trebuia să te lase cu un bețiv în loc de ajutor.

Acum, când punea problema în felul acestea, Callie nu vedea ce-ar mai putea avea de obiectat. Dar știa că nici nu putea renunța atât de ușor la punctul ei de vedere. I se accelerase pulsul.

— Nu-ți permit să-mi subminezi autoritatea în fața oamenilor. Șeriful...

— Care oameni? Te referi cumva la Shoat și Curran?

Făcu semn spre dealuri, către cei doi cowboy slăbănogi, care se ciondăneau ca niște copii.

Callie se uită la ei și apoi se întoarse la loc, spre el.

— Nu pot să te las...

— Ah, Callie, nu ai de ce să te temi. Eu n-o să arăt niciodată așa ca tine, într-o pereche de blugi. Așa că tot la tine o să se uite, nicio grijă.

Orice femeie demnă i-ar fi tras o palmă pentru asemenea obrăznicie, dar fata era prea furioasă ca să se gândească la asta.

— Cum îndrăznești? șuieră ea, tremurând de mânie. Am muncit cot la cot cu bărbații. Nu m-am dat în

lături de la nicio muncă grea. Mă trezesc când se crapă de ziuă și nu mă culc până nu se nasc toți viței. Chiar dacă a avut cineva vreo nemulțumire, nu a putut să mi-o spună decât mie, pentru că nu mai este altcineva pe aici. Și tu ai tupeul să-mi spui că Shoat și Curran mă ascultă pentru că le place cum dau din fund prin curte?

Inspiră adânc înainte să-și continue tirada, dar renunță în cele din urmă. Iar în momentul acela, Travis se aplecă și o sărută apăsător. Ar fi trebuit să se zbată, să-l respingă, dacă mai avea o urmă de mândrie, dar nu reuși; în schimb, se lăsă în voia dezmiardărilor lui. Bărbatul își îngropă degetele în părul ei și gestul lui o ațâță și mai mult. Întredeschise buzele și-i simți limba iscoditoare. Catarama lui de rodeo i se înfipsea în piele, dar se lipea tot mai tare de el.

Travis se desprinsese de ea înainte să-și piardă complet mințile. Când o vedea, uita de tot. Nu știa decât că-l amețea și nu mai conta nimic în afară de îmbrățișarea lor.

— Ai dreptate, îi șopti el la ureche, strângând-o la piept. Eu sunt acela care nu poate uita că ești femeie. Mi-am dat seama din prima clipă, când m-ai atins și m-ai strigat pe nume.

Dumnezeu să-l aibă în pază! Se îndrăgostise de el. Îi mângâie părul, ținându-se cu toată forța de el.

— Callie, te rog, așteaptă-mă, murmură el, atingându-și buzele de fruntea ei.

Se încordă. Deci tot avea de gând să se ducă după Bill Webster.

— Nu, te rog, zise ea.

Se ura pur și simplu. Cum putea să-i vorbească pe tonul ăsta, implorator?

— N-o să se întâmple nimic, o asigură el.

Îi simți zâmbetul pe obraz.

— Doar știi că nu pot lăsa să scape un om care a încercat să dea foc fermei mele. Crezi că familia Cayou ar fi reușit să păstreze pământurile astea timp de trei generații, dacă ar fi fost niște molăi?

— Șeriful...

— Nu poate face nimic, când singura dovadă este un borcan cu băutură. Sigur, va trebui să-l chemăm, ca să le facem pe plac celor de la compania de asigurări, dar o lăsăm pe mâine dimineață, după ce o să lămuresc lucrurile.

— Dar...

— Callie, o amuți el, pronunțându-i numele cu blândețe. Dacă erați doar tu, Shoat și Curran, n-ați fi putut face mai mult de atât. Dar nu uita că m-am întors acasă.

Știa ce voia să-i spună, fără să-i explice. Fusese atacată proprietatea familiei și el era un Cayou. Dar responsabilitatea și mândria nu erau singurele motive. Îi păsa. Se preocupa de fiecare lemn, de fiecare bucată de iarbă înnegrită. Se simțea legat de această fermă, de vite. Acum știa ce-l adusese acasă. Iubea traiul de fermier, nu putea trăi fără el.

Știa de asemenea că James ar fi chemat șeriful. Diferența dintre cei doi frați devenea evidentă pe măsură ce treceau săptămânile. James nu era om rău și se pricepea destul de bine la treburile fermei, dar prefera latura legată strict de afaceri. Nu-i plăcea să-și murdărească cizmele. În ciuda absențelor sale prelungite sau poate tocmai din această cauză, ferma aducea profit în fiecare an. Dar îi lipseau tenacitatea lui Travis și dragostea lui pentru pământ. James ar fi considerat incendierea staulelor un act de răzvrătire, de răzbunare. Dar nu ar fi luat-o personal.

În schimb, Travis se considera jignit, ca și când ar fi

fost pălmuit. Sigur, pericolul trebuia neutralizat, dar nici nu putea înghiți insulta. Iar asta era treaba lui, nu a omului legii.

— Merg cu tine, zile ea.

— Nu. Dacă Webster a fost vinovatul, a făcut-o ca să se răzbune pe tine și nu pot permite așa ceva. Trebuie să-l învăț minte. Dacă se mai atinge de tine sau de această fermă, este un om terminat.

Vorbise hotărât, fără să facă prea mare caz de vorbele lui. Și mesajul era cât se poate de clar: o să distrugă pe oricine îi făceau vreun rău ei sau fermei.

Nu semăna nici pe departe cu James. Iar ea, ca o proastă, se îndrăgostise de el și o să rămână fără cel mai bun serviciu, pe care-l avusese vreodată, pentru că James o s-o concedieze, mai mult ca sigur. N-o s-o mai tolereze în preajma lui, după ce o să-și dea seama că-l iubea pe fratele lui.

— O să aștept, îi promise ea și se înălță pe vârfuri, pentru încă un sărut dulce.

Bill Webster nu fusese greu de găsit și nici de intimidat. Travis o făcuse fără regrete sau ezitări. Sigur, nu reușise să-i smulgă o confesiune bețivului, dar nici nu-și propusese așa ceva. Și nici nu avea nevoie de promisiunile lui. Cunoscut destui bețivi, ca să-și dea seama că era inutil. Dar băgase spaima în el și asta era de-ajuns.

Travis știa că era greu de găsit un fermier capabil, dar James fusese probabil foarte disperat dacă ajunsese să-l angajeze pe Bill Webster. Și nici nu înțelegea de ce nu insistase să-l abordeze pe Bob Sealy. Travis îi scrisese de două ori și când îl sunase, Sealy îi promisese că o să vină în vizită. Fratele lui ar fi trebuit să-i amintească de unde se trăgea.

Începu să creadă că lui James puțin îi păsa de fermă și își dorea tot mai mult să se întoarcă acasă, ca să lămurească lucrurile odată. Venea târgul de primăvară și, dacă nu se întorcea mai repede, va fi nevoit să-l caute. Se vindecase și se săturase de așteptat. Era timpul să-și aranjeze viața.

Mergea cu mașina prin noapte, sub un cer plin de stele, care-l făcea să ametească aidoma sărutărilor lui Callie. Își încordă mâna pe volan. Doamne, spera că-l așteptase. Doar așa promisese.

Și ce dacă o să-l aștepte? Poate o să-l întrebe ce rezolvase și cu asta basta. Poate își făcea prea multe speranțe.

Îi simțise sânii pe sub rochie, îi pipăise slipul mătăsos, o simțise cât de excitată era, cât de mult își dorea să fie a lui. Nu avea de ce să se îndoiască.

Scoase un șuierat prin dinți. Nu îndrăznea să se gândească prea mult la ea, altfel își pierdea mințile. O făcuse de sute de ori și suferise. Ajunse la arcada care marca începutul fermei Cayou. Se zăreau din depărtare felinarul din curte și luminile din casă. Poate îl așteptase acolo. Ar fi fost foarte bine. Camera lui Shoat era în spatele casei și nu avea cum să-i audă. În ceea ce-l privea, nu-și imagina ceva mai plăcut decât să se trezească de dimineață, după ce făcuseră dragoste toată noaptea, și s-o ia de la început, până după-amiaza.

Camionul trecu peste podul care traversa râul Laramie, unde drumul făcea un cot și văzu o lumină în fereastra ei. I se accelerase pulsul.

Prin urmare îl așteptase. Parcă în fața casei principale și se întoarse la bungalowul ei. Perdelele erau trase. Văzând că nu-i răspunde la ușă, apăsă pe clanță și o găsi descuiată. Pe de-o parte, se mira, dar pe de alta nu. De obicei la fermă nu se încuiau ușile. Dar, în afară

de mama lui și de Beth Ann, nu mai existase nicio femeie în casa principală.

Bungalowul ei era la fel ca și celelalte două. Living-room-ul și bucătăria ocupau, practic, aceeași cameră, după care urma o baie și un dormitor. Dar al ei era deosebit. Îl decorase în nuanțe de albastru și alb, și pusese tapet cu floricele albastre, care acoperea toate crăpăturile din pereți. Până și perdelele de la cele două ferestre, de la living-room și de la bucătărie, se asortau cu tapetul. Până acum nu-și dăduse seama, dar acum observă că aceste îmbunătățiri făceau ca încăperile să nu mai pară atât de înghesuite.

Un preș mare, albastru cu alb, acoperea covorul maro din living-room și sub fereastră era o mică bibliotecă din lemn de brad. Televizorul se afla pe dulapul de bucătărie, cu fața spre canapea. Pe canapea era un cearșaf înflorat. Iar sub el, Callie. Dormea ghemuită într-un colț.

Îi căzuse părul pe un umăr și se umezise perna. Probabil că se spălase pe cap. Avea mocasini din piele de căprioară în picioare. Se schimbase într-o pereche de blugi și un tricou. Nu era o ținută de seducătoare, dar avea același efect asupra lui.

Se foi în somn și Travis închise încet ușa, lăsând în urmă noaptea și restul lumii.

Capitolul 9

Apoi se apropie de masa de bucătărie pe care trona coșul cu flori. Era impresionat. Îi dăduse câteva sugestii la telefon vânzătoarei de la florărie, amintindu-și că mamei lui îi plăceau trandafirii galbeni și irișii, iar ea sugerase de asemenea garoafe și margarete. Acum înțelegea de ce. Coșul semăna cu o grădină frumos

cultivată.

Pipăi tulpina curăţată de ţepi a unui trandafir pe jumătate deschis şi inspiră mirosul.

Callie îl privea pe sub gene, somnoroasă. Iubirea şi dorinţa se amestecau în sufletul ei, în timp ce-i studia trupul athletic, picioarele lungi, şoldurile înguste, cizmele pline de praful aridului ţinut Colorado. Umerii lui laţi îi umpleau bungalowul, conferindu-i un aer de siguranţă. Se întinse şi îşi îngropă capul în pernă. Travis se întoarse. De ce nu se băga mai repede în pat, lângă ea? Îi era dor de el.

În pat? Abia acum îşi dădea seama. Nu era în pat, ci pe canapea. Se mişcă din nou şi încercă să-şi limpezească gândurile, dar îi fu imposibil când dădu cu ochii de el.

Şi în momentul acela îşi aminti totul: sărutul lui, promisiunea ei! Nu se culcase cu ea. Fusesse doar un vis. Se ridică, străduindu-se să-şi revină.

— Bună, murmură ea, dându-şi părul la o parte de pe faţă şi aranjându-şi tricoul. Parcă citea o carte. Încercase să stea trează şi să-l aştepte, pentru că... Îşi adună gândurile. Pentru că o sărutase din nou, pe veranda casei principale şi apoi lângă staule. Gemu şi îşi trecu degetele prin păr.

Lăsase lumina aprinsă pentru el, să ştie că se ţinuse de promisiune.

— Bună, îi răspunse el.

— Am făcut nişte cafea.

Arătă cu mâna spre bucătărie, întrebându-se ce-i promisese sau la ce s-o aştepta de la o promisiune făcută în braţele lui, sub cerul plin de stele. Doar nu era atât de naiv!

— Vrei şi tu o cană? o întrebă el, luând ibricul de pe dulap.

— Da, sigur, te rog.

Acum începea să se trezească și se simțea ciudat. Deși se aflau în casa ei, nu știa ce să facă. Să stea pe canapea, unde era, sau să se ducă la masa de bucătărie?

Până la urmă se ridică și puse cana pe bibliotecă, lângă sofa.

— Îți mulțumesc că m-ai așteptat, zise el, așezându-se în celălalt capăt al canapelei. Mai bine veneai cu mine. Am fi dansat și am fi băut niște bere. Au o formație destul de bună la Roundup.

Acum o scosese din sărite.

— Ah, Travis, doar știi foarte bine că am vrut să vin și nu m-ai lăsat, pe motiv că e prea periculos.

Ridică din umeri.

— Webster nu mi-a dat de furcă, așa cum m-am așteptat. Tipul este un laș.

— I-am spus lui James de când l-am văzut, zise ea, înăbușindu-și un căscat.

— Atunci de ce l-a angajat?

Își sprijinise coatele de genunchi și luase în mâini cana aburindă de cafea.

— Jur că nu știu, zise ea, clătinând din cap. Uneori, am impresia că lui James nu-i pasă de ce se întâmplă aici.

Travis se încordă, pentru că și el ajunsese la aceeași concluzie.

— Oricum, regret că n-ai venit cu mine, deși a fost vina mea, zise el în cele din urmă. Îmi ești datoare.

— De ce?

— Vreau să-ți fac cinste. Ultima oară, când te-am invitat la cină, nu te-ai distrat prea bine. Dar nici eu nu mă așteptam să avem musafiri nepoftiți la masă.

— Asta tot din vina ta, preciză fata.

— Atunci de ce l-ai lăsat pe John să-ți facă avansuri?

— Nu mi-a făcut avansuri.

Era revoltată că avusese această impresie.

— A încercat doar să fie politicoș.

— Mult prea prietenos, zâmbi Travis.

— Îl cunosc de mult, spuse Callie, înălțându-și bărbia. S-a purtat întotdeauna ca un gentleman.

— Spre deosebire de alții pe care-i cunoști, adăugă el, în glumă.

Deschise gura să vorbească, dar nu scoase niciun sunet. Nu voia să-l aprobe și să-și amintească de toate sărutările acelea, să se tortureze din nou. Dar nici nu avea cum să-i ignore cuvintele. Într-adevăr, nu era nici pe departe un gentleman.

Însă era perfect, din creștetul capului până la sclipirile din ochii lui întunecați. Nu se îndoia nicio clipă că ferma îi aparținea. Avea mai multă nevoie de prezența lui decât de-a ei.

Își plecă privirea și se uită la mâinile lui asprite de muncă. Faptul că se îndrăgostise de el o să-i aducă numai neplăceri.

Callie oftă adânc. Știa ce avea de făcut. Și cu cât se termina mai repede, cu atât mai bine. Îl sărutase și făcuse o promisiune de care nu se putea ține. Cel puțin nu acum. I se părea de neconceput să facă dragoste cu proprietarul fermei, un cowboy care cutreiera întrecerile de rodeo, în căutare de senzații tari.

Doamne, ce-o să se întâmple cu ea? Unde o să se ducă? Nu voia să fie din nou un ajutor oarecare, la o fermă. Se obișnuise cu funcția importantă pe care o deținea aici. Era o răsplată binemeritată pentru efortul depus. Îi dovedea că nu era o ratată. Dar iată că se îndrăgostise de Travis și era pe cale să piardă totul.

Fir-ar el să fie!

— Ai tupeu, nu glumă, murmură ea, ridicându-se de pe canapea.

Se apropie de masa de bucătărie, cu mâna în șold, în timp ce cu cealaltă își aranja părul.

Cât de feminină este! își zise Travis, fără să bage de seamă ce-i spunea. Era sigur că o să-i dea de știre când era momentul potrivit.

— E unul dintre talentele mele, îi răspunse el.

— Ah, voi bărbații credeți că puteți să faceți ce vreți.

Observase fără să vrea ce armonios i se mulau blugii uzați pe fese.

— Sperăm, în orice caz, o aprobă el, studiind-o din cap până-n picioare.

Callie se întoarse brusc și fu cât pe ce să-l prindă asupra faptului. Noroc că își feri repede privirea.

— Ei bine, nu se poate.

Vorbea pe un ton ferm, dar tremura din toate încheieturile.

— Nu ai dreptul să apari așa ca din senin și să începi să săruți femeile. Gândește-te, Travis! Lucrez pentru tine. Nu poți să-mi distrugi viața. Am trudit mult pentru această slujbă.

— Credeam că lucrezi pentru James, zise el, ridicându-se încet.

— Ah, James! Cui îi mai pasă de el? exclamă ea. Dacă n-o să mă alungi până vine, o s-o facă el. Nu am decât de pierdut, indiferent cum stau lucrurile.

Travis începea să înțeleagă acum ce o preocupa de fapt.

— Cum să te alung, Callie? Încerc din răspuțeri să te leg de mine, n-ai observat?

Tot nu pricepuse, se gândi fata, sprijinindu-se cu mâinile de masă, epuizată. Nu avea cum să priceapă și

nici ea nu putea să-i explice ce înseamnă iubirea, căsătoria, legăturile de durată. Dacă nu știa deja despre toate aceste lucruri, nici n-o să știe vreodată. Bărbații nu se schimbau, oricât de mult s-ar fi străduit o femeie să-i modeleze pe gustul ei.

Îi simți mâinile pe șoldurile ei, înaintând spre talie. De-abia se abținea să nu se sprijine de el. Dar nici nu era nevoie. Se lipi de spatele ei, într-o poziție intimă, care o topi complet.

Își îngropă fața în ceafa ei.

— Consider că va fi un început, dacă facem dragoste, nu un sfârșit.

Se întoarse spre el. Ar fi vrut atât de mult să creadă în vorbele lui. Se lăsase sedusă de sărutările lui și acum nu mai exista cale de întoarcere.

Travis o luă în brațe și o porni spre dormitor, dar se opri după doi pași. Nu avusese timp să se spele decât pe față, înainte să plece după Webster și nu mergea, mai ales că ea mirosea atât de frumos în brațele lui. Visase săptămâni în șir la acest moment. Nu era o situație de moment, așa cum i se întâmplase de atâtea ori.

Se întoarse spre baie. Dar nu aprinse lumina, nu închise ușa și nu-i dădu drumul de prima oară. Mai întâi, o sărută apăsător, lăsând-o să alunece, lipită de el.

— O să fac un duș, murmură el, mușcând-o de gât, în timp ce își scotea cămașa din pantaloni. Și aș vrea să mă ajuti.

Callie se încordă.

— Travis, eu...

Dar nu se mai simțea în stare să continue.

— Este foarte ușor, Callie. Nu trebuie decât să ne dezbrăcăm și să dăm drumul la apă.

Își scosese deja cămașa și acum își desfăcea cureaua și fermoarul. Lumina din bucătărie răzbătea

până în baie, umbrindu-i pieptul și abdomenul, punându-i în evidență mușchii. Arăta superb. De abia aștepta să-l atingă.

— Va fi minunat! îi promise el, cu mâna pe blugii ei.

Dacă ar fi ezitat chiar și pentru o clipă, Callie ar fi profitat de ocazie să se răzgândească. Dar nu ezită. Îi trăsese deja fermoarul.

— Poți să mă ajuți să-mi scot cizmele? șopti el, înainte să-i tragă pantalonii în jos, peste șolduri. Nu mi s-a vindecat încă genunchiul.

— Poate nu te simți în stare de așa ceva, zise ea, îngrijorată și dezamăgită în același timp.

Dar râsul lui amuzat o lămură imediat.

— Te rog să mă crezi că sunt.

Îi cuprinse talia și o trase mai aproape de el.

— Sunt în stare toată noaptea, vei vedea.

Când o sărută, Callie simți că se înfierbântă și mai mult. Trupul lui era ca un mister senzual pentru ea. Voia să-l exploreze, să găsească toate locurile pe care nu i le mai atinsese până acum. Travis îi desfăcu sutienul. Degetele lui erau aspre, în comparație cu mâinile.

— Trebuie să scoatem cizmele astea, Callie. Sigur, știa că nu este neapărată nevoie. Și dacă nu se grăbeau, nu mai conta oricum. Își trase cizma din piciorul sănătos și se sprijini de ușă, în timp ce fata i-o scotea pe cealaltă.

Mocasinii ei zburară într-o clipă și când o văzu ce grăbită era, îi veni inima la loc. Se temuse tot timpul să nu fugă și se străduise să n-o sperie.

Când îi scoase tricoul, îi simți ezitarea și se gândi că ar trebui s-o ia mai ușor. Mai întâi, o să-i vorbească și o s-o sărute.

Nu mai văzuse niciodată niște sâni atât de frumoși. Începu să-i dezmierde sfârcurile cu limba, făcând-o să

geamă de plăcere. Travis voia să se joace cu ea până la răsăritul soarelui, să facă dragoste, să învețe toate răspunsurile ei ascunse, toate lucrurile secrete, dar simțea că nu mai rezistă. Trebuia s-o pătrundă, să-i audă respirația în ureche, să-l strige pe nume, s-o facă să geamă. Își puse mâinile pe elasticul bikinilor ei și fata i le acoperi imediat. Dar acum nu-i mai păsa. Inspiră adânc și-i spuse:

— N-ai de ce să te opui, Callie. Nu cred că mai poți fugi de mine. Nu acum, nu în noaptea aceasta.

Rămase în brațele lui, fără să-i răspundă. Oare ce va face dacă va pleca de lângă el? Dar gesturile ei nu aveau nevoie de explicații. Își luă mâinile și începu să-l tragă de blugi.

Travis gemu și-i sărută buzele.

— Să știi că ești în siguranță cu mine. N-o să ți se întâmple nimic rău. Vei vedea că n-o să dau greș. Să faci dragoste nu-i același lucru cu a călări un taur.

O privi drept în ochi și apoi adăugă:

— Sau poate că este. Rămâne la aprecierea ta.

Fata se înroși până în albul ochilor.

— N-aș putea... n-am... nu am călărit niciodată un taur.

Travis râse și o amuți cu un sărut care se transformă repede în dezmierdări. După ce-și scoase blugii și șosetele, dădu drumul la apă, așteptând până fu suficient de caldă. Iar până atunci, se delectă cu sânii ei plini și cu coapsele umede.

Când apa ajunsese la temperatura potrivită, o trase sub duș.

— Haide, Callie! o îndemnă el emoționat. Dă-mi voie să-ți arăt cum se călărește un taur.

Lecția se dovedi deosebit de plăcută. Apa le umezea pielea și curgea șiroaie pe trupurile lor. Gura lui o

poseda fără milă.

Callie îi simțea mâinile posesive. Era dur și blând, puternic și delicat – în curând avea toate calitățile de a cuceri o femeie. Și după ce o ațâță la maximum, o pătrunse. Fata își sprijini capul de gâtul lui. Uitase de ea, uitase tot.

Gemu și atinse cu limba pielea lui cu arome masculine, virile. Își încolăcise brațul stâng de umerii lui și-i simțea mușchii mișcându-se în ritmul dragostei. La un moment dat, Travis o privi drept în ochi, se desprinsese de ea și apoi o străpunse din nou, cu și mai multă putere.

— Doamne, ce minunată ești! gemu el. Așa, încolăcește-ți picioarele de talia mea.

Cuvintele lui o ațâțau. Plutea pe cele mai înalte culmi ale plăcerii și împlinirii. Ar fi vrut ca această senzație să țină veșnic.

— Travis!

Când își auzi numele, o posedă înnebunit de dorință până o făcu să strige de plăcere. Puritatea reacției sale îi dezlănțuiră reacții de nebănuire. Femeia din brațele lui era mai mult decât visase vreodată. O strânse un timp la pieptul lui, sub jetul de apă, până se liniștiră. Ce minunat era s-o simtă la pieptul lui, cu picioarele încolăcite de coapsele lui puternice.

Callie era prea epuizată să se poată mișca. Era moale ca o cârpă în brațele lui musculoase. Reacțiile lor dovediseră cât de mult se doreau. Se îndrăgostise de un bărbat adevărat și avea de gând să i-o spună de îndată ce o să-și recapete puterile.

Apa se răcise înaintea ei. Travis o duse în dormitor și luă niște prosoape. Se șterseră și apoi se trântiră în pat, – cuibărindu-se în așternuturile calde, moi. Travis îi dădu la o parte șuvițele ude de pe față. Nu știa ce să-i

spună, cum să-i explice ce simțea. O să-și petreacă această noapte cu ea, nu pentru că găsisese un pat cald și o femeie, ci pentru că o dorea. Voia s-o țină în brațe toată noaptea, să se trezească alături de ea și să facă din nou dragoste.

O mușcă blând de buză și apoi se lăsă în jos, de-a lungul trupului ei. Până în zori, o s-o guste peste tot, o să-i dezmiereze pielea mătăsoasă și o să se lase în voia farmecului ei vrăjit.

Capitolul 10

Travis făcuse multe lucruri în paturile femeilor, dar nu se trezise niciodată știind că se îndrăgostise. Era ceva nou pentru ei și într-un fel înspăimântător. Nu-și imagina de ce nu i se întâmplase până atunci. Sigur, cu pasiunea carnală era obișnuit. Știa cum să procedeze, dar acum era cu totul altfel.

Se ridică într-un cot și se uită la femeia de lângă el, care dormea liniștită. Părul ud se uscaseră și-i atârna în bucle. Lumina zorilor strălucea pe umărul ei gol.

Ar fi vrut s-o atingă, dar nu voia s-o trezească. Nu încă. Mai întâi s-o privească în voie, să-i admire fața, genele mătăsoase, buzele rozalii, sprâncenele negre, arcuite. Îi strălucea pielea și părul rebel se cerea domolit.

Sunt amantul ei... Travis inspiră adânc. Amintirile nopții îl copleșeau. Când iubeai, sexul era și mai pasionant. Acum nici nu-și mai imagina că s-ar putea altfel. Deși, cu numai câteva luni în urmă, se furișea din casele femeilor, încheindu-se la șliț, cu cizmele în mână.

Dar acum, când se uită la Callie, își dădu seama că nu mai putea să fugă. Voia să stea toată viața lângă ea.

Se întoarse pe spate și întinse brațele, căscând. Se

simțea minunat și nu era deloc obosit după o noapte de nesomn. Acum avea într-adevăr senzația că se întorsese acasă. O simțise abia în brațele lui Callie.

Soarele dimineții se strecură pe fereastră, amintindu-i singurul fapt irevocabil al vieții la fermă: vacile nu dormeau niciodată la prânz. Tatăl lui striga în fiecare dimineață pe scări:

— Vacile sunt treze!

Și acesta era semnalul pentru Travis și James.

James. Nu știa ce o să facă în privința fratelui său și mai ales, nu știa ce o să facă fratele lui cu el. James lipsea de prea mult timp. Probabil că pune ceva la cale. Bob Sealy urma să vină la sfârșitul săptămânii și târgul de primăvară era peste vreo opt zile. După ce se termina, o să se urce în avion și o să plece în căutarea fratelui său.

— Callie? murmură el, trăgând cuvertura.

Fata se întoarse și se cuibări la pieptul lui.

— Trebuie să mă apuc de treabă, îi spuse el. Simt de aici mirosul cafelei lui Shoat. O să fie morocănos ca un urs toată ziua dacă nu apare nici unul din noi la micul dejun.

— Mă duc eu, zise ea, pe jumătate adormită.

— Nu, draga mea, chicoti el. Stai și dormi. Te acopăr eu.

— Bine, se bucură ea.

— Callie?

— Da?

— Te-ai trezit?

— Nu.

Clătină din cap, scuturându-și buclele blonde.

— Ai putea să te trezești câteva minute?

Ce bărbat ciudat! Cine-l mai înțelegea. Ba îi spunea să stea să doarmă, ba voia s-o trezească! Oftă și

deschise încet ochii.

— Bună, îi spuse Travis zâmbind și mângâind-o pe față.

— Bună, îi răspunse ea la fel.

Ce ochi frumoși avea, atât de blânzi și pasionali, se gândi Callie.

— Ești sigură că te-ai trezit? insistă el.

— Foarte sigură.

— Bine, pentru că nu vreau să te trezești mai târziu și să crezi că ai visat, că te-am părăsit în miez de noapte sau că n-am avut curajul să dau ochii cu tine dimineța.

Părea serios, dar se vedea că-și stăpânește cu greu zâmbetul.

— Sau că nu te respect, că nu mi-a plăcut sau cine știe ce ți-ar trece prin minte. Singurul motiv pentru care plec, este ferma. Dacă aș sta aici cât aș vrea, nu s-ar mai face nimic toată săptămâna, pentru că am fi prea ocupați amândoi cu activitatea din noaptea trecută.

Vorbea prea mult, mai ales la cinci dimineța, după o noapte nedormită, dar Callie îi sorbea fiecare cuvânt. Se înroșise la față. Făcuseră multe nebunii noaptea trecută.

— Ar fi cazul să mă apuc și eu de treabă. Altfel o să cred într-adevăr că totul a fost un vis.

— Nu este vis, Callie, o asigură el. Vreau să te odihnești toată dimineța. O să muncesc eu și pentru tine. Este singurul dar pe care-l am la îndemână în acest moment și te rog să-l accepți.

O privi fascinat cum își lasă ochii în jos și se îmbujorează și mai mult. Callie băgase mâna sub pătură și începuse să-i mângâie coapsa.

— Nu este singurul dar pe care-l ai, Travis.

Glasul ei dulce îl ameți și mâna ei făcu restul, pentru că el nu mai avu timp.

— Pari obosit, băiete, îi spuse Shoat, în timp ce-l servea la micul dejun. Ai avut probleme cu Webster noaptea trecută?

Travis clătină din cap și își suflă în pumni, să se încălzească. Era zgribulit. Zăpada strălucea pe vârfurile cizmelor.

— Nu Webster e cauza?

— Nu, îi răspunse Travis și se trânti pe scaun, punând pălăria pe celălalt.

Shoat se sprijini de masă curios, cu tigaia în mână.

— Atunci este Callie, spuse el în cele din urmă.

Bărbatul zâmbi fără să vrea.

— Bravo, băiete! exclamă bătrânul. Știam eu că vă potriviți. I-am spus și lui Curran.

Puse ouăle în farfuria lui și adăugă:

— Cred că ai nevoie de un tonic. Fata este singură de mult timp. Am exact ce-ți trebuie. Un afrodisiac excelent. Praf de coarne de elan. Este garantat. L-am încercat și eu pe pielea mea și a femeilor cu care am fost.

Clipi din ochi și-l împinse cu cotul.

— O să te pui imediat pe picioare.

Travis turnă praful în cafea doar ca să-i facă plăcere, pentru că nu avea nevoie de niciun afrodisiac. Era de-ajuns să se gândească la Callie și la pasiunea ei. Crezuse că le știa pe toate, dar își dăduse seama acum că experiența lui era mai mult cantitativă decât calitativă.

Blândețea atingerii lui Callie îl excitase mai mult decât orice mângâiere expertă. Timiditatea și ezitățile ei îl ațâțaseră dincolo de orice limită. Îi șoptise cuvinte de dragoste, probabil din instinct, dar o legaseră de el, la fel de puternic cum se simțea legat de fermă.

Ce bine că o lăsase în pat. Cu puțin noroc, o să se întoarcă și el acolo, pe la prânz.

Dar nu reuși să se întoarcă acasă decât la cină. Se pare că vacile pe care le sculase să le ducă la pășune, complotaseră împotriva lui toată ziua. Una dintre ele fusese cât pe ce să cadă de pe o stâncă și să-și rupă gâtul. El și Curran fuseseră nevoiți să defrișeze copacii, ca s-o scoată din răpă, după ce o împușcaseră, ca s-o scape de chinuri. Era obosit, infometat, și-l durea tot corpul. Iar când ajunsese acasă nu găsi decât un bilet de la Shoat, în care-i spunea că mâncarea lui era în cuptor, iar praful din corn de antilopă într-o cană, lângă chiuvetă.

Travis aruncă prafurile și lăsă apa să curgă, iar apoi se uită spre bungalowul lui Callie. Lumina era aprinsă în living-room.

O văzuse de două ori în timpul zilei. O dată când Curran pusese șaua pe caii lor și nu avuseseră timp să stea de vorbă, și a doua oară când se întorsese să-și ia pușca. Iar atunci, nu avusese chef de nimic, fiindcă se gândea la vaca din prăpastie.

Se ștersese la gură cu dosul palmei, uitându-se când la bucătăria goală, când la casa lui Callie. De-abia aștepta să se ducă la ea.

Callie era sub duș când îl auzi strigând-o pe nume și entuziasmul pe care-l resimțise se transformă în dezamăgire. Voise să se aranjeze. Își pregătise deja blugii roșii primiți în dar de la mama ei de Crăciun și cămașa albă cu franjuri, pe care i-o dăruise de Sf. Valentine. Contrar celor spuse de Travis, el nu era singura persoană din lume care nu putea să uite niciodată că ea era femeie.

Deși, dacă se gândea bine și dacă măcar jumătate din ce-i spusese aseară era adevărat, mai bine s-o găsească așa. Dar nici nu apucă bine să-și termine gândul că intră după ea sub duș, pe jumătate dezbrăcat.

— O să devină un obicei, zise el zâmbind în timp ce-și scotea cămașa și pantalonii.

Se simțea stânjenită, dar nu putea să-l respingă. Iar Travis simțea că locul lui este alături de ea.

Peste câteva ore, Callie își dădu seama că i-ar fi fost oricum imposibil să-i reziste. Oricare femeie ar fi fost dezarmată în brațele lui. Era foarte intuitiv și, când nu știa sigur ce-i place, o întreba în șoaptă, stârnind-o și mai rău.

Până la Travis, nu cunoscuse adevărata pasiune, iar acum se întreba dacă va putea trăi fără ea. Trupul lui o stârnea dincolo de orice închipuire. Atracția fizică și emoțională pe care le exercita asupra ei erau greu de explicat. Într-un cuvânt îl iubea, chiar dacă sforăia.

Acum sforăitul lui îi gâdila urechea și o făcea să zâmbească obosită. Îl scuturase de câteva ori și se oprise, dar dacă-l scutura mai tare se trezea și aveau amândoi nevoie de un somn bun. Deși îi dăruise o zi liberă, nu stătuse în pat. Se simțise prea bine ca să lăncezească. Îi plăcea să stea afară, să îngrijească animalele, să simtă soarele care-i mângâia obrajii și vântul care-i răvășea părul.

Admira fiecare părticică din corpul lui. Când zâmbea, părea inocent ca un copil, iar când o privea ieșea la iveală bărbatul pasional.

Totul era atât de nou pentru ea. Aproape că nu-i venea să creadă când se trezea în brațele lui. Dar știa că farmecul nu va dura. Ar fi fost imposibil, ba chiar dăunător, pentru că pasiunea ei nu mai cunoștea margini. Ar fi vrut să-l încolțească și să-l tachineze până

obținea ce dorea. Iar el părea la fel de entuziasmat.

Înnebuniseră unul după altul, nu se îndoia de acest fapt, dar știa că nebunia nu va dura. Însă iubirea da, avea toate șansele să dăinuie.

Se cuibări la pieptul lui, gândindu-se la clipele petrecute împreună. O învățase să-l iubească și nu regreta. Nu va mai putea să se despartă de el decât dacă o părăsea.

— Încetează, Travis, aici nu se poate, zise ea plesnindu-l peste mâini, serioasă, dar apoi strică totul când izbucni în râs.

— Este hambarul meu, zise el, întinzând din nou mâna s-o prindă. Și fânul meu, așa că pot să mă joc cum vreau.

Ultimele cuvinte le șoptise direct în ceafa ei.

— Cina este aproape gata, îi spuse ea, dar răspunsul lui o făcu să roșească până în vârful urechilor.

— Shoat ne așteaptă, adăugă fata cu jumătate de gură.

— Ah, Callie, o imploră el, ca și când s-ar fi temut într-adevăr să nu fie respins, ca și când mâinile lui nu i-ar fi tras deja cămașa din pantaloni și nu i-ar fi desfăcut cureaua.

— Nu te-am văzut toată ziua și m-am simțit singur aici, în preerie.

— Zău, te-ai simțit singur? zise ea, ignorând complet faptul că o dezbrăca.

— Da, zise el, trăgându-i blugii.

— Ai plecat călare de dimineață cu un congressman, patru oameni de-ai lui și patru de-ai tăi. Cum ai fi putut să te simți singur?

— Nu era nicio femeie, zise el cu tupeu.

— Ba era, îi reaminti ea. Blonda care-l însoțea pe kongresmen. Purtătoarea lui de cuvânt sau cam așa ceva.

— Serios?

Părea sincer surprins și degetele lui se opriră pe cel de-al patrulea nasture al cămășii.

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreo femeie.

— Era îmbrăcată în blugi mulați și...

— Ca ai tăi? o întrebă el mângâind-o pe fund.

— Asemănători, recunosc eu ea, înăbușindu-și un oftat. Și avea o bluză albă cu un bolero turcoaz.

— Serios? exclamă el în timp ce-o dezmierda. N-am remarcat-o, Callie. Cred că mi-ai furat mințile.

De asta era convinsă.

— Și în afară de asta, continuă el, sunt mai în siguranță aici, cu tine în fân decât în bucătărie. Shoat încearcă să mă otrăvească tot timpul cu pudră din corn de elan.

— Pudră din corn de elan?

— Da, spune că este un afrodisiac.

— Afrodisiac! gemu fata, încercând fără succes să se desprindă din brațele lui.

— Crede că am nevoie ca să fiu în stare să te satisfac.

— Ah, Travis, i-ai spus ce facem? zise ea revoltată, trăgându-și bluza peste piept.

— Nu i-am spus nimic. Dacă-i reumatic și bătrân, nu înseamnă că este și orb.

O strânse la piept.

— Ești singura femeie pe o rază de douăzeci de mile. Oricine și-ar putea imagina ce facem.

— Atunci este groaznic! Trebuie să te întorci acasă la cină înainte ca el și Curran să înceapă să creadă că...

Nu-și mai găsea cuvintele.

— N-au decât să creadă ce vor, zise, dându-i mâinile la o parte să-i admire sânii. Chiar dacă s-ar gândi toată noaptea, tot nu ar bănuî ce se petrece cu mine când sunt înăuntrul tău.

Când vorbea așa, o zăpăcea de tot.

— Ah, Travis, oftă fata.

— Ah, Callie, o imită el, zâmbind răutăcios.

Îl plesni peste braț.

— Nu mă tachina.

— De ce, draga mea? Doar este singura mea distracție de când am venit acasă, protestă Travis, trăgând-o în fân, după el.

— Distracție?

— Da, recreere, sport, poți să-i spui cum vrei.

— Sport? exclamă ea, ridicând revoltată din sprâncene și încercând din nou să se elibereze.

— Ah, Callie, Callie, glumeam și eu. Ce să fac dacă m-am îndrăgostit de tine?

— Te-ai îndrăgostit?

O strânse la piept și simți cum se liniștește. Sentimentele dintre ei erau prea puternice ca să nu le dea importanță. Apoi făcură dragoste în fân. Pentru Callie era o experiență inedită, dar jură că va fi și ultima. Nu reușise să-și scuture tot fânul din păr nici când ajunsese acasă. Shoat le lăsase cina în cuptor.

— Oare mă înșel sau țaful ăla bătrân a pregătit hamburgeri adevărați? zise Travis.

— Nu, nu te înșeli, îl aprobă Callie, gustând din mâncare. Ce gust minunat.

— Într-adevăr, zise el, privind-o mirat. Credeam că-ți plac noile invenții cu care ne hrănește în ultimul timp.

— Alimentația sănătoasă?

Travis încuviință din cap, cu gura plină de carne de vită.

— Nu mă omor după ea. I-am dăruit o carte de bucate ca să învețe să gătească garnituri de legume, dar Shoat s-a împotmolit la antreuri. Așa că în loc să mâncăm sufle de vinete și plăcinte cu spanac, am trecut la sandvișuri tofu și pâine cu aromă de usturoi.

Făcu semn spre friptura pregătită de bătrân.

— Uite, carne cu piure de cartofi. Omul acest nu a pregătit niciodată o salată de când sunt aici. Oare ce-o, avea împotriva morcovilor, conopidei, fasolei verzi și a frunzelor de broccoli?

— În schimb, le-am găsit pe toate în frigiderul tău, alături de roșii și varză.

— Serios? Când?

— Noaptea trecută. Mi s-a făcut foame, așa că mi-am pregătit o salată.

— Mănânci salată?

— Ador salata. Mai ales cu niște cartofi copti și un cotlet sănătos. Din păcate n-am găsit așa ceva în frigiderul tău.

Callie nu se simțea vinovată. Deși fusese pus la regim de câteva săptămâni, nu-i lipsise carnea. Știa că el și Curran pregătiseră un grătar acum câteva nopți și prăjiseră hartane de vacă.

— La început pregăteam salate și le aduceam la cină, zise ea. Dar Shoat și Curran nu se atingeau de ele, așa că am renunțat.

— Poți să încerci din nou. Sau putem să ne ridicăm mai devreme de la masă în fiecare seară și să ne ducem la tine acasă, să mâncăm salată, zise el zâmbind cu subînțele.

— Și crezi că în felul ăsta o să-i păcălim? glumi Callie.

Mâncară prăjitura în vechiul leagăn. Fata se ghemuise într-un colț și Travis făcea vânt, cu picioarele

lui lungi. Răsărise luna printre brazi, poleind curtea.

— Povestește-mi despre Beth Ann, zise ea, luându-l prin surprindere.

Sigur, se așteptase să-l întrebe odată, dar asta nu însemna că avea un răspuns pregătit.

— Era din est, zise el, ca și când acest lucru ar fi explicat atitudinea femeii.

— Serios?

— Din ceea ce se poate numi o „familie bună”, adăugă el. De parcă unele familii ar fi mai bune decât altele, pentru că au un cont mai gras în bancă sau niște strămoși mai răsăriți. Nu vreau să insinuez că erau bogați, pentru că n-ar fi adevărat. În schimb îl credeau pe James bogat. Cei de acolo consideră probabil că ești un om înstărit dacă ai câteva sute de mii de acri de teren.

Nu numai cei de acolo. Și Callie era de aceeași părere. Sigur, casa părintească nu i se părea prea mare, dar Reese Park se întindea la nesfârșit și ferma avea peste cinci sute de mii de vite. Iar Connor's Place este pe locul doi ca mărime.

— Știa să călărească, trebuie să recunosc. Ba chiar se pricepea destul de bine, continuă el cu ochii în gol.

Nu prea mai știa ce să spună.

— Dar era o soție bună? insistă Callie, urmărindu-l atentă.

Nu-i răspunse, dar figura lui nu trăda nimic: nici regret, nici dor, nici amintiri. După un timp, se întoarse spre ea.

— Nu, Callie, nu era o soție bună. Și din cauza ei nu am fost nici eu un frate bun. Dar mă îndoiesc că am fost chiar atât de ticălos pe cât ți-a povestit James, probabil.

— Nimeni nu poate fi chiar așa, îl aprobă ea.

— Nu știu, zise el, evitându-i privirea. Poate, dacă aș fi fost mai tânăr și mai prost, aș fi fost așa cum crede el, ba chiar mai rău. Din fericire, mi-am impus câteva limite pe care nu le-am depășit niciodată, deși am mai călcat în străchini din când în când. Indiferent ce spune James, trebuie să știe că nu m-am culcat niciodată cu ea.

Callie știa că fratele lui avea cu totul altă părere, dar cuvintele lui îi luaseră o piatră de pe inimă.

— A încercat să te împuște. Shoat mi-a arătat urma glontelui în peretele dormitorului.

Era o dovadă grăitoare, greu de tăgăduit. Îi aruncă o privire.

— Era la numai cinci metri de mine și a dat greș. Nu a vrut să mă împuște, Callie. Ca să-ți mărturisesc cinstit, cred că știa mai bine ce se petrece decât mine. Sigur, voia să mă ucidă, dar n-a făcut-o.

Callie amuțise. Pe de-o parte, pentru că nu știa ce să spună, iar pe de altă, pentru că spera să continue cu explicațiile. Voia să afle ce-l făcuse să plece de acasă. Voia să înțeleagă și mai presus de orice, voia să creadă.

— Beth Ann părea o femeie foarte cumsecade, zise el, punând prăjitura pe verandă și împreunându-și mâinile între genunchi. Mi-au trebuit luni de zile ca să-mi dau seama ce urmărea. Cine o vedea, o credea inocența întruchipată. Dacă m-ar fi atins altă femeie așa ca ea, mi-aș fi dat seama imediat. Dar era soția lui James și nu mi-am făcut probleme. Pe urmă a început să se dezbrace.

— Să se dezbrace? se miră Callie.

Travis chicoti și își îngropă capul în mâini.

— Doamne, a fost o nebunie!

Se scutura de răs, dar ei nu i se părea nimic amuzant.

— Am avut destul timp să mă gândesc la cele întâmplate. A fost exact cum îți spun. Când James era pe acasă, nu se sinchisea să se dea în spectacol, dar când pleca, devenea de nerecunoscut, își descheia bluzele, le trăgea în jos de pe umeri, își ridica fusta, făcea într-așa fel să i se despică blugii de la genunchi până la sold. Avea talente de stripteuză, ce mai!

Acum îi pieri râsul.

— Făcea pe neajutorată și pretindea că are nevoie de mine. Și eu, ca un prost ce eram, mă lăsam prins în joc de această femeie rafinată de la New York. Avea multă experiență și se plictisea de una singură, așa că a tăbărit pe mine, un puști necioplit, care stătuse până atunci la coada vacii.

— Într-o zi m-a chemat în dormitorul ei să mut mobila sau cam așa ceva și a apărut James cu o pușcă. De atunci, n-am mai avut liniște.

— Și ai plecat de acasă?

— Nu, râse el din nou. Am așteptat să fiu prins a doua oară și să fiu luat la bătaie. Chiar dacă nu m-a împușcat, James mi-a tras o chelfăneală zdravănă. Deși eram mai puțin vinovat decât prima oară.

— Dar soția lui tot l-a părăsit până la urmă.

— Da, cine știe? Poate-l părăsea mai repede dacă nu aș fi fost eu. Ura viața la fermă.

— Cred că și James o urăște, zise Callie gânditoare. Adică nu știu dacă o urăște, dar, în orice caz, se simte ca într-o închisoare. De aceea pleacă atât de des.

— Probabil.

— Ciudat, nu?

— Ce anume?

— Ție îți place aici, dar ai plecat, iar James, care vrea să plece, a rămas.

— Da, chiar că este ciudat, o aprobă el.

Îi părea rău pentru el. Își dorea ferma și muncea din greu pentru ea. Sigur, o să-l susțină, dar trebuia să-l înfrunte pe James și nici nu știa cum stăteau lucrurile din punct de vedere legal.

— Travis, zise ea, punând farfuria deoparte.

Se întoarse cu fața la ea. Stătea rezemată de spătarul leagănului, cu genunchii la piept și-i zări zâmbetul la lumina lunii.

— Nu sunt sigură, dar cred că mi-a ieșit cămașa din pantaloni.

— Asta-i treabă de cowboy.

— Da, de cowboy care călărește tauri, murmură Callie cu subînțeles.

— Vino în brațele mele! o îndemnă Travis.

— Nu vrei să-ți aduc pudra din corn de elan? îl tachină ea. Nu, nu cred că ai nevoie.

— Nu reușesc să mă satur de tine, Callie. Cu cât te posed mai mult, cu atât mi se aprinde dorința mai tare.

Îi desfăcu coada, până gând șuvițele negre, mătăsoase, i se revărsară pe umeri. Apoi îi tăie respirația cu sărutările sale, așa cum îi înrobise trupul și-i răpise inima. Nu era un cowboy rătăcitor, așa cum îl crezuse, ci un bărbat onorabil, pasional, care își adora pământul și femeia iubită.

Capitolul 11

Callie străbătu curtea, întrebându-se ce era cu Cadillac-ul parcat în fața casei mari. Nu venise kongresmenul, pentru că el avea o mașină albastră.

Își scoase mânușile și se scutură de praf, în caz că va trebui să discute cu proprietarul Cadillac-ului. Puțin probabil, își dădu ea seama când îl văzu pe Travis venind în galop. Descălecă în grabă, aruncă hățurile și

din patru pași intră în bucătărie, trântind zgomotos ușa în urma lui. Se întâmplase ceva și numai persoana care venise cu această mașină luxoasă era de vină.

Travis era șeful, nu pune la îndoială acest lucru, dar mai erau câteva lucruri pe care nu le știa. De exemplu, aranjamentul ei cu veterinarul sau creditul care trebuia să sosească.

Deși nici Doc Morrow, veterinarul, și nici Thomas, funcționarul de la bancă, nu aveau Cadillac. Dar, în orice caz, era mai bine să intre.

— Nu! strigă un bărbat. Iar mi-ai făcut-o, fir-ai tu să fii! Nu vrea să te vadă.

Apoi auzi vocea lui Travis, dar nu înțelegea ce spune. Intră în sufragerie, îngrijorată, și se îndreaptă spre living-room.

— Este al tău, îl auzi pe celălalt bărbat. Am verificat până n-am mai putut și totul se potrivește perfect. Unde dracu' ți-au fost mințile?

Se opri și bătu cu pumnul în masă.

— Nu te-ai gândit niciodată ce faci. M-am săturat să cadă totul pe capul meu!

Callie incremeni în loc. Recunoscuse vocea.

James se întorsese acasă. Ce nenorocire! Și în fond de ce? La urma urmei o angajase, nu era stăpânul ei.

Travis vorbi din nou, dar nu-l înțelese nici de data aceasta. În schimb distinse foarte clar izbucnirea lui James.

— Fir-ai tu să fii de mincinos împuțit ce ești. Ar fi trebuit să te împușc când am avut ocazia.

Când îi auzi amenințarea, Callie își dădu seama că trebuia să facă ceva. Arma era în birou. Dacă nu intervenea mai repede, unul din ei o să-și aducă aminte de acest lucru.

Se ridică și porni cu pași fermi. Cizmele ei răsunau

pe podeaua de stejar.

— Travis! strigă ea.

În loc de răspuns, îi văzu ochii întunecați, pătrunzători. Își desprinsе privirea de la el și se uită la celălalt.

— James, zise fata și făcu încă un pas, oprindu-se lângă fotoliul de piele.

— Ar fi trebuit să mă anunți că s-a întors, Callie, îi reproșă el furios.

Broboane de transpirație îi scăldau fruntea. Se înfuriase rău. Stătea la birou, cu mâna pe-o sticlă goală, de scotch scump. Îi atârna burta peste catarama de cowboy, care-i ținea pantalonii cenușii.

— Jumătate din fermă este a lui, îi răspunse ea pe un ton rece. Nu puteam să-l dau la o parte.

Încerca să-l facă să înțeleagă, sperând că nu băuse toată sticla.

— N-ai putut sau n-ai vrut? o întrebă James, privind-o fix.

Pe urmă se întoarse, pufnind dezgustat.

— S-a culcat cu toate femeile din Santa Fe și până la Cheyenne. S-a culcat cu soția mea și acum a avut-o și pe șefa mea de fermă. Nu mi-am imaginat că ești o femeie ușoară, Callie. Fă-ți bagajele și cară-te.

— Ticălosule! izbucni Travis, înainte ca ea să-și dea seama că o concediasе.

— Ticălos ești tu, care i-ai făcut un bastard nevestimii! îl repezi James.

Callie fu cât pe ce să leșine. Își îngropă degetele în pielea fotoliului, amețită.

— Ar fi mai bine să pleci. Scandalul abia a început.

Spre deosebire de James, Travis părea calm, stăpân pe sine. Nu voia să-i lase singuri, dar nici nu putea să-i oprească. Avea nevoie de Shoat. El va ști ce este de

făcut.

Se dădu câțiva pași înapoi, iar apoi se întoarse și o luă la fugă. Cuvântul „bastard” îi țiuia în urechi.

Îl căută în garaj și-n staule, până îl găsi pe bătrân reparând o broască la un hambar.

— Shoat! strigă ea. S-a întors James și se ceartă.

Când o auzi, uită de artrită și se luă în grabă după ea, lăsându-se târât de fată. Când ajunseră, îl băgă în bucătărie, așa cum un îmblânzitor de lei aruncă o halcă de carne felinelor sale. El era bucata de carne.

— Stai liniștită, îi spuse bătrânul, știind la fel de bine ca fata că prezența ei nu ar face decât să toarne paie pe un foc vechi, mocnit, care stătea gata să izbucnească.

Se dădu la o parte, frământându-și mâinile. Nu-și amintea să fi auzit vreo împușcătură, de asta era sigură, fiindcă fusese foarte atentă. Începu să se fâțâie pe verandă, cu urechile ciulite. Dar nu se întâmplă nimic. În schimb, începeau s-o frământa gândurile, trezite de vorbele lui James:

— Este al tău... Bastardul pe care i l-ai făcut nevesti-mii.

Travis avea un fiu, un fiu nelegitim, de vreo șapte-opt ani. Cel puțin așa credea James, după ce verificase și doar știa bine că se pricepea s-o facă.

Dar Travis nu se culcase cu Beth Ann. Se culcase cu toate femeile de la Santa Fé la Cheyenne, inclusiv cu șefa lui de fermă, în afară de soția fratelui său, care-l pusese pe jăratec.

Bineînțeles că nu se culcase. Doar așa îi spusese și n-ar fi avut niciun motiv să mintă... decât dacă ar avea un fiu pe care nu vrea să-l recunoască.

Callie dădu cu piciorul într-o piatră. Era furioasă pe ea însăși că se gândea la toate astea. Nu-i ceruse

amănunte. De ce s-o fi mințit?

Dar și ei i se spusese bastard, cu mult înainte să cunoască înțelesul acestui cuvânt și nu-i plăcuse cum suna.

Ce dracu' se petrecea acolo? Se apropie de ușa bucătăriei și se uită pe fereastră. Apoi, după o scurtă ezitare, alergă pe verandă și văzu cum cele mai cumplite temeri ale ei se împlineau. Travis pleca. Mai întâi deschise capota Cadillac-ului și scoase ceva dinăuntru, iar apoi sări în camion și demară într-o trombă de praf.

Se simțea trădată și se temea că James spusese adevărul. Altfel nu ar fi avut niciun rost să plece!

Închise ochii strâns, până ce văzu steluțe colorate. Fir-ar el să fie!

„Fă-ți bagajele și cară-te... Nu mi-am imaginat că ești o femeie ușoară...”

Nu mai avea niciun drept să stea aici. Pierduse dintr-odată casă, serviciul și iubitul. Stătea pe proprietatea familiei Cayou, unde nu-i aparținea nimic. Nici caii, nici veranda pe care o vopsise vara trecută, absolut nimic.

„Fă-ți bagajele și cară-te...” I-o spusese foarte clar și dacă mai avea o fărâmă de mândrie, l-ar asculta. James se ținea întotdeauna de cuvânt, indiferent dacă era beat sau nu.

Ce-o să spună când o să vadă că Travis îi mărise salariul? O să creadă că încercase să-l fure! Încleștă pumnii furioasă. James avusese dreptate, deși nici el nu era un sfânt. Prezența fratelui său nu aducea decât necazuri.

Încercase să-și facă bagajele încet sau chiar să nu și le facă deloc. Dar nu avea niciun rost să rămână. Dimpotrivă, cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine.

Însă deocamdată nu avea cum, pentru că-i trebuia camionul să ajungă la stația de autobuz din Laramie și Travis nu se întorsese încă.

Știa că speră în zadar să vină s-o salveze. James apăruse deja la ușa ei și o făcuse albie de porci. Își terminase treburile la fermă și își pregătise singură de mâncare, evitând casa mare. Peste puțin timp, sosise Shoat cu o prăjitură de ciocolată, fără nicio veste de la Travis, cu puține sfaturi, cu un pachet de cărți de joc și cu prietenul lui, Curran.

— Să bem niște gin.

Întinse cărțile pe masă și-l lăsă pe Curran să numere punctele.

James era furios, așa că nu aveau altceva de făcut decât să se ascundă toți trei în bungalowul ei și să-l aștepte pe Travis. Spera că o să se întoarcă, o să rezolve miraculos totul, o să demonstreze că nu era tatăl fiului lui Beth Ann și o să-l convingă pe fratele lui să n-o concedieze. Dacă nu, o să roage pe cineva s-o ducă până la Laramie, să prindă autobuzul spre Cheyenne, unde locuia mama ei. Dar, între timp, așteptarea i se părea cumplită.

Toată viața ei se destrămase. Îi venea să înnebunească. Dar trebuia să se stăpânească. Se rezemă de spătar, legănându-se pe picioarele din spate ale scaunului și se uită la Curran, care număra cărțile. Ba chiar reuși să soarbă din cana de cafea fără să-i tremure mâna. Era un adevărat miracol că reușea să-și stăpânească lacrimile.

Lăsă scaunul jos și se întoarse spre Shoat, în timp ce își lua cărțile. Bătrânul se uitase toată seara pe fereastră și fusese neobișnuit de tăcut, încercă să se concentreze asupra jocului.

— Ești sigur că nu vrei să ni te alături, Shoat? Îl

întrebă ea.

— Nu.

— O să găurești geamul de cât te uiți.

Se prefăcea foarte bine. Ar fi trebuit să se facă actriță. Și în clipa aceea, se auzi o mașină. Sări de pe scaun înainte ca Shoat să apuce să tragă perdeaua.

— Mă duc la el, zise Callie, furioasă și ușurată în același timp.

— Mai bine, nu, o opri bătrânul, punându-i mâna pe umăr. Lasă-mă mai întâi să-i instalez pe toți.

— Pe cine să instalezi?

O lăsase să fiarbă toată noaptea.

— Știi unde s-a dus, nu-i așa?

— O să-l trimit la tine, zise Shoat.

— Nu te deranja. Doar știe unde sunt...

Se opri brusc, uluită. Travis coborâse din camion cu o femeie și cu un băiețel.

— Nu eram sigur, Callie, zise Shoat pe un ton blând. Nu știam dacă o să-i găsească, dacă James spunea adevărul când susținea că sunt la Laramie. Doamne, ura atât de mult această regiune, încât nu mi-am imaginat vreodată că o să se întoarcă aici cu o asemenea poveste.

Fata nu-l băgă în seamă.

— Jocul de cărți s-a terminat, Curran, zise ea încordată.

Curran profită de ocazie ca să scape de ceea ce era sigur că o să urmeze, adică lacrimi. Nu suportase niciodată să vadă o femeie plângând și nici acum nu se simțea în stare.

— Noapte bună, Callie, Shoat.

Lăsă cărțile pe masă, își luă prăjitura și se strecură printre cei doi. Era cea mai cumplită zi din viața ei, se gândi Callie. Nu numai că fugise de ea, dar îl văzuse cu

altă femeie. Observase imediat pantalonii largi de mătase, iar lui Beth Ann bluza ei elegantă și pantofii cu tocuri înalte. Și mai ales mâna lui pe cotul femeii!

Nici măcar nu-și dăduse seama că Shoat plecase până când nu-l văzu în curte. Acolo, sub felinar, strălucea capul blond al băiatului. I se strânse inima. Nu semăna cu Travis, dar se vedea clar că bietul copil era speriat. Această situație o să lase cicatrice adânci în inima lui.

Trase perdeaua și își băgă pumnul în gură.

Era o femeie matură, stăpână pe viața ei. James putea s-o concedieze, dar nu putea s-o distrugă. Numai Travis putea face asta și nu era pregătită să se gândească acum la acest subiect.

Se duse în dormitor hotărâtă, fără umbră de regret. Dacă o iubea cu adevărat, o s-o caute. Dacă o dorea, va ști unde s-o găsească. N-avea de gând să rămână ca să fie un os pe care să se bată cei doi frați Cayou. O să-i lase această onoare lui Beth Ann.

Trânti valiza pe pat. În ea erau toate lucrurile ei și câteva tablouri care atârnaseră pe pereți. Cutia mare cu obiectele ei personale era în living-room. Nu era cine știe ce după doi ani, dar își petrecuse tot timpul în aer liber și primise bungalowul gata mobilat.

La zece minute după sosirea lui Travis, își încărcă lucrurile în camion și bătu la ușa lui Curran. O lacrimă și un suspin fură de-ajuns să-l convingă s-o conducă la Laramie. După ce izbucni în lacrimi, îi fu greu să se mai oprească. Curran era impresionat.

— Gata, te rog liniștește-te, îi spuse el, întinzându-i batista.

Își șterse ochii, își suflă nasul și mai suspină de câteva ori, până să-și revină. Dar, după câteva minute, izbucni din nou în plâns. Disperat, Curran îi întinse

sticla lui de băutură.

— Ia o dușcă, șefule, o îndemnă el.

O luă și desfăcu dopul. Prima înghițitură îi arse gâtul. Strânse sticla în mână și se lipi de scaun, dar nu mai plânse.

Curran scoase cutia de tutun din buzunar.

— Vrei să mesteci puțin? o întrebă el.

Callie clătină din cap. După aceea călătoriră în tăcere. Fata își văzu de sticlă și bătrânul de drum.

— Fir-ar el să fie de nebun, înjură Curran, când o mașină le tăie fața claxonând.

Travis era furios. Avusese o noapte de coșmar. James luase legătura cu o mulțime de investitori din New York și din Washington, și avea de gând să transforme ferma într-un Disneyland, cu case de vacanță, cu distracții și cu ranch-uri turistice. Singurul care le stătea în cale era Travis. Fratele lui nu se așteptase să-l găsească acasă.

Atunci, James crezuse că putea să-l șantajeze cu un proces de paternitate. Sau poate că fusese ideea lui Beth Ann. Nu știa și nici nu-i păsa, pentru că nu avea nicio șansă de reușită. Copilul nu era al lui, așa că n-avea de ce să se teamă.

Și, după cum arăta, nu era nici al lui James, ceea ce însemna că Beth Ann fusese mult mai ocupată decât își imaginaseră ei. Când se căsătorise cu fratele lui aveau la fermă un lucrător blond cu ochi albaștri. Nici nu apucase bine să-și dea seama de toate acestea, când descoperise plecarea lui Callie.

Nu-i venise să creadă, dar îi fusese de-ajuns să arunce o privire în bungalowul ei. Deci ascultase ordinul lui James. Era furios!

Opri Cadillac-ul și deschise portiera în același timp cu bătrânul Curran.

— Bună, Travis, îl salută el.

— Bună.

Trecu pe lângă el fără să-l privească.

— Altă dată să nu te mai joci pe șosea! îi strigă Curran, chicotind.

Și se opri dinaintea lui Callie.

— Încotro? o întreabă el exasperat, ridicând mâinile spre cer, ca și când ar fi terminat de legat un vițel.

— La mama, îi răspunse fata răspicat.

— La mama ta? La Cheyenne? În vizită?

— Da... și nu...

Vorbea târăgănat și când vru să coboare din mașină, se împletici.

— Ești beată, şuieră Travis printre dinți.

— Nu sunt.

— O să te întorci imediat acasă cu mine.

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă nu sunt târfa ta de doi bani.

O privi uluit. Îi venea s-o apuce de umeri și s-o scuture până o trezea.

Încleștă pumnii și inspiră profund. Îl apucase durerea de cap. Și numai ea era de vină. „Târfa de doi bani”. De unde învățase expresia asta? Fata se împletici din nou și o prinse fără s-o privească. Nu știa ce să facă.

— Hai acasă, Callie. A fost o zi proastă. Haide.

— Sigur că a fost. Am fost concediată, cowboyule, zise ea, clătinându-se.

Era destul de supărat să se simtă ofensat de adevăr.

— Asta sunt eu pentru tine, un cowboy, nu?

— Exact.

— Bine atunci, murmură el, dându-i drumul. Dacă crezi că ăsta este cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat pe ziua de azi, înseamnă că nu știi nici jumătate din

câte s-au petrecut.

— Am văzut și cealaltă jumătate. De fapt, pe amândouă. Pe cea în mătase și pe cea mică și speriată.

— Beth Ann? Te-ai supărat din cauza lui Beth Ann?

Nu-i venea să creadă. Doar nu era geloasă? Doar nu credea că o să fugă cu altă femeie, după tot ce se petrecuse între ei?

— Te-am văzut cum o țineai de braț și o ajutai să urce scările verandei, de parcă n-ar fi fost în stare de una singură, zise ea sughițând. Pe mine nu m-ai ajutat niciodată să le urc.

Travis trase o înjurătură.

— Pentru că n-ai nevoie. Pe Beth Ann îmi venea s-o strâng de gât și aș fi făcut-o cu plăcere, dar nu mi se părea o idee prea bună.

— Este drăguță, insistă Callie cu tristețe.

— Iar tu ești frumoasă. Hai, vino acasă, Callie.

— Nu, nu, nu pot să mă întorc. James a spus că nu are nevoie de târfe de doi bani.

Travis era gata să explodeze. Era supărat pe Callie, enervat pe Beth Ann și minciunile ei, dar pe fratele lui era gata să-l spulbere de pe fața pământului. O să-l facă să-și înghită jignirile în genunchi.

— Vino-ncoace, Curran.

O luă în brațe pe Callie, care nici nu se mai ținea pe picioare. Dacă James voia să joace murdar, o să-i arate el, dar pe ea nu avea niciun rost s-o amestece în această dispută.

— Da, șefule, spuse bătrânul.

Băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote.

— Du-o la Laramie, la un hotel bun. Mama ei știe că vine?

— Au vorbit noaptea trecută la telefon.

— Bine.

Se întoarse spre femeia din brațele lui.

— Callie?

— Da, zise ea, cuibărindu-se la pieptul său.

— Du-te la mama ta, așa cum ai plănuit. Te rog un singur lucru: să nu pleci de acolo ca să știu unde să te găesc.

— Bine.

Se întreba dacă-l înțelesese.

— Și nu te îngrijora că ai fost concediată. Dacă va fi cum vrea James, nu va mai exista nicio fermă. Doar un cont gras în bancă pe numele fratelui meu. Ca să-l opresc, va trebui să le demonstrez lui și investitorilor că nu este profitabil să se pună cu mine.

Fata încuviință din cap, sprijinită de el. Travis nu-și dădea seama dacă auzea sau nu ce-i spunea. O luă de bărbie.

— Să stai la mama ta, ai auzit. Când o să vin după tine, nu vreau să răscolesc tot Colorado-ul și Wyomingul până te găesc.

Nu primi decât un mormăit drept răspuns. Vru s-o sărute, dar apoi își aminti ce se întâmpla când o săruta, așa că renunță. Nu i se părea potrivit să facă dragoste pe marginea șoselei cu femeia care-i va fi soție. Dacă nu va ieși complet terminat din confruntarea cu James, o s-o ceară în căsătorie.

Așa că în loc s-o sărute, o strânse în brațe. Apoi o ajută să se urce în camion și așteptă până când Curran se instalează la volan.

— Să stai cu ea până la autobuzul, îi spuse el.

— Da, șefule.

— Pe urmă vreau să te întorci acasă și să-mi spui numai mie cum au mers lucrurile.

— Da, șefule.

— Și încă ceva, Curran! Să nu-i mai dai de băut!
Bătrânul chicoti și porni motorul.
— Am înțeles, șefule.

Capitolul 12

Două săptămâni. O viață. Callie își trecu peria prin păr pentru ultima oară și o aruncă în chiuveta de la baie. Era sâmbătă seara și mama ei insistase s-o însoțească. Ieșea la restaurant cu logodnicul ei, contabilul, și nu voia să-și lase fiica singură. Veneau și trei prietene de liceu de-ale lui Callie. O sunaseră toată ziua să se asigure că n-o să se răzgândească. Până la urmă acceptase.

Doar n-o să stea închisă în casă. Travis dispăruse din viața ei. Îi dăduse bani lui Curran s-o urce în autobuz și de atunci nu mai auzise de el.

Dar durase două săptămâni până să se lămurească. – își amintea sau credea că își amintește ce-i spusese pe șosea. Pomenise ceva de James, care încerca să vândă ferma și o rugase parcă să stea la mama ei, ca să știe unde s-o găsească. Știa că este ocupat.

Bineînțeles că era ocupat. Beth Ann venise la fermă. Nu reușea să uite acest amănunt. Se uită în oglindă și se mai perie de câteva ori.

O ura pe Beth Ann. Era veninoasă ca un șarpe. Încerca să se îmbogățească distrugând tot ce avea mai scump Travis: ferma. O apucase tremuratul de furie. Se ura pentru slăbiciunea ei. Îl pierduse și gata.

Încercase să-l sune, lăsând să treacă două-trei zile între fiecare apel telefonic. Dar răspundea doar scorpia aceea. O dată răspunsese și James. Cu el nu vorbea, dar, în privința ei își călcase pe inimă și-i lăsase trei-patru mesaje.

Pe care ea le ignorase, mai mult ca sigur. Ori cum, Travis nu avea nicio scuză. Nu ar fi trebuit să i se reamintească s-o sune.

Trânti din nou peria și își îndreptă gulerul cămășii albe de mătase cu franjuri roz. Mama ei îi împrumutase o pereche de cercei de argint, care contrastau perfect, cu părul ei negru. Blugii roșii îi stăteau mulați, prinși în talie cu o curea de piele. Arăta destul de bine ca să facă cuceriri.

Ah, fir-ar să fie, adevărul era că nu voia să iasă nicăieri. Ar fi preferat să stea în casă, pe canapeaua mamei ei, să se uite la televizor și să-și mai jelească un timp iubirea pierdută. Nu era pregătită încă s-o ia de la început.

Oftă adânc. Era gata să izbucnească în lacrimi. Așa-i trebuia dacă se îndrăgostise de unul ca Travis Cayou. Acum va trebui să plătească, așa cum se temuse de la început.

Callie nu-și recăpătă buna dispoziție în următoarele ore. Ea și prietenele ei se duseseră din bar în bar, lăsându-l la urmă pe cel mai zgomotos.

— Callie! o strigă Julie, o blondă micuță, încercând să se facă auzită peste vacarmul din jur. Cowboy-ul acela vine din nou. De data asta va trebui să-l accepți. Altfel n-o să te mai invite la dans.

Fata se uită peste umăr. Într-adevăr, prietena ei avea dreptate. Un tip brunet își croia drum spre masa lor, zâmbind. Pălăria scumpă se înclinase într-un unghi caraghios.

— Nu este cowboy, zise ea, întorcându-i spatele.

Îi observase palmele de prima dată când o invitase la dans. Nu avea nicio bătătură, dovadă că nu ținuse în mâini decât un telefon fără fir și un pix. Spera să fi

observat că-i întorsese spatele. Nu voia să-l refuze din nou.

— Ah, oftă Julie, dându-și ochii peste cap. Dacă ai de gând să-l aștepți pe adevăratul cowboy să te invite la dans, ar fi mai bine să renunțăm și să plecăm acasă.

Callie se luminea la față, încântată de această sugestie, dar Julie o repezi imediat:

— Ah, nu, nici să nu te gândești. Melida și Joan se distrează de minune și nu plec până nu mă distrez și eu.

De fapt, Julie refuzase o mulțime de invitații până acum ca să stea cu ea. Nu avea niciun rost s-o dădăcească. Era destul de mare să-și poarte de grijă. Noroc că era muzică și nu putea să vorbească. Discutau doar când li se părea ceva interesant.

Era timpul să-și caute de lucru. Ar fi trebuit s-o facă de acum două săptămâni, când sosise la Cheyenne. Fermele mari își angajaseră deja mâna de lucru și nu avea chef s-o ia de la început. Se obișnuise să fie șefă.

Ar putea oricând să se întoarcă la ferma turistică unde lucrase, deși James nu-i dăduse nicio scrisoare de recomandare după trei ani de muncă. În momentul acela, Julie o apucă de braț.

— Parcă voiai un cowboy, nu-i așa? îi spuse prietena ei entuziasmată. Pun pariu pe tot ce ai în portofel că tipul care a intrat acum este un exemplar autentic.

Callie nu era interesată, dar figura lui Julie o făcu să se întoarcă. Nu era genul care să se aprindă ușor.

Bărbatul din capătul barului sucise capul multor femei; de la fete de congresmeni, până la șefe de fermă și amazoanele întrecerilor de rodeo. Niciuna nu fusese imună la farmecele sale. Și nici Callie nu făcuse excepție.

I se accelerase pulsul. Părea obosit, istovit, plin de

praf, asudat. Cămașa de doc, blugii și pălăria erau albite de colbul preeriei. Cerul vestului îi brăzdase riduri în colțul ochilor. Da, era un cowboy adevărat, din vârful cizmelor până la borul pălăriei. Îl privea fără să clipească. Stătea în partea opusă a barului și se uita de jur-împrejur. Căuta pe cineva.

Nu o văzuse încă și-i venea să se repeadă la el. Dar nu îndrăznea, după ce nu se văzuseră de două săptămâni. Însă, în momentul acela o zări. O pornise spre ea și nu putea face altceva decât să-l aștepte. Cu zgomotul din bar, nici nu încercă să-i vorbească până n-o ridică de pe scaun și o strânse la piept. Callie de-abia apucă să observe figura șocată a lui Julie.

— Mi-a fost dor de tine, îi șopti el la ureche, încolăcindu-și degetele în părul ei, în timp ce cu cealaltă mână îi cuprinsese talia. Cuvintele și gesturile lui erau exact ce-și dorea, dar nu de ajuns după două săptămâni de tăcere. Avea de dat multe explicații.

Și ei îi fusese dor și încă cum! Ce bine era în brațele lui puternice!

— Nu pot să stau mult. Trebuie să mă întorc la Reese.

Încuviință din cap, incapabilă să articuleze vreun cuvânt. Crezuse că va rămâne doar cu amintirile, că James avusese dreptate. Și nu credea că ar fi putut să suporte atâta rușine.

Dar iată că venise după ea, chiar dacă pentru scurt timp. O durea că o să-l piardă din nou, dar știa că va zbura ca vântul și ca gândul să fie lângă ea astă-seară.

Apoi, își dădu seama că nu era ceva în ordine.

— De ce la Reese? întrebă ea. Ce s-a întâmplat cu casa părintească? Cine se ocupă de vitele mele?

Se încruntă nedumerită. Dacă Travis era la Reese, atunci ferma părintească nu mai avea niciun șef. Shoa

nu putea să călărească, iar Curran, deși ceva mai în formă decât el, nu era interesat să aibă prea multă răspundere.

— S-a terminat cu ferma părintească. Îmi pare rău, Callie. O strânse de talie. James a vândut-o înainte să se întoarcă acasă. A luat legătura cu cineva din Montana să vândă cireada.

— A vândut cireada? A vândut casa construită de bunicul tău?

Nu-i venea să creadă.

— Este cea mai pitorească dintre cele trei. Cel care a cumpărat-o vrea s-o transforme într-o fermă turistică. O să păstreze doar câteva vaci.

— Nu se poate, Travis.

O apucase tremuratură. Câte lucruri se întâmplaseră în două săptămâni!

— Și tu ești trecut în actul de proprietate. Nu avea cum să vândă fără tine.

Era furioasă și revoltată. Se atașase de ferma aceea.

— Ai dreptate, l-am lăsat, îi spuse el cu durere în glas.

— Nu-mi vine să cred! exclamă fata, desprinzându-se din brațele lui.

Dar o prinse din nou și o strânse strâns la piept.

— Am luptat pentru Reese, Callie. Am vrut să avem ceva din care să ne câștigăm existența. Noroc că m-a ajutat Bob Sealy, altfel nu m-aș fi ales nici cu atât. James aranjase totul. Vorbise cu avocații, pregătise actele. Mă dăduse la o parte și convinsese pe alții s-o facă. Treaba era ca și făcută când s-a întors acasă. Ferma părintească nu mai exista și am considerat că nu merita să pierd Reese Park ca s-o recapăt.

Callie știa că spunea adevărul. Nu avusese de ales, dar avea senzația că îi furase cineva un lucru de preț.

— Și Connor's Place? se interesă ea.

— S-a dus. A fost luat de un grup de investitori la patru ace.

— Atunci cum rămâne cu Jim Kyle și Everett Shaw?

— Shaw o să lucreze pentru noii cumpărători, cel puțin până ce se lămuresc ce vor face cu vitele. Și cred că o să dureze ceva timp, pentru că nu se pricep deloc. Au nevoie de pământ ca investiție. Iar Kyle va lucra la Reese.

— Dar bătrânii? Shoat și Curran? Muncesc de când se știu pentru ferma Cayou.

— O să vină la Reese, cu noi, Callie.

— Cu noi? murmură ea.

O mângâie pe spate.

— Mi-a fost dor de tine.

Fata se făcu stacojie când îl simți mișcându-se sugestiv.

— Știu că este greu de crezut în momentul de față, zise el râzând, dar este mai mult decât pasiune carnală.

— Da, sigur, cine te crede, îl tachină ea.

Callie nu pricepuse încă ce voia să spună.

— Am semnat actele pentru Reese noaptea trecută, zise el serios. Vreau să vii acasă. Cu mine. Să fii soția mea.

Vorbise cu mândrie în glas. Callie își mușcă buza, ca să-și stăpânească lacrimile, dar nu reuși, își îngropă capul la pieptul lui și începu să suspine, udându-i cămașa. Pierduse casa părintească, dar câștigase. Puteau să-și clădească un viitor împreună. Muncise un an la Reese și-i plăcuse. Pășunile se întindeau la nesfârșit. Hambarele și staulele erau ca o oază în mijlocul preeriei, așezate în jurul casei cu două etaje, care se vedea din depărtare. Rezistase viscolelor și arșiței verii timp de cincizeci de ani. O să mai reziste

încă pe atât pentru a adăposti iubirea lor.

— Ah, Callie, draga mea, zise el, legănând-o în brațe. O să ai timp o viață întreagă să plângi că te-ai căsătorit cu un cowboy.

— Nu plâng pentru asta, murmură ea printre suspine.

Nu fusese niciodată o sentimentală. Dimpotrivă, își păstrase întotdeauna sângele rece până să-l întâlnească pe el.

— Te iubesc, Travis Cayou.

— Știu. Mi-am dat seama din prima zi, la Laramie, în stația de autobuz. Nu reușeai să-ți desprinzi ochii de la mine.

— Atunci nu te iubeam, zise ea ștergându-și o lacrimă.

— Poate că nu, dar mă doreai.

— Nici măcar nu te cunoșteam, protestă fata.

Bărbatul zâmbi.

— Prefer să continuăm această discuție undeva în pat, astă-seară, înainte de răsărit când va trebui să mân vitele toată ziua. De-abia avem timp să ajungem acasă, să facem dragoste și să ne odihnim vreo oră. Sau poate renunțăm la prima parte și dormim mai mult.

— Nu, zise ea înroșindu-se. Nu cred că trebuie să renunțăm.

— Ai dreptate.

Îi cuprinse fața cu mâinile lui aspre, puternice, care știau nu numai cum să țină taurul de coarne, ci și să dezmiere o femeie.

— Am nevoie de toată iubirea ta, Callie. Trebuie să ne construim ferma, viitorul, să facem copii. O să am grijă de tine, îți promit.

O strânse în brațe drăgăstos.

— Nu-ți cer decât să rezști alături de mine.

— O să rezist, zise ea hotărâtă.

— Și să mă satisfaci dimineața, adăugă el, zâmbind răutăcios.

— Așa voi face.

— Și să nu mă părăsești pentru primul cowboy chipeș pe care ai să-l vezi.

— Niciodată.

— Atunci te duc acasă, Katheleen Ann Michael. Să fim împreună la bine și la rău.

Și zicând aceasta, o sărută dulce, cu pasiune, pecetluindu-și jurământul.

Sfârșit